

Sống Lại Để Yêu Anh - Dungly

Contents

Sống Lại Để Yêu Anh - Dungly	2
1. Dungly - Chương 1: Giới Thiệu Truyện	2
2. Dungly - Chương 2: Anh Yêu Em... Hy Hy!	2
3. Dungly - Chương 3: Trùng Sinh!	4
4. Dungly - Chương 4: Ô Đã Từng Nói Anh Dơ Bẩn!	5
5. Dungly - Chương 5: Sao Anh Lại Đi Chứ?	7
6. Dungly - Chương 6: Anh Kết Thúc, Em Bắt Đầu!	8
7. Dungly - Chương 7: Anh Không Xứng...!	10
8. Dungly - Chương 8: Anh Sao Lại Ăn Bánh Mì Khô?	11
9. Dungly - Chương 9: Ăn Súp Cua!	15
10. Dungly - Chương 10: Ắm Giấc Buồn Bực!	16
11. Dungly - Chương 11: Tâm Như Chết Lặng...!	18
12. Dungly - Chương 12: Ghê Tởm!	19
13. Dungly - Chương 13: Anh Tốt Nhất Nên Chọn Phương Án 2!	21
14. Dungly - Chương 14: Miệng Thối Như Anh Nói Làm Tôi Buồn Nôn Chết Đi Được!	23
15. Dungly - Chương 15: Anh Với Cô Căn Bản Chính Là 2 Thế Giới!	25
16. Dungly - Chương 16: Hic... Em Đau Lắm Í!	28
17. Dungly - Chương 17: Anh Ấy Đối Với Tôi Là Cả Mạng Sống!	30
18. Dungly - Chương 18: Mà Là Con Gấu Đặc Biệt Nhất Đây!	34
19. Dungly - Chương 19: Em Thích Người Khác Rồi!	35
20. Dungly - Chương 20: Em Không Thèm Quan Tâm Anh Nữa!	37
21. Dungly - Chương 21: Lê Nào Anh Không Tới?	40
22. Dungly - Chương 22: Kẻ Thua Cuộc!	42
23. Dungly - Chương 23: Không! Anh Không Muốn!	43
24. Dungly - Chương 24: Minh Vũ! Em Yêu Anh!	44
25. Dungly - Chương 25: Húc Mừng Sinh Nhật... Hy Hy!	46
26. Dungly - Chương 26: Tin Anh! Được Không?	47
27. Dungly - Chương 27: Lỗi X2	49
28. Dungly - Chương 28: Ngoan... Đừng Khóc Nữa...	49
29. Dungly - Chương 29: On Rất Yêu Anh Ấy!	52
30. Dungly - Chương 30: Lễ Đính Hôn!	54
31. Dungly - Chương 31: Anh Dám Không Làm Chồng Em Xem!	56
32. Dungly - Chương 32: Làm Việc Ác Át Sẽ Gặp Quả Báo!	58
33. Dungly - Chương 33: Ô Sợ... Sợ Tất Cả...	59
34. Dungly - Chương 34: “lần Đầu Tiên”	60
35. Dungly - Chương 35: Dạy Anh Cách “hầu Hạ” Em!	62
36. Dungly - Chương 36: Tình Yêu Như Một Tờ Giấy Mỏng!	63
37. Dungly - Chương 37: Rốt Cuộc... Tình Yêu Của Cô Có Kết Quả Không?	65
38. Dungly - Chương 38: Tình Yêu Của Cô	66
39. Dungly - Chương 39: Hạnh Phúc Rất Thần Kỳ Nhưng Cũng Rất Giản Đơn!	67

Sống Lại Để Yêu Anh - Dungly

Giới thiệu

Thể loại: Trùng sinh, hiện đại, nam9 suy tình, ngược tâm (ít), sủng, lãng mạn, đô thị ảm áp nữ chính có tính chiếm hữu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-de-yeu-anh-dungly>

1. Dungly - Chương 1: Giới Thiệu Truyện

Thể loại: trùng sinh, sủng, lãng mạn, hài, ít ngược, HE

Văn án: “A... anh... anh xin lỗi..! Anh lỡ chạm vào người em...! Em... em đừng giận...anh! Anh sẽ không như vậy nữa đâu!”-Anh chua xót trong lòng, cố gắng kìm nén giọng nói run rẩy, cô rất ghét anh chạm vào người cô, chỉ... chỉ có anh ấy mới được thoải mái chạm vào người cô.

Ha... cô đau! Đau lắm! Tại sao? Lúc trước cô lại đối xử với anh như vậy? Nghĩ tới đây lòng cô thống khổ vô cùng!

Nếu như ông trời đã thương cô! Cho cô trọng sinh! Được trở về lúc trước để yêu anh! Vậy thì cô sẽ trân trọng cơ hội này!

Đây là bộ truyện trùng sinh đầu tiên mị viết... sẽ có một số sai sót, ví như sai sót về chính tả, dùng từ... nói chung rất nhiều... nên là mong mọi người sẽ góp ý!

Đoạn trên là một phần trong nội dung của câu truyện, mọi người hãy đọc kĩ mà cảm nhận đi nhá! Còn muốn hiểu toàn bộ nội dung câu truyện thì nhất định phải đọc đó nha!

Tên nhân vật thì đọc truyện sẽ biết, mị đặt tên rất dễ, mong mọi người bỏ qua!

Lịch up: 2-4-6 or 3-5-7. Nói chung là tùy hứng í mấy bạn

nhưng mà sẽ cố gắng 1 tuần up 2-3 chap cho mấy bạn (nếu rảnh thì sẽ ngày nào cũng up một chap cho mấy bạn

)

Các bạn có thể gọi mị là Bơ =)). Vì mị đây ngày nào cũng bị ăn bơ ngập mặt hết:(:(Gợi mị là bơ nha =))) nhưng đừng có bơ truyện é:vvv

2. Dungly - Chương 2: Anh Yêu Em... Hy Hy!

Chát! Âm thanh chói tay vang khắp phòng, mà kể bên lại có một kẻ nhõn nhõn ngồi xem kịch vui?!

“Cậu...?”-Cô đau đớn, ngã quỵ xuống đất, cái tát đó rất đau! Và cô cũng không hiểu vì sao mình lại ăn cái tát vô cớ này!

“Haha.... Mày nhìn xem bộ dạng của mày trông như thế nào đi! Cái thứ tiểu tam* đi giật chồng người khác”-Diệp Lạc tức giận, chỉ tay về phía cô, cười giễu cợt

“Chồng.... tiểu tam...?”-Cô mơ hồ, đầu óc rối loạn, cô ta và anh ta có quan hệ gì? Chẳng lẽ.... chẳng lẽ.... họ là vợ chồng?! Còn cô chính là cái thứ tiểu tam đi phá hoại gia đình người khác sao?!

“Mày còn giả vờ ngu ngốc sao? Thứ đàn bà rác rưởi!”- Diệp Lạc tức giận, đôi chân đang mang giày cao gót giẫm lên chân cô.

Máu chảy từ tay cô ra... nhưng cô vẫn không đau! Nỗi đau này sao có thể đau bằng nỗi đau trong lòng cô hiện giờ được chứ?! Người đàn ông đã từng nói yêu cô, bảo vệ cô, hứa sẽ ở bên cô suốt đời... phải! Anh ta chính là Tần Vũ Khiêm! Nhưng mà... bây giờ thì sao? Anh ta ngồi ở đó nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường! Thản nhiên ngồi xem cô bị đánh!

Còn cô gái trước mặt cô vẫn đang phát điên, chửi rủa, đánh đập cô lại chính là bạn thân của cô! Người mà cô xem quan trọng như người thân của mình vậy?!

Nói cô là tiểu tam sao? Nực cười?! Vô lý?! Cô và hắn ta rõ ràng đã quen nhau được 4 năm! Nói cô là tiểu tam thì bọn họ chính là cẩu*. Thì ra suốt 4 năm qua họ đã qua mặt, lừa gạt cô... mà cô vẫn không hề hay biết.

“Cô biến cho tôi! Cút ra khỏi nhà tôi! Mau!”-Diệp Lạc nắm tay, lôi cô từ nền nhà lạnh giá ra ngoài. Đóng sập cửa lại.

“Lạnh...lạnh quá!”-Cô hôm nay chỉ mặc một bộ đầm màu trắng, đôi chân thon dài, bàn chân không mang dép mà cứ bước đi trên nền tuyết... cô cứ đi đi mãi... nhưng cũng chẳng biết đi về đâu... cô lạnh run người... cầm chặt chiếc điện thoại, gương mặt trắng bệch không còn một chút sắc khí

Chợt! Trong đầu cô nhớ ra một người, trong đầu xuất hiện hình ảnh ôn nhu của anh, nụ cười ấm áp của anh, giọng nói trầm ấm của anh... nghĩ tới anh. Cô chợt nhớ ra trong tay mình đang cầm chiếc điện thoại. Cô bấm dãy số đã lâu không gọi nhưng vẫn thuộc dòng số đó!

“Alo... alo...Lạc Hy sao hôm nay nổi hứng gọi cho anh vậy? Tần Vũ Khiêm không chịu nói chuyện với em nên mới gọi anh sao?”-Giọng nói bên đầu dây bên kia trầm thấp, nhưng nếu nghe kĩ sẽ nghe thấy được ý cười giấu cợt trong đó. Phải! Chỉ có duy nhất một lý do đó nên cô mới gọi điện cho anh! Anh tự cười giấu cợt mình! Anh đúng là đáng giận mà...cô chỉ gọi điện anh như vậy thôi mà anh có thể vui đến vậy rồi... càng nghĩ lòng anh càng đau đớn

“...”-Cô im lặng không nói

“Lạc Hy...! Lạc Hy...! Không sao chứ?”-Anh nhận ra có gì đó khác thường, vội vàng hỏi cô

“...”-Cô vẫn tiếp tục im lặng

“Lạc Hy! Em không sao đúng không? Em đang ở đâu? Anh tới rước em...”-Cô cứ tiếp tục im lặng như vậy làm anh rất lo lắng, vội vàng cầm chìa khóa xe xuống gara khởi động máy chạy khắp nơi tìm cô, cố gắng tìm vị trí của cô

“Em đang ở đâu? Nói anh nghe! Anh sẽ liền đến rước em!”-Anh chạy xung quanh thành phố, nhưng vẫn cố gắng hỏi cô. Nhìn hình bóng mảnh mai, yếu đuối như có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào. Dưới ánh đèn vàng vàng mờ ảo. Khiến anh nhận ra cô dễ dàng... anh vui mừng tăng tốc chạy thật nhanh... nhưng... KHÔNG!!!!

“...xin lỗi...”-Cô nhắm mắt, để cho giọt nước mắt cuối cùng này rơi, mà giọt nước mắt này chính là dành cho anh Minh Vũ... xin lỗi... em đã quá ích kỉ rồi. Nghĩ xong, cô liền chạy ra trước xe tải đang chạy tới...

Ha.... chết rồi! Chết thật rồi! Chết thật ra cũng đâu đáng sợ mấy đâu nhỉ? Đầu óc cô mơ hồ, sau đó cô cảm giác có thứ gì đó rất nóng rơi trên mặt cô, cô cố gắng mở mắt, là anh... sao? Sao anh lại khóc? Cô giờ tay như muốn lau nước mắt cho anh! Cô dần dần mất đi ý thức! Hình ảnh anh trở nên rất mờ...

“Hy Hy! Anh yêu em! Anh yêu em! Đừng bỏ anh mà! Lạc Hy... anh hối hận! Hối hận lắm rồi! Nếu như biết trước kết quả thành ra như vậy! Anh sẽ cố gắng theo đuổi em! Cho em một cuộc sống hạnh phúc! Hy Hy... anh xin lỗi!”-Anh nghẹn ngào, nói năng loạn xạ...

Trước khi cô xuống gặp Tử Thần cô đã nghe anh nói lời này... anh nói anh yêu cô! Đúng vậy anh nói anh yêu cô! Tim cô đau quá! Nó đang rỉ máu...

Xin lỗi... xin lỗi anh nhiều lắm... kiếp này em nợ anh một tình yêu... nếu như được quay trở về quá khứ... cô sẽ yêu thương anh thật nhiều... là do em ích kỉ... xin lỗi anh! Minh Vũ...

Cô nở nụ cười nhàn nhạt... chìm sâu vào giấc ngủ vĩnh hằng!

Tiểu tam: kiểu như người thứ 3, phá hoại gia đình người khác

3. Dungly - Chương 3: Trùng Sinh!

“A... đau quá!”-Cô xoa xoa đầu, ánh nắng ngoài cửa sổ chói quá, cô nheo nheo mắt, trên đầu đang đeo một vải trắng, còn có một chút vết máu đỏ thắm trong vải trắng

Cô giật mình, bật dậy như vừa nhớ ra việc gì quan trọng... không phải là rất quan trọng mới đúng!

Cô... cô chết rồi mà? Sao cô vẫn còn nằm ở đây chứ? Nếu cô nhớ không lầm thì đây... chính là lúc cô bị đập đầu vào cạnh bàn trong lớp sao? Mà người đẩy cô không ai khác ngoài cô ta! Diệp Lạc- “bạn thân” nhất của cô! Người mà lúc trước đã ở sau lưng lừa gạt cô! Người mà cô tin tưởng vô cùng nhưng cuối cùng thì sao? Cùng tên cận bã đó quan hệ sau lưng cô! Cuối cùng thì nhả tâm chà đạp cô!

Nghĩ tới đây 2 tay cô nắm chặt, trong lòng ngập tràn thù hận!

“Cạch...”-Tiếng mở cửa kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ của mình. Mà ngay tại lúc này... trong lòng lại nổi lên tia vui mừng nhưng lại có chút sợ hãi...

Người đang đứng trước mặt cô là anh... đúng người ấy chính là anh! Người mà lúc trước cô không hề quý trọng, đến lúc vụt mất thì lại vô cùng hối hận

Cô nhảy xuống giường, chân trần chạy nhanh tới lao vào lòng anh. Ôm anh thật chặt! Chỉ sợ nếu như buông lỏng một tí thì anh sẽ biến mất! Cô giờ như 1 đứa trẻ, cô vỡ òa khóc nức nở.

Anh vẫn còn đang cứng đờ khi lúc cô ôm anh. Nghe tiếng cô khóc anh mới hoàn hồn. Tay chân luống cuống không biết làm gì đỡ cô nín.

“Lạc... Lạc Hy... em sao vậy? Em khó chịu ở đâu sao?”-Giọng nói anh trầm thấp, ôn nhu mà dịu dàng. Bao lâu rồi cô mới nghe được giọng nói của anh. Lại 1 lần nữa cô khóc lợi hại hơn. Mà anh lại càng luống cuống thêm. Sợ mình đã làm gì sai nên cô mới khóc.

Cứ như thế... 30 phút trôi qua... cô khóc anh luống cuống... cô bây giờ mới chịu nín... mặt mũi tèm lem mè nheo... áo anh cũng bị ướt hết 1 mảng...

“Em... em muốn đi rửa mặt... hức... hức”-Cô ngẩng đầu, đôi mắt ngấn nước nhìn anh, mũi đỏ hoe.

“À...ừ...”-Anh vẫn đang trôi trong dòng suy nghĩ của mình kiểu như: “Sao em ấy lại khóc vậy nhỉ?” “Ai ăn hiếp em ấy sao” “Hay là anh ta và em ấy lại giận nhau rồi?”-Đợi khi cô lên tiếng anh mới được kéo ra khỏi dòng suy nghĩ đó

Cô bước ra nhìn anh vẫn ngồi ngây ngốc ở đó mà không nhận được cười. Trêu ghẹo bảo “Anh đang nghĩ gì vậy? Đang nhớ đến cô gái nào sao?”

Anh giật mình, quay lại nhìn cô, do vừa mới khóc nên mũi đỏ hoe, mắt cũng sưng sưng, nhìn cô như vậy anh có chút đau lòng nhưng vẫn chưa hiểu vì sao cô khóc.

“À không có... em mau lại ngồi đi”-Nói xong anh đứng dậy, nhìn cô như kiểu cô mau lại ngồi đi

“...”-Cô không nói, bước gần tới giường. Tới bên cạnh giường cô vẫn đứng im, không muốn ngồi xuống.

Im lặng một hồi cô lên tiếng “Anh mau ngồi trên giường đi!”

“Hả...?”-Anh mờ mịt, liền quay ra đằng sau xem có ai không... hình như không... vậy là cô đang nói anh sao?

“Sao anh còn đứng đó?”-Cô nhẹ cau mày, nhìn anh

“À ờm anh biết rồi”-Anh ngồi xuống cạnh giường.

Cô thấy anh đã ngoan ngoãn ngồi xuống, liền vòng qua giường nhảy vào lòng anh ngồi...

Anh đơ người một lát. Sau đó liền cảm giác được eo đang được cô ôm... anh mới nhận ra... cô đang ôm anh sao?

Cô ôm eo anh thật lắm a. Đầu thì chôn vùi vào ngực anh. Ngọt ngào để ngửi mùi hương từ anh. Mùi bạc hà, không phải là dầu thơm mà là mùi thơm tự nhiên. Lúc trước cô cũng chẳng bao giờ thềm lại gần anh. Giờ ở gần quan sát kĩ nhận ra anh cũng rất là soái nha. Mái tóc đen lầy, được chải chuốt gọn gàng, mái dài che đôi chân mày kiếm. Đôi mắt đen lầy sâu hun hút. Lúc nào cũng ẩn chứa một nỗi buồn không tên. Đôi mắt ấy khi nhìn cô ôn nhu biết bao! Mà cô, lúc trước thấy anh nhìn cô như vậy lại cảm thấy buồn nôn. Không hề để ý rằng anh rất yêu cô! Chiếc mũi thon, cao trông rất tuấn tú. Môi mỏng, rất hay mím lại. Như đang cố chịu đựng một uỷ khuất nào đó.

Lúc cô cọ cọ vào người anh cảm thấy ngứa ngứa. Chóp mũi lại ngửi được một mùi hương dâu tây từ tóc cô, rất ngọt ngào, dễ chịu.

Cô vẫn duy trì ôm anh như vậy, mặt cô tựa vào vai anh. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ rằng anh đang ru cô ngủ.

Mà anh từ này đến giờ... vẫn không dám đụng vào người cô. Bởi vì... cô không cho phép anh đụng vào cô... Có lần cô và Tần Vũ Khiêm cãi nhau. Cô dùng dằng tức giận bỏ đi. Anh đang đứng từ xa thấy vậy liền lo lắng đi lại hỏi cô có sao không... nào ngờ cô trượt chân té. Anh chạy lại muốn đỡ cô lên liền bị cô hất ra. Cô bảo “Đừng có đụng vào tôi. Ghê tởm?!”

Từ đó anh vẫn làm như lời cô nói, không đụng vào người cô. Mà hôm nay không biết cô bị làm sao mà đã ôm anh 2 lần. Anh nghĩ “Có thể cô đã nhầm anh với Tần Vũ Khiêm chăng?”. Anh rất muốn nói với cô anh không phải là Tần Vũ Khiêm. Anh là Minh Vũ... nhưng anh sợ... anh sợ rằng sau khi anh nói cô liền tránh xa anh, ghê tởm anh... như lúc đó...

2 người cứ như vậy, không ai nói với ai một tiếng nào, không khí trong phòng im lặng... cho đến khi nghe được tiếng mở cửa... tiếng bước chân bước vào căn phòng...

“Hy Hy...”-Giọng nói dịu dàng vang lên đánh tan không khí im lặng. Mà cô cực kì căm ghét chủ nhân của giọng nói này. Nhớ tới lúc đó, lòng cô tràn đầy hận thù. Cô siết tay, ôm anh chặt hơn.

Anh cũng cảm giác cô ôm chặt anh hơn... thầm nghĩ chắc cô và Tần Vũ Khiêm đang giận nhau. Lát nữa, chỉ cần anh ta nói vài lời ngon ngọt cô liền hết giận cho xem. Anh cười nhạt, trong lòng ngập tràn chua xót.

“Hy hy cậu có sao không?”-Lại là 1 giọng nữ vang lên. Bước vào nhìn thấy cô và anh ôm nhau thân thiết, cô ta mừng thầm trong lòng, nghĩ chắc sắp có kịch vui xem rồi đây!

Cô hừ lạnh trong lòng... là cô ta sao...? Chắc giờ cô ta đang nghĩ cô và Minh Vũ đang yêu nhau sao? Chắc đang vui mừng vì sắp có kịch để xem đúng không? Haha... Lúc trước là do tôi ngu ngốc, mê muội. Bây giờ cô sẽ biết được ai mới là kẻ đáng thương!

4. Dungly - Chương 4: Ô Đã Từng Nói Anh Đơ Bẩn!

“Hy Hy... Sao... sao em lại ôm cậu ta?”-Tần Vũ Khiêm cau mày khó hiểu

“Thích...”-Cô nhàn nhạt trả lời, kể cả việc quay đầu nhìn anh ta cũng lười

“Em giận anh à? Ngoan! Lại đây với anh nè em!”-Tần Vũ Khiêm cứ nghĩ là cô vẫn còn giận anh nên bước lại gần xoa đầu cô, giọng cực kì dịu dàng

“Bỏ tay ra!”-Cô tức giận hét lớn. “Dơ bẩn!-Cô hất tay anh ta ra

“Hy Hy.... Em...”-Tần Vũ Khiêm cứng đờ, chân mày cau lại chặt hơn

“Hy Hy cậu đừng giận anh ấy nữa! Anh ấy có mang cho cậu gà hầm thuốc bắc này! Cậu ăn nha?”-Diệp Lạc nãy giờ đứng ở bên xem kịch rất hả hê, giả vờ quan tâm bảo.

“Không!”-Cô vẫn như vậy, không thèm quay sang nhìn cô ta, cứ ngồi đấy ôm chặt anh

“Ngon lắm đó! Tự tay mình nấu đó! Cậu mau ăn đi! Nguội không ngon đâu nha!”-Diệp Lạc nín cười, trong lòng ả ta bây giờ rất hả hê.

“Của cô nấu à? Không biết cô có bỏ thuốc độc vô đó không nhỉ?”-Cô cười lạnh trong lòng, cô ta nấu cho cô ăn sao? Nếu như lúc trước là cô sẽ hoàn toàn tin lời cô “bạn thân” này. Nhưng giờ thì... khác rồi!

“Hy Hy...! Sao cậu lại nói vậy? Tớ và cậu quen nhau 2 năm rồi! Sao cậu lại nghĩ tớ là người như vậy chứ?”-Diệp Lạc hét lên, giọng điệu tỏ vẻ oan uất.

Quen nhau 2 năm? Cùng hẳn ta lừa gạt sau lưng cô! Lúc trước là cô quá ngu ngốc hay là ả ta và anh ta quá lợi hại? Qua mặt cô suốt 5 năm trời! Đúng là cô quá ngu muội tên đàn ông cặn bã đó mà...?!

“Tôi chỉ nói vậy thôi! Cậu làm gì phải hét lên như thế?”-Cô quay sang nhìn cô ta, môi nở nụ cười lạnh

“Cậu...”-Diệp Lạc cầm nín, nhìn nụ cười của cô những lời sắp nói ra đều phải nuốt vào hết

“Hy Hy em đừng giận nữa! Việc đó không phải em bắt cần ngã vào cạnh bàn sao? Không phải Tiểu Lạc đẩy em đâu!”-Tần Vũ Khiêm thấy cô sắp điên lên, lên tiếng giải hoà trước.

Ha...? Cô bắt cần sao? Từ khi nào cô lại có thể bắt cần như vậy nhỉ? Nếu cô nhớ không lầm thì là lúc đó ả ta khiêng một chồng sách nhưng không nặng bao nhiêu. Đúng lúc đó cô có việc phải ra ngoài, đúng lúc cô vừa bước ra thì liền gặp ả ta, đó ả ta giả vờ va phải cô, ai ai nhìn vào sẽ nghĩ là vô tình nhưng thật ra lúc đó là cô ta xô cô khiến cô té đập đầu vào cạnh bàn. Lúc trước cô mù quáng, anh ta và ả ta nói gì cô đều nghe! Hoàn toàn không biết mình đang bị hãm hại!

“À...”-Cô cố ý kéo dài giọng, sau đó liền bồi thêm 1 câu “Là do tôi bắt cần sao? Ày... gu tôi làm sao lại bắt cần như vậy nhỉ?”

“Hy Hy là do cậu bắt cần tự té, lúc đó thật ra tớ cũng rất lo cho cậu! Bây giờ thấy cậu không sao tớ vui rồi!”-Diệp Lạc trong lòng vui mừng, nghĩ cô quá ngu! Nói 1 2 câu như vậy liền tin! Hahaha!

“Uầy... nói tôi nhớ không lầm thì lúc đó cô gạt chân tôi làm tôi té mà? Sau đó còn ngã vào người tôi khiến tôi đập đầu vào cạnh bàn! Đau lắm đấy! Biết không hả?”-Cô nhìn ả ta, ánh mắt nồng nặc ý muốn giết người

Diệp Lạc nhất thời run rẩy trong lòng... sao cô ta nhớ được chứ...? “Chắc... cậu nhớ lầm rồi! Cậu đối với tớ rất quan trọng! Tớ làm sao làm những chuyện đó với cậu!”-Diệp Lạc môi nở một nụ cười gượng gạo.

“Ồ...”-Cô kéo dài giọng, nhảy xuống người anh bước tới chỗ ả ta.

“Bang...!!!!”-Tiếng tát chói tay vang khắp căn phòng

Anh thấy cô làm như vậy thì giật mình! Vốn nghĩ cô sẽ tiếp tục bị 2 con người này lừa gạt. Thật ra anh đã có lần nhắc nhở cô tránh xa 2 người họ ra! Nhưng cô lại không nghe! Lại vì chuyện đó giận anh 1 tháng. Từ lúc đó, anh cũng không dám nói những chuyện đó trước mặt cô. Chỉ ở đằng sau âm thầm vào vệ cô!

“Cậu... Sao cậu mại tát tớ?”-Diệp Lạc ôm má phải đỏ hoe in 5 dấu bàn tay của cô, hốc mắt đỏ lên, uỷ khuất nhìn về phía Tần Vũ Khiêm

“Bởi vì cô xứng đáng với cái tát này!”-Cô cười giễu cợt nhìn ả ta, trong mắt chỉ toàn khinh bỉ.

“Hy Hy! Sao em lại làm vậy?”-Tần Vũ Khiêm bước nhanh tới ả ta, đẩy cô ngã xuống đất. “Tiểu Lạc... em không sao chứ?”

“A...”-cô ngã xuống nền đất lạnh, móng có chút ê ẩm.

“Lạc Hy! Em không sao chứ?”-Anh thấy cô bị ngã, lo lắng vội vàng đỡ cô ngồi dậy

“Minh Vũ... hic... em đau quá!”-Cô thấy anh lo lắng cho mình như vậy thì trong lòng chua xót. Chàng trai này vẫn luôn lo lắng, bảo vệ cô. Mà cô lúc trước lại chẳng hề hay biết. Thật ra Tần Vũ Khiêm xô cô rất nhẹ, nhưng cô rất muốn được anh lo lắng, nên diễn sâu một chút cho tròn vai diễn...

“Lạc Hy... đừng khóc!”-Anh thấy cô sắp khóc thì lại rất đau lòng, nâng cô đứng lên. Tay muốn vuốt tóc cô nhưng lại không dám. Cô rất ghét anh đụng vào tóc cô... cô nói tay anh dơ bẩn lắm... một cọng tóc của cô anh cũng không được đụng vào...!

5. Dungly - Chương 5: Sao Anh Lại Đi Chứ?

“Minh Vũ... em đau quá... huhu anh ơi em đau”-Cô khóc to hơn, vòng qua cổ ôm anh, mặt chui vào lòng anh.

“Em đau... em đau ở đâu?”-Anh cứ nhiên thấy cô khóc thì luống cuống không thôi. Tay chân vơ loạn xạ

“Đau ở lưng nè.... ở tay nữa nè... đau ở sau gáy nữa...”-Con mèo đã cắn cậu còn cô thì phải “chăm sóc” con mèo thật tốt

Tần Vũ Khiêm đứng ở đó trong lòng rối bời không thôi. Chẳng lẽ mình xô cô ta mạnh lắm sao?

Anh nghe cô nói như vậy thì đau lòng không thôi.... vừa định dơ tay lên để xoa lưng cho cô thì chợt nhớ lại lời cô từng nói.... “Không được động vào người cô!”-Anh trong lòng chua xót, giọng lạnh lùng cất lên “Tần Vũ Khiêm, anh xô em ấy, mau lại xoa cho em ấy bớt đau đi!”

“À... ừ!”-Tần Vũ Khiêm ngậy ra, sau đó môi liền nở nụ cười dịu dàng, nhưng cô chỉ thấy toàn là giả tạo!

Tần Vũ Khiêm bước lại gần cô, chưa kịp đưa tay lên xoa lưng cho cô thì bị giọng nói lạnh lùng cùng khinh bỉ của cô vang lên “Cút!”

“Hy Hy... em...”-Tần Vũ Khiêm cứng đờ, ánh mắt nhìn cô ngạc nhiên.

“Cút!”-Cô gằn giọng

“Hy Hy... sao em lại...”-Tần Vũ Khiêm trong lòng run rẩy. Hôm nay cô thay đổi quá nhiều. Không phải là 1 con ngốc lúc nào cũng nghe lời anh, ngoan ngoãn như 1 con chó trung thành! Không... cô bị sao vậy chứ?

“Tôi bảo anh cút đi!”-Cô quay sang nhìn Tần Vũ Khiêm, nghiêng răng tức giận nói

“Hy Hy... cậu bị mất trí rồi sao...? Anh ấy mới là Tần Vũ Khiêm! Người cậu đang ôm là Minh Vũ! Không phải Tần Vũ Khiêm!”-Diệp Lạc ở bên trong lòng cũng sợ không kém, nếu như cứ như vậy thì anh ta và ả ta không thể lợi dụng lấy tiền cô nữa rồi...!

“Lạc Hy... đúng đúng đó! Anh ta mới là Tần Vũ Khiêm! Anh là Minh Vũ...! Em đừng nhận nhầm anh với anh ta...”-Anh trong lòng đau đớn vô cùng... nhưng anh không muốn bị cô xem anh là Tần Vũ Khiêm!

Cô khó chịu nhíu mày, anh ta bị tự luyến sao? Tới bây giờ mà còn nghĩ cô nhận nhầm anh ta với anh ư?

“À... Xin lỗi... cho hỏi... anh xứng để tôi nhận nhầm anh với Minh Vũ sao?”-Cô cười lạnh, ánh mắt đầy sự chán ghét!

“Bốp...”-Lại một tiếng tát chói tai vang khắp phòng

“Haha... đánh xong rồi... vậy thì biến được rồi chứ?”-Cô cười lạnh, không hề để ý cái đau rất bên má phải.

“Hy Hy... anh xin lỗi... là do anh quá kích động... Hy Hy... anh...”-Tần Vũ Khiêm hoảng hốt, phát hiện mình mới vừa đánh cô.

“Rầm...!”-Tiếng chiếc bàn ngã, sau đó là tiếng bị vỡ của bình hoa.

“Cậu?”-Tần Vũ Khiêm ôm cánh tay bị chảy máu vì đâm phải miếng thủy tinh dưới sàn.

“Khiêm! Anh không sao chứ?”-Diệp Lạc giật mình, vội vàng chạy về phía anh ta.

“...”-Anh im lặng, cúi đầu che dấu ánh mắt hối hận vì vừa làm việc ngu ngốc. Anh lại đánh anh ta rồi! Mà cô lại rất ghét anh đụng vào anh ta! Anh nghĩ chắc bây giờ cô hận anh lắm! Cô sẽ chửi rửa anh cho xem! Không biết cô sẽ lấy cái gì đánh lại anh đây? Cái ghế kia đằng chẳng? Nhớ lúc trước anh vì lỡ tay chọi trái banh trúng anh ta... cô tức giận liền lấy giày cô gót đánh anh! Đánh anh hả dạ rồi cô mới chịu tha cho anh! Hôm đó người anh đầy thương tích... đau nhất là ở chân... cô liên tục đạp vào chân anh... khiến anh hôm đó phải nghỉ làm thêm...! Nhưng anh không hận cô! Nếu như trong mắt cô có anh! Mặc dù đó chỉ là ở vị trí khiến cô luôn chán ghét anh! Nhưng không sao... miễn là trong ánh mắt cô có anh... là được...!

Cô trong lòng bây giờ ngập tràn ảm áp! Anh lo cho cô như vậy... vậy mà lúc trước cô cứ chửi rửa anh...! Cô hận bản thân mình lắm! Hận vì cô có mắt như mù! Cô cũng hận anh lắm! Hận vì tại sao anh vẫn luôn yêu cô mặc dù lúc nào cũng bị cô xua đuổi...

“Biến!”-Cô ra lệnh

“Xin lỗi...” -Anh bước gần lại phía tủ xách ba lô bước ra khỏi phòng, vừa định mở cửa đi ra thì chợt thấy cô gì đó đang cầm tay mình, anh ngoáy lại... Hử? Cô níu tay anh làm gì?

Anh khó hiểu nhìn cô. Bốn con mắt giao nhau, chợt cô nhũn mảy, giọng nũng nịu lẫn có chút bực mình lên tiếng “Sao anh lại đi chứ?”

6. Dungly - Chương 6: Anh Kết Thúc, Em Bắt Đầu!

“A?”-Chẳng phải cô muốn đuổi anh đi sao? Sao còn lại níu tay anh như vậy?

“Anh đi đâu vậy? Anh có việc bận sao? Không ở lại với em được sao?”-Cô chu chu mỏ, giọng nói nũng nịu, 2 má phồng lên, má phải bị tát vẫn còn đỏ tạo nên khuôn mặt very lovely!!!

“Chẳng phải... em bảo anh biến sao?”-Anh khó hiểu nhìn cô, nuốt một ngụm nước miếng vì sợ hãi... mong là cô không đánh anh...?!

“Em có bảo anh đi sao?”-Cô cau mày

“Vậy... em là đang bảo...”-Anh có chút ngạc nhiên, lời trong miệng chưa kịp thốt ra thì đã nghe giọng nói lạnh lùng của cô vang lên

“Tần Vũ Khiêm! Tô Diệp Lạc! Biến khỏi tầm mắt của tôi!”

“Hy Hy... em...”-Tần Vũ Khiêm nhất thời kinh sợ, chỉ mới có 1 ngày... cô thay đổi nhiều quá...

“Hy Hy? Ghê tởm?!”-Cô cười lạnh, ánh mắt giận dữ cùng với khinh bỉ

“Hy Hy... cậu...”-Diệp Lạc cả người run lên, sợ hãi nhìn cô.

“Biến!”-Cô không kiên nhẫn lặp lại, nghiêng răng nói.

“Hy Hy...”-Tần Vũ Khiêm chưa kịp hết những lời định thốt ra, thì tiếng mở cửa vang lên.

Trong căn phòng giờ đây vang lên giọng nói vô cùng dịu dàng “Tiểu Hy, con khoẻ chưa? Ba mẹ đến thăm con đây!”-Tô Thanh Nhiên môi nở nụ cười ngọt ngào, thoáng chút liền cứng đờ.

“Sao lại bữa bọn thế này?”-Mẹ cô hoảng hốt, nhìn căn phòng lộn xộn, thủy tinh vỡ, đồ đạc bị vứt tàn lan ra sàn nhà.

“Tô phu nhân...”-Tần Vũ Khiêm và Diệp Lạc thoáng chốc không biết làm sao, vội vàng cúi đầu chào. Anh cũng lúng túng không thôi nhưng vẫn lễ phép chào “Cháu chào Tô phu nhân, Lạc tổng ạ!”

“Ừ”-Lạc Vỹ vỗ vai anh vài cái, tỏ vẻ hài lòng, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tần Vũ Khiêm và Diệp Lạc

“Chào... chào Lạc tổng ạ!”-Tần Vũ Khiêm và Diệp Lạc một trận lạnh người trong lòng.

Ba cô nổi tiếng là người vô tình, nhưng lại rất được nhiều người ngưỡng mộ. Ông đã thành công cứu được 1 công ty lớn sắp phá sản vực dậy! Câu chuyện này được đưa vào truyền thuyết. Ai làm nghề kinh doanh không ai không biết đến ông.

“Ừ...”- Ba cô chỉ lạnh lùng đáp, ánh mắt có chút tức giận liền bị che giấu.

2 con người đó ngay từ lần đầu tiên ông đã biết không phải là người tốt. Ông cũng nhiều lần khuyên ngăn cô đừng qua lại nhiều với 2 người con người đó. Nhưng cô không nghe, còn dọa nếu ông còn nói xấu đôi nam nữ cầu đó nữa sẽ bỏ nhà ra đi. May hay là còn có Minh Vũ ở bên cạnh cô. Nên ông cũng yên tâm được phần nào.

Cô thân thể cứng đờ, nước mắt không tự chủ lại rơi ra... cô chạy lại tới ôm chầm lấy Tô Thanh Nhiên. Bà không phản ứng kịp trước hành động này của cô.

Chợt cảm thấy trên vai có gì đó nóng nóng vừa rơi xuống... bà mới nhận ra... Hy Hy con gái bà đang khóc sao?

Bà ánh mắt đầy tức giận nhìn về Tần Vũ Khiêm và Diệp Lạc, tay vuốt vuốt lưng cô.

Cô vì động tác này của bà mà khóc lợi hại hơn... lâu rồi... đã rất lâu rồi cô mới gần bà như vậy... trước kia cô đúng là rất ngu xuẩn! Luôn làm cho bà buồn, lúc nào cũng làm trái ý bà! Mà người mẹ này... vẫn luôn yêu thương cô như vậy...

“Hy Hy con gái ngoan... sao con lại khóc? Mau nói cho mẹ nghe.”-Bà vuốt vuốt tóc cô, giọng nói mềm mỏng dịu dàng nhưng nếu nghe kĩ thì sẽ nghe được có 1 chút phần nộ trong đó. Bà biết người luôn làm con gái bà khóc là cái tên cặn bã kia!

“Không có... sao hết ạ”-Cô buông bà ra, gương đôi mắt ngập nước nhìn bà.

“Thật?”-Bà thở dài trong lòng... biết ngay con gái bà sẽ bao che cho tên kia mà!

“Thật ạ...”-Cô gật đầu, tỏ vẻ như đang nói thật

“Ừ...”-Bà cũng không muốn truy hỏi nhiều nữa, nếu không con gái bà lại bỏ nhà ra đi nữa... còn bà thì không muốn xa cô con gái này...

Anh nhìn cô, lòng chua xót vô cùng... cô lúc nào cũng bao che cho hắn ta... thường nếu như cô khóc, cô hay đổ thừa cho anh rằng anh làm cô khóc, lúc nào cũng bao che cho Tần Vũ Khiêm! Thật là... anh đúng là tự mình đa tình...?!

Anh nắm chặt tay, quay đầu bước ra khỏi cửa, chạy thật nhanh ra bệnh viện... anh không muốn... không muốn cô lại lợi dụng anh để bao che cho hắn ta nữa... anh không muốn!

“Minh Vũ... cháu...”-Lạc Vỹ thấy anh bỏ đi, con gái ngu ngốc của ông! Đúng là không biết chọn đàn ông tốt! Lúc nào cũng bám theo Tần Vũ Khiêm nhưng lại không biết ở phía sau vẫn có người âm thầm bảo vệ nó...

“Minh Vũ nó về rồi... con không còn ai để bao che cho cậu ta đâu!”-Ông nghiêng răng nói, ánh mắt như con dao 2 lưỡi nhìn về phía Tần Vũ Khiêm và Diệp Lạc.

Sao chứ? Anh đi đâu? Cô bây giờ mới nhớ ra là anh vẫn còn trong căn phòng này... nhưng giờ... anh đi đâu rồi chứ? Anh bỏ cô sao...? Những chuyện vừa xảy ra anh vẫn không tin rằng cô đã thay đổi rồi ư? Anh vẫn nghĩ là cô yêu hắn ta sao? Minh Vũ anh thật đáng ghét mà! Giờ em phải nói rằng anh ngu ngốc hay là... anh đã chịu quá nhiều tổn thương do em gây ra nên bây giờ em làm việc gì anh cũng không tin sao...? Minh Vũ... lúc trước là em ngu ngốc... bây giờ hãy để con ngu ngốc như em yêu anh...

”Anh kết thúc, em bắt đầu!

Cùng nhau tạo nên 1 câu chuyện tình cho đôi ta

Anh nhé...?”

7. Dungly - Chương 7: Anh Không Xứng...!

Cô bây giờ mới hoàn hồn, chạy nhanh ra phía cửa tìm kiếm anh. Nhưng... anh đã đi mất rồi...

Lạc mẹ thấy cô chạy ra như vậy thì giật mình. Vội vàng chạy theo con gái xem tình hình. Lạc cha thấy vợ như vậy liền chạy theo. Không quên quay lại tặng cho 2 kẻ kia một ánh mắt như muốn giết người.

Tần Vũ Khiêm và Diệp Lạc bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt của ông ta nhìn họ như muốn xé nát 2 người họ ra.

Tần Vũ Khiêm nắm chặt tay. Lòng rối bời... trong đầu xuất hiện vô vàn câu hỏi ví như “Hôm nay sao cô thay đổi nhiều quá? ”Chẳng lẽ cô đã biết 2 người họ ăn vụng sau lưng cô?”.

Cô chân trần chạy trên nền đất lạnh giá. Cô bây giờ rất tức giận nhưng cũng rất hối hận. Chẳng lẽ... cô lại vượt mặt anh nữa sao? Cô gấp đến độ sắp khóc... kiếm anh mãi vẫn không thấy. Cô bất lực khụy xuống nền nhà. Nước mắt không biết khi nào đã rơi.

Lạc mẹ thấy cô ngồi trên nền đất như thế lòng liền đau lòng, bà chưa bao giờ thấy cô như vậy, kể cả lúc cô giận Tần Vũ Khiêm cũng không khổ sở như thế.

“Con gái! Đứng dậy đi con... nền đất lạnh lắm! Sẽ bị cảm mất!”- Bà vuốt tóc cô, muốn nâng cô dậy nhưng cô lại không di chuyển.

Lạc cha thấy vậy liền chạy đến giúp Lạc mẹ đỡ cô dậy. Nhưng cô vẫn không hề nhúc nhích. Ông bà nhìn nhau, lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt họ.

Lát sau lại nghe tiếng “phịch” như đang có thứ gì vừa ngã xuống.

“Tiểu Hy... Tiểu Hy! Ông mau gọi bác Lâm mau lái xe đến đón đi! Nhanh lên!”-Bà ôm cô nước mắt cứ rơi mãi. Cô cứ nhiên lại xỉu. Từ đó đến giờ đây là lần đầu tiên con gái bà bị xỉu. Giờ đây khuôn mặt cô trắng bệch, môi tái nhợt. Thân thể thì lạnh ngắt.

“Được! Được”-Lạc cha vội vàng bấm số gọi. Sau đó liền bế cô chạy ra cổng chính.

Bác Lâm tài xế nhanh chóng chạy đến bệnh viện. Liền xuống xe mở cửa để Lạc cha bế cô vào ghế. Lạc mẹ cũng nhanh ngồi vào ghế sau. Nắm tay cô chà xát. Con gái bà cứ nhiên lại bị như vậy! Bà xót vô cùng!

Xe nhanh chóng được chở về biệt thự Lâm gia. Ông nhanh chóng bế cô lên phòng. Lạc mẹ liền gọi cho bác sĩ riêng của Lâm gia. Nhận được điện thoại, bác sĩ Tần liền đến khám cho cô.

Ông bà thực ra có thể đem cô trở lại bệnh viện khám nhanh hơn. Nhưng lại nghĩ tới việc gặp đôi nam nữ cầu kia liền bỏ ý định. Dù sao ở nhà vẫn an toàn hơn.

“Tiểu thư không sao. Do tâm lý bị dả kích cộng với thân thể không đủ chất dinh dưỡng nên mới gây ra tình trạng ngất xỉu. Nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi ngay. Lạc tổng không cần quá lo lắng.”- Bác sĩ đẩy đẩy mắt kính. Báo cáo sức khỏe của cô.

Lạc cha và Lạc mẹ giờ đây thở phào nhẹ nhõm. Con gái ông bà không sao là tốt rồi. Còn chuyện đôi nam nữ cầu kia đã làm gì khiến con gái ông bà ngất xỉu như vậy ông bà cũng không muốn truy cứu. Dù gì cô cũng sẽ bao che cho bọn đó.

Anh day day mi tâm, hôm nay thật mệt mỏi...

Hôm nay cảm thấy cô có chút khác thường so với hằng ngày. Mặc dù đã xảy ra trước mắt nhưng anh vẫn không thể tin được. Chỉ 1 2 ngày làm sao cô có thể thay đổi như vậy được? Thôi bỏ đi... dù sao người cô yêu cũng không phải là anh...

Anh ghé quán cháo mua một bịch cháo dưa muối về.

Căn nhà im lặng vô cùng, đèn phòng cũng không bật chỉ có đèn phòng ngủ bên trong sáng đèn. Anh xuống bếp hâm cháo lại rồi mang vào phòng.

Người trong phòng cảm thấy có được có người bước vào. Bên môi liền nở nụ cười. Chồng nặng như muốn đứng dậy.

“Về rồi sao?”-Thanh âm dịu dàng vang lên.

Anh liền bước nhanh tới. “Mẹ... không sao! Mẹ ngồi đi!”

Sau đó anh liền lấy ghế ngồi cạnh bà. Cầm tô cháo múc từng thìa để thổi cho nguội. Tại sao anh phải làm công việc này...? Vì anh mẹ anh... bà ấy mù rồi! Anh nhìn bà lòng đau đốn!

“Mẹ! Há miệng ra nào! Hôm nay con có mua cháo dưa muối mẹ thích ăn đây!”-Anh đưa tới miệng bà. Giọng nũng nịu nịnh nọt bà.

“Con đã ăn chưa?”-Mẹ anh cau mày hỏi. Mặc dù bà bị mù nhưng thật ra bà con rất trẻ. Khuôn mặt rất thanh tú lại dịu dàng... nhưng đáng tiếc... ông trời không cho bà cơ hội nhìn thấy con trai bà trưởng thành.

“Con ăn rồi! Hồi nãy đi mua cháo cho mẹ con có ăn một tô rồi mua cho mẹ luôn nè!”-Anh đúng là nói dối thành nghiện... thực ra từ chiều giờ anh vẫn chưa ăn gì cả... anh phải nói dối để bà yên tâm.

“Ừ...”-Bà nghe liền biết anh đang nói dối, nhưng bà cũng không muốn truy hỏi. Có hỏi thì anh vẫn chối.

Mẹ anh thật ra là người thứ 3... anh chính là con riêng của bà... mà ba của anh chính là Tần tổng... cha của Tần Vũ Khiêm! Đúng vậy... anh và Tần Vũ Khiêm là anh em cùng cha khác mẹ... việc mẹ anh là người thứ mẹ của Tần Vũ Khiêm đã sớm phát hiện. Mẹ cậu ta bức mẹ anh đến đường cùng. Không cho anh mang họ Tần, việc mẹ anh bị mù cũng do bà ta gây ra. Nhưng mẹ anh không trách được. Là mẹ anh sai trước, phá hoại gia đình người ta... nên mẹ anh một lời cũng không dám trách. Chỉ lẳng lặng dắt anh rời xa Tần gia. Nơi đó... căn bản anh không xứng để vào!

Tần tổng là yêu mẹ anh thật lòng, rất muốn bù đắp cho mẹ con anh! Nhưng bà liền cự tuyệt. Bà không muốn phải mắc nợ Tần gia...!

Tần Vũ Khiêm sớm đã biết anh là anh em cùng cha khác mẹ của hắn. Nhưng hắn vẫn tỏ thái độ không quan tâm. Ngược lại... còn đối xử với anh rất tốt. Anh căn bản cảm thấy mình thực có lỗi. Nên việc gì cũng nhường cho cậu ta. Kể cả tình yêu này... nhưng nói nhường cũng không đúng...

Bởi vì anh không xứng có được tình yêu của cô. Một đứa con riêng như anh... làm gì xứng với cô?

8. Dungly - Chương 8: Anh Sao Lại Ăn Bánh Mì Khô?

Anh càng nghĩ càng chua xót. Nghĩ đến cô và Tần Vũ Khiêm ở bên nhau mà trái tim anh như bị hàng vạn con dao đâm... đau vô cùng...

Nhưng anh chịu đựng được... chỉ cần cô hạnh phúc là được rồi!

Vừa nghĩ vừa đút cháo cho mẹ. Cuối cùng cũng ăn hết tô cháo rồi.

“Mẹ! Mẹ nghỉ ngơi sớm đi!”-Nói rồi anh dìu bà nằm xuống. Tắt đèn phòng đi ra ngoài.

Anh nhìn đồng hồ... sắp 7 giờ rồi. Anh mặc vội chiếc áo khoác cũ kĩ. Khoá cửa cẩn thận liền lên xe đạp phóng như bay. Anh vẫn hay đi làm thêm để kiếm thêm thu nhập nuôi mẹ. Anh có thể nhịn đói cả ngày. Nhưng mẹ anh thì anh không thể để bà đói được. Anh không ăn cũng chả sao. Uống nước thôi cũng no rồi. Căn bản đã quen với việc nhịn đói.

Anh chạy vội đến một quán ăn nhỏ. Dừng xe đạp ở bãi đậu xe. Chạy như bay vô quán. Vội mang tạp dề lên. Quán này tuy bình dân nhưng rất đông khách. Thấy có vài khách tiến vào. Anh liền cầm menu cho bọn họ. Tay cầm một cuốn notebook cẩn thận ghi lại.

Sau đó thì chạy vào đưa cho đầu bếp chuẩn bị món ăn. Liền chạy ra bàn khác dọn dẹp đồ. Cứ như vậy thấm thoát cũng đã hơn 10 giờ rồi. Sau đó đi vào nhà sau. Mang bao tay lên rửa một đồng chén khách vừa ăn. Hơn nửa tiếng mới rửa xong. Anh đứng dậy chân cũng mềm nhũn, lưng có chút mỏi. Anh nghiêng đồng chén vừa rửa xong xếp ngay ngắn lên kệ.

“Cậu vất vả rồi!”-Quản lý cười hài lòng, vỗ vỗ vai anh.

“Vâng ạ.”-Anh quay sang nhìn quản lý, gật đầu cười.

“Đây! Tiền lương cho cậu!”-Quản lý nói rồi móc ra 2 tờ 1 trăm và 1 tờ 50 chục. “Hôm nay bo cậu thêm 50 chục đây!”

“Nhưng...”-Anh ngạc nhiên nhìn quản lý.

“Nhưng nhì gì! Sau này cứ cố gắng như vậy nha chàng trai trẻ!”-Quản lý cười rộ lên, quay lưng bước đi.

“Cảm ơn ạ...”-Tiền lương mỗi ngày thật ra chỉ có 2 trăm ngàn. Hôm nay cư nhiên được ông cho cho thêm 50 chục. Anh cầm tiền cẩn thận nhét vào túi. Xếp nốt số chén còn lại. Sau đó ra bãi đậu xe đạp xe về.

Hôm nay là tháng 10... mùa đông lại đến rồi! Anh chỉ mặc chiếc áo khoác mỏng có nhiều chỗ rách được may lại. Trên đường về gió thổi khiến anh có chút rét. Nhưng cũng không có vấn đề gì với anh. Ngày mai anh có thể mua đồ ăn ngon cho mẹ rồi!

Về tới nhà. Anh cẩn thận mở cửa, sợ làm ồn mẹ lại thức giấc. Anh về phòng, tắm rửa sạch sẽ rồi lại lấy sách ra ôn bài. Anh hiện giờ đã là sinh viên năm cuối. Nên chuyện ôn tập này anh vẫn làm hằng ngày. Vì hay bận đi làm thêm. Buổi tối rảnh anh đều ôn bài. Tới kì thi không cần phải lo nhiều.

Làm xong một số bài tập cũng đã hơn 12 giờ rồi.

Anh tắt đèn, trải chiếc chiếu đã bị rách tơi tả ra nằm. Nhà anh chỉ có 1 chiếc giường, mẹ anh nằm giường anh nằm chiếu. Mẹ đã cao tuổi, nên nằm chần ầm nệm êm. Anh vẫn còn trẻ thì vẫn nên nằm chiếu. Dù gì cũng chỉ lạnh một chút. Anh vẫn chưa biết được cảm giác nằm giường êm bao giờ. Chỉ có thể đợi anh lớn lên đi làm có tiền mới mua được. Tới lúc đó anh sẽ giàu lên. Sẽ mua cho mẹ căn nhà ấm áp chứ không phải nhà lá như bây giờ. Sẽ có tiền mua những thứ cô thích... nhưng mà anh mua xong không biết cô có nhận không? Chắc sẽ quăng nó vô thùng rác chẳng? Anh chưa xót... lại nghĩ đến cô nữa rồi... đêm anh vẫn hay nghĩ đến lúc anh giàu rồi sẽ mua cho cô những thứ cô thích... nhưng đến lúc đó... những món cô thích đều đã được Tần Vũ Khiêm mua rồi nhỉ? Anh làm gì có quyền hạn đó....? Đến việc ở gần cô anh cũng không xứng nữa mà? Anh cười nhạt... như đang khinh bỉ chính bản thân mình.

Ngủ thôi... ngày mai còn phải đi học nữa! Anh nghĩ nhiều cũng vô ích... bởi vì ngay từ đầu anh đã biết kết quả... anh yêu cô... căn bản sẽ không được cô hồi đáp!

“Ừm...”-Cô chậm rãi mở mắt, ánh nắng ngoài trời có chút chói mắt.

“Tiểu Hy... tỉnh rồi sao? Con cảm thấy khoẻ hơn chưa?”-Lạc mẹ vui mừng thấy cô cuối cùng cũng đã tỉnh.

“Mẹ... mấy giờ rồi?”-Cô chống đỡ cố gắng ngồi dậy

“Chỉ mới 6 rưỡi thôi... còn sớm lắm. Con ngủ thêm một chút đi!”-Lạc mẹ vội vàng vịn cô lại.

“Không sao đâu mẹ! Mẹ ra ngoài trước đi! Lát nữa thay đồ xong sẽ xuống ngay ạ! Hôm nay con muốn đi học”-Cô gượng cười. Thật sự cô đã khoẻ rồi. Chỉ có hơi mệt một chút thôi.

Lạc mẹ không ngờ chỉ sau một ngày cô lại ăn nói lễ phép như vậy. Vừa vui mừng vừa lo sợ. Hốc mắt có chút đỏ hồng.

Cô nhận thấy mắt mà có chút ướt ướt biết bà lại sắp khóc. Khẽ thở dài. Lúc trước là cô quá vô tâm với cha mẹ rồi.

“Thật đấy! Con khoẻ rồi ạ! Mẹ cũng nên để con gái đi học chứ? Nằm ở nhà con sẽ bị bệnh thêm đó!”

“Ừ... vậy con nhanh lên nha! Mẹ xuống nấu cháo cho con!”-Lạc mẹ thấy cô khẳng định vậy thì có chút an tâm.

“Vâng ạ!”-Cô cười gật đầu.

“Tiểu Hy! Con đỡ hơn chưa?”-Lạc cha đang đọc báo thấy con gái xuống liền hỏi thăm.

“Dạ! Khoẻ rồi ạ! Ba đừng lo lắng!”-Cô cười với ông.

Lạc cha có chút ngạc nhiên. Từ khi quen biết với tên kia. Đây là lần đầu tiên cô nói chuyện khép nép với ông. Lòng ông vô cùng hạnh phúc. Con gái cuối cùng cũng thay đổi rồi.

“Tiểu Hy! Mau xuống ăn đi con!”-Lạc mẹ bưng tô cháo nóng hổi ra. Liền kêu cô.

“Vâng ạ!”-Cô chạy nhanh xuống ngồi vào bàn hưởng thức tô cháo này.

“Nóng! Ăn từ từ thôi con!”-Lạc mẹ âu yếm vuốt tóc cô.

Hốc mắt cô đỏ lên. Giọng có chút nghẹn ngào. Đã rất lâu rồi cô mới được mẹ âu yếm như vậy. “Vâng ạ!”

“Bác Lâm đã ở ngoài chờ con! Hôm nay bác ấy sẽ chở con đi học! Nhớ giữ gìn sức khoẻ! Có khó chịu ở đâu thì gọi điện báo về nhà! Nghe chưa?”-Lạc mẹ vẫn còn chút lo lắng, dặn dò cô cẩn thận.

“Vâng... con nhớ rồi ạ! Mẹ đừng lo lắng!”-Cô nở nụ cười nhìn bà. Như muốn trấn an bà. Bà thực sự... lo lắng cho cô nhiều quá... bà rất thương cô!

“Con ăn xong rồi! Ba mẹ con đi học đây!”-Cô nói rồi lại ôm hai người 1 cái rồi chạy nhanh ra chiếc xe Boryn đang đợi mình đằng đó.

Xe chạy rất nhanh 15 phút đã tới trường.

“Tiểu thư một ngày tốt lành!”-Bác Lâm mở cửa cho cô. Môi nở nụ cười hiền hậu.

“Cảm ơn bác! Bác cũng a!”-Cô gật đầu bước xuống xe liền chạy nhanh vô trường.

Giờ đây tâm trí cô chỉ còn nhớ đến anh. Nhớ đến điên cuồng!

Cô không chạy vào lớp mình ngay mà chạy lên lớp anh. Nếu cô nhớ không lầm thì là anh ngồi bàn thứ tư dãy ngoài bìa thì phải. Nhưng... lại chẳng thấy hình dáng anh đâu cả...! Cô hệt hững quay về lớp. Anh năm cuối nên ở tít lâu ba cô năm hai nên ở lầu trệt. Nãy chạy xung quá giờ cô chẳng có tí sức lực nào cả.

Cô buồn bực đi tới bàn mình ngồi xuống. Diệp Lạc thấy cô vô liền chạy tới nịnh nọt.

“Hy Hy hôm qua cậu không sao chứ? Tổ rất là cho cậu!”-Diệp Lạc nở nụ cười, giọng nói chẳng hề có chút lo lắng.

Cô căn bản không muốn nhìn cô ta. Nụ cười ấy cô cảm thấy thật ghê tởm! Cô đứng dậy muốn tránh xa cô ta.

Diệp Lạc bị cô bơ. Ngượng ngùng có tức giận cũng có. Cố gắng nhẫn nhịn mà đi theo cô nịnh nọt tiếp. Nhưng vừa quay lại đã không thấy cô đâu! Kệ. Hôm qua chắc cô ta giận Tần Vũ Khiêm quá nên mới nói như vậy! Xíu nữa nịnh nọt xíu là hết giận chứ gì! Ngục ngốc!

Cô đi ra căn-tin mua 2 hộp sữa cùng 2 hộp cơm. Sau đó đi dạo một chút. Cô như vậy mà đã quay về cái thời đại học này rồi! Cô tự nhủ phải cố gắng học hành, không lơ là như trước. Bỏ bê học tập nữa! Nghĩ tới đây tinh thần phấn chấn lên 1 chút. Quyết định đi lên lớp anh kiểm anh! Nhưng... cô gái ấy là ai? Sao... sao cô ấy và anh thân mật như vậy? Cô đứng chôn chân tại cửa lớp nhìn vào bóng hình quen thuộc nhưng cô gái bên cạnh anh là ai? Họ quá thân mật đi? Chẳng lẽ anh và cô ấy yêu nhau? Cô lúc trước luôn bám theo Tần Vũ Khiêm căn bản không hề để ý đến anh. Nhưng giờ... hừ! Đáng ghét! Cô nắm chặt hộp cơm trong tay, tức giận bỏ đi về lớp.

Bây giờ cô rất mơ hồ... chẳng lẽ... chẳng lẽ... lúc anh nói yêu cô... là giả sao?

Cô tức giận đi về bàn. Nhích ghế ra rất mạnh. Thậm chí có vài người khoa hiểu nhìn cô? Cô lại đang giận sao? Chắc lại cùng Tần Vũ Khiêm cãi nhau! Cô và hắn ta quen nhau. Khắp trường đều biết!

Cô ỉu xiu nằm dài trên bàn. Mặt úp xuống mặt bàn. Cô tức lắm... anh sao lại...!

“Lạc Hy... cậu cậu không sao chứ?”-Nghe như có ai đó kêu cô, cô ngược mặt dậy nhìn cô gái trước mắt. Cô nhìn cô gái ấy. Trong ấn tượng của cô thì đây hình như là lớp trưởng thì phải.

Lúc trước cô chỉ chơi với mình Diệp Lạc. Người khác cô đều cự tuyệt. Chuyện gì cô cũng tin cô ta vô điều kiện. Hừ! Lúc trước sao cô ngu si như thế chứ?

“À à tớ không sao...”-Cô cười tỏ vẻ mình vẫn ổn.

Thấy cô cười với mình Lưu Nhã đứng hình, cô cười... đẹp quá! Đến mình là con gái cũng bị cô mê hoặc nữa mà....

Thấy cô gái trước mặt cứ đứng đó nhìn mình cô có chút khó hiểu. Cô gái này thật ra nhìn rất dễ thương. Tóc cột nửa phần trên xoắn phần dưới. Cái mái ngố ngố tạo điểm nhấn cho khuôn mặt này! Hừm... thật là cute quá đi!

“À ờm.... tớ... tớ thấy cậu nằm như vậy cứ nghĩ là cậu bị bệnh... nếu như cậu mệt... cậu cứ nói với tớ nha... tớ sẽ đưa cậu xuống phòng y tế!”-Lưu Nhã gãi gãi đầu, cười ngượng ngùng. Ân nói lộn xộn hết cả lên.

“Ừ! Cảm ơn cậu!”-Nhìn cô gái này rụt rè mà cô mắc cười chết đi được. Đúng là đáng yêu chết đi được! Cô tự nhủ. Cô phải kết thân với cô bé này mới được. Người ta lo lắng cho cô vậy mà!

“Tớ tớ... ngồi sau cậu đây... có gì cậu cứ hỏi tớ.”-Thấy cô không ghét mình Lưu Nhã vui mừng.

“Ok! Haha!”-Cô nháy mắt Lưu Nhã, cô gái này đúng là quá tốt bụng rồi!

“Reng!!!”- Tiếng chuông trường báo hiệu đã tới giờ nghỉ trưa. Học sinh ồ ạt chạy ra ngoài.

Cô cất sách vở vào cặp. Nhìn xuống hộp bàn vẫn còn 2 hộp cơm với 2 hộp sữa. Cô mua để dự định cùng anh ăn trưa. Nhưng nhớ lại lúc anh và cô gái “lạ mặt” kia thân mật. Lòng cô khó chịu, cảm giác vừa buồn vừa tức ập tới!

“Lạc Hy...”-Lưu Nhã gõ nhẹ lưng cô, thấy cô thất thần như vậy nhin không được hỏi “Cậu không sao đó chứ?”

“Hả..?”-Cô cảm giác được người phía sau đang gọi cô “À ừ tớ không sao đâu!”

“Cậu có định đi ăn trưa không? Cùng nhau đi nha?”-Lưu Nhã nghe cô bảo không sao cũng bớt lo lắng. Liên húng hờ nỡ nụ cười rủ cô đi ăn. Trong lòng sợ cô sẽ từ chối cô.

“Ừ! Đi! Tớ cũng có hơi đói!”-Cô cất 2 hộp cơm với 2 hộp sữa vào. Dù gì cô mua từ sáng nên nó cũng nguội rồi.

Tại căn-tin....

“Ây gu... chúng ta xuống trễ như vậy mà sao người xếp hàng còn đông như vậy?”-Lưu Nhã cau mày bóp trán nói.

Cô vì hành động này của cô mà buồn cười. Cô gái này thật sự rất đơn thuần. Làm bạn với cô gái này thật tốt.

Bỗng có một nam nhân chạy tới trước mặt cô đưa cho cô phần cơm vừa mới lấy được. Cậu ta ngại ngần bảo “Lạc Hy... phần cơm này tớ cho cậu!”

Bỗng chốc cả nhà ăn liền cảm thấy tội nghiệp cho nam sinh này. Không biết sẽ bị cô hắt bỏ hay chửi cho không còn mặt mũi đây... cô thật ra là hoa khôi của trường, cả khối nam sinh muốn theo đuổi cô. Nhưng

tiếc việc cô thích Tần Vũ Khiêm cả trường đều biết. “Hoa đã có chủ” vậy mà tên nam sinh ngu ngốc này con lớn gan tới gần cô.

Phía nhà ăn đều dừng việc ăn cơm để xem kịch vui. Trong lòng thầm oán cậu nam sinh này tới số rồi! Nào ngờ sự việc trước mắt khiến mọi người há hốc mồm... cô nhận khay cơm đó của nam nhân.

Thanh âm cô dịu dàng vang lên, môi nở nụ cười ngọt ngào “Cảm ơn cậu!”

Nam sinh cứ nghĩ cô sẽ từ chối... không ngờ... không ngờ...!

Các nam sinh khác cũng bị nụ cười cô làm cho say đắm. Cô cười... đẹp quá!

Các nam sinh khác thấy thế cũng lấy khay cơm mình vừa nhận được đưa cho cô. Rồi trở lại xếp hàng lại từ đầu!

“Cho cậu đấy! Khỏi xếp hàng!”-Cô vừa nói cầm 5 khay cơm trên tay đưa hết cho Lưu Nhã. Sau đó liền đi ra gian hàng kia mua 2 ly súp cua.

“Tở đi trước nha!”-Cô cười với Lưu Nhã sau đó liền quay lưng bước đi.

Lưu Nhã há hốc mồm! Nhiu đây... sao mình ăn hết?

Nam sinh thấy cô quay đi có chút thất vọng. Nhưng nữ thần đã nhận đồ bọn họ. Bọn họ rất mãn nguyện rồi!

Cô đi lên lầu cao nhất. Nói thẳng ra là đi tìm anh đó mà! Sáng giờ gặp anh nhưng chưa nói chuyện làm cô rất nhớ anh! Dù chuyện hồi sáng vẫn còn tức giận nhưng cũng đã nguôi phần nào.

Cô vừa tới lớp anh không thấy ai. Chắc họ đã đi ra ngoài hết rồi! Chỉ có anh ngồi đó... cô nhìn anh... lòng tê tái... anh không ăn cơm... mà lại đi ăn bánh mì sao? Cô giờ mới để ý... anh gầy quá! Cô tức giận có đau lòng cũng có! Tức vì sao anh không đi ăn cơm mà đi ăn bánh mì như vậy chứ? Chẳng lẽ anh vẫn hay ăn như vậy sao...? Bây giờ cô mới sực nhớ... anh thật ra là một sinh viên nghèo... là cô quá vô tâm rồi! Sau này phải chăm sóc anh thật tốt mới được!

Cảm giác hình như có ai đang ở ngoài cửa. Anh ngược mặt lên nhìn, thoáng chút thân thể anh cứng đờ. Vội giấu chiếc bánh mì còn ăn dở. Cô sao lại ở đây chứ?

9. Dungly - Chương 9: Ăn Súp Cua!

“A... em... em tới đây làm gì vậy?”-Anh vội chạy ra cửa, đáy mắt hiện lên 1 vui mừng khó che giấu

Tia vui vẻ đó... cô cũng đã phát hiện... chàng trai này... gặp cô anh cũng có thể vui vẻ đến vậy sao? Tim cô như thất lại... ánh mắt thất thần nhìn chàng trai đang đứng trước mặt cô... sao lúc trước cô có thể ích kỉ như vậy?

Thấy cô im lặng không trả lời... anh cúi đầu ngượng ngùng... đúng vậy... anh có tư cách gì mà hỏi cô chứ? Anh nhận thấy được hình như cô đang cầm súp cua thì phải. Cô mua cho anh... à chắc không phải đâu. Chắc là cô mua cho Tần Vũ Khiêm rồi lại muốn anh đưa dùm đây mà. Cô mỗi lúc giận nhau với Tần Vũ Khiêm đều nhờ anh đưa dùm cho cậu ta. Anh cười nhặt trong lòng, bản thân tự khinh bỉ mình...

“Anh ăn gì chưa?”-Cô thấy anh ngu ngốc đứng chôn chân ở đó, nhin không được tim lại đau lên. Người đàn ông này khi đứng trước mặt cô sao lại có thể nhu nhược như vậy?

“Anh ăn rồi!”-Anh nghe cô hỏi liền trả lời.

“Anh ăn bánh mì đó sao?”-Cô cau mày

“À... bánh mì anh ăn hồi sáng còn dư nên trưa lấy ra ăn tiếp đó mà... haha”-Anh cười gượng nói, để cô phát hiện anh nghèo khổ như vậy... thật là... nhục mà...!

“Sao chứ? 1 ổ bánh mì như vậy mà đem chia đi ăn 2 buổi? Anh điên sao?”-Cô đau lòng, bánh mì chỉ có một ổ như vậy. Mà lại là bánh mì không nữa chứ! Khô khốc như vậy mà anh vẫn ăn được sao? Anh... sao lại có thể khổ sở như vậy? Cô thật là đáng chết! Anh ăn uống cực như vậy! Vậy mà lúc sáng còn giận anh! Cô đúng là bị tức giận mà che mù mắt mà!

“Anh ăn như vậy riết cũng quen rồi! Anh không sao em đừng lo lắng...”-Anh thấy cô phản ứng kịch liệt như vậy mà lòng vui sướng. Sau đó mới phát hiện mình lỡ lời. Cô lo lắng cho anh làm gì chứ? “À không phải... ý anh là anh...”-Anh luống cuống giải thích chưa kịp nói hết câu liền bị cô chặn họng

“Cho anh nè!”-Cô đưa 1 ly súp cua cho anh, môi nở nụ cười ngọt ngào.

“Hả...?”-Anh khó hiểu, có phải là anh nghe lầm rồi không? Cô mua đồ cho anh sao?

“Cho anh!”-Cô nháy nháy mắt với anh. “Anh không muốn sao? Vậy em bỏ nha?”-Thấy anh vẫn đứng im không nhúc nhích cô liền dọa anh.

“A... không đừng...!”-Đồ cô mua cho anh, anh cầu còn không được, huống chi bỏ?

“Mau đi ăn thôi!”-Cô nắm tay anh chạy đi.

“À ừm...”-Anh nhìn bàn tay mình đang được cô nắm. Tay cô mềm quá... nắm thực thích... không biết sau này còn được nắm tay cô như vậy không.

Cô nắm tay anh rất chặt, tựa như nếu buông lỏng thôi là anh sẽ biến mất ngay. Tay anh ấm quá, nhưng lại có chút khô ráp.

Cô dẫn anh đi đến 1 ghế đá dưới 1 gốc cây của trường.

“Ngồi ở đây nha?”-Cô quay lại hỏi anh, anh từ lúc này tới giờ vẫn còn đang hưởng thụ lúc nắm tay cô, nghe cô hỏi mới hoàn hồn

“À ừ...”-Anh gật đầu

Cô ngồi xuống buông tay anh ra, vỗ vô mặt ghế ý bảo anh ngồi đây đi.

Anh thấy cô buông tay ra thì tiếc nuối vô cùng, tâm trạng tuột dốc không phanh.

“Thơm quá!”-Cô mở nắp ly súp cua ra, sau đó nhanh chóng ăn một muỗng “Ngon quá! Anh ăn thử đi!”-Cô nói xong liền múc một muỗng đưa tới trước miệng anh.

Anh liền giật mình. Muỗng này hình như là cô vừa mới ăn. Nếu như... nếu như bây giờ anh ăn... sẽ được gọi là “hôn gián tiếp” đúng không?

“Anh không thích sao...? Vậy thì...”-Cô chưa kịp nói xong anh đã nhanh miệng ăn muỗng súp cua đó. Cô liền nhìn anh cười hài lòng.

” “ngon” không anh?”-Cô cười nham hiểm nói, thấy mặt anh đã sớm đỏ lên rồi.

“À ừ... ”ngon“!”-Anh quay mặt sang chỗ khác. Trong đầu anh bây giờ chỉ toàn anh với cô đã “hôn gián tiếp” rồi sao?

10. Dungly - Chương 10: Âm Giác Buồn Bực!

Cô cười trộm trong lòng. Anh cư nhiên chỉ vì việc này mà đỏ mặt? Thật là dễ thương a.

“Anh mau ăn đi! Sắp nguội hết rồi kìa!”-Cô huých tay anh, chỉ vào ly súp cua anh đang cầm bảo.

“À ừ...”-Anh cúi đầu ăn, anh từ đó giờ vẫn như vậy... rất ngoan ngoãn nghe lời cô.

Thấy anh rất “nghe lời” cô gật đầu hài lòng.

“Minh Vũ...”-Từ xa có tiếng một cô gái đang gọi anh. Giọng nói rất êm tai dễ nghe.

Cô phản ứng rất nhanh, liền ngẩng đầu lên xem.

Là cô ta sao? Cô gái tỏ ra rất “thân thiết” với anh ban sáng.

“Hả...?”-Anh nghe có người gọi tên mình cũng ngẩng đầu xem là ai.

“Dương Mịch? Cậu kiểm tra có việc gì?”-Anh đứng dậy đi về phía cô.

“Cậu đang ăn trưa à? Cô chủ nhiệm nhờ tớ đưa cái này cho cậu!”- Dương Mịch nói rồi lấy ra một sấp tài liệu.

“Ừ. Cảm ơn cậu!”-Anh nói rồi gật đầu cười khách sáo.

“À không có gì! Mà... cô gái ngồi bên cạnh cậu là ai thế?”-Dương Mịch vẽ mặt tươi cười lấy lòng.

Anh cười nhạt trong lòng... phải trả lời làm sao đây? Chẳng lẽ nói là bạn? Nhưng anh xứng sao? Giữa cô và anh... căn bản chính là mối quan hệ “không tên”.

“Bạn! Được không?”-Cô đột nhiên từ đây xuất hiện, miệng nở nụ cười khiêu khích.

“À...”-Dương Mịch cố ý kéo dài giọng.

Anh nhìn Dương Mịch cười gượng. Đúng rồi... anh với cô căn bản chỉ là bạn. Không hơn cũng không kém.

“Chào! Tôi là Dương Mịch! ”Bạn” chung lớp với Minh Vũ! Còn cô?”-Dương Mịch nói xong liền khoác tay anh. Cười ngọt ngào nhìn cô.

Cô trong lòng liền khó chịu. Cô ta và anh thân thiết quá nhỉ? Cô đánh giá cô gái Dương Mịch này từ trên xuống dưới. Cô gái này cô hơn cô một chút. Mái tóc đen búi cao, mái xoăn xoăn. Mặc váy học sinh nhưng lại rất xinh đẹp. Đặc biệt là da cô gái này rất trắng. Váy ngắn tôn lên đôi chân vừa dài vừa trắng. Cộng thêm nụ cười ngọt ngào của cô gái này. Đủ để khiến bọn con trai chết mê chết mệt. Không biết... anh có giống như bọn họ không?

Cô bất giác lo sợ sẽ mất anh... sợ những lời anh nói yêu cô lúc trước là giả.

“Chào! Tôi là Lạc Hy!”-Cô cũng nở nụ cười đáp trả Dương Mịch. Ánh mắt lén liếc nhìn anh. Anh sao lại không có phản ứng gì chứ? Hai người “thân mật” như vậy anh cũng không có phản ứng sao?

Anh nhìn Dương Mịch bằng ánh mắt khó hiểu. Anh và Dương Mịch thân mật như vậy từ bao giờ. Anh rất muốn nói cô ta buông ra nhưng... anh không biết cách cự tuyệt phụ nữ.

“Rất vui khi được gặp em!”-Dương Mịch gật đầu sau đó liền quay sang anh nở nụ cười “Cũng sắp tới giờ vô học rồi! Minh Vũ đi thôi!”-Dương Mịch nói xong liền kéo tay anh.

“À ừ...!”-Anh nhắm mắt làm ngơ để cô ta kéo đi. Quay sang nhìn cô cười gượng “Anh đi lên lớp trước!”-Sau đó liền quay đầu theo Dương Mịch bước đi. Không dám nhìn biểu cảm trên gương mặt cô.

Tâm trạng cô bây giờ rất phức tạp. Buồn bực, tức giận thậm chí rất muốn khóc. Anh và cô gái đó rốt cuộc có quan hệ gì chứ? Thân mật đến mức người ta nắm tay anh kéo đi anh cũng không phản kháng?

Cô nhìn hai bóng lưng đi xa dần. Sau đó cũng bất lực quay về lớp. Suốt 5 tiết học cô không thể nào tập trung nổi. Trong đầu cứ nghĩ về hình ảnh anh và cô gái đó. Căn bản chẳng nhòe nhét được gì. Cho đến khi nghe được tiếng chuông báo hiệu giờ tan học đã đến cô mới thức tỉnh.

Vừa bước ra cổng trường liền nhìn thấy xe bác Lâm đậu ở ngay bên đường. Không nghĩ ngợi nhiều cô liền chạy tới. Phóng ngay vào xe ngồi.

“Tiểu thư đã về!”-Người giúp việc thấy cô vừa bước vào cửa liền cung kính đáp.

“Vâng... bác cứ làm việc tiếp đi ạ!”-Cô ỉu xiu bước vào nhà. Bỏ qua khuôn mặt hết sức ngạc nhiên của bà giúp việc. Thường thường cô sẽ khinh thường liếc rồi đi qua luôn chứ không thèm nhìn bà một cái. Bây giờ thì vô cùng lễ phép, khiến bà thậm nghĩ không biết cô chủ có sốt không..?

“Con gái! Về rồi à? Nhanh tắm rửa rồi xuống ăn cơm đi con!”-Tô Thanh Nhiên thấy cô về thì gương mặt liền nở nụ cười ôn nhu.

“Vâng ạ...”-Cô mệt mỏi bước lên lầu.

“Sao nó ỉu xiu vậy ông?”-Lạc mẹ lo lắng hỏi Lạc cha.

“Chắc không sao đâu! Bà đừng lo!”-Lạc cha ngồi xem tạp chí nói.

Cô bước vào phòng liền ngã lên giường. Mặt chôn vô gối. Nhớ tới việc gì đó cô liền bật dậy lấy đồ rồi nhanh chóng đi tắm.

Cô mặc một bộ đồ ngủ màu hồng phấn. In hình gấu, trông rất cute. Cô ngồi trước gương lau tóc. Vậy mà... cô đã tròng sinh rồi... mọi thứ thật sự cứ như giấc mơ...

Cô nhìn cô gái trước mắt... cô gái 19 tuổi trước mắt không son phấn loè loẹt. Bởi vì lúc trước khi quen Tần Vũ Khiêm cô rất sĩ diện. Trôi tra trét phấn rất nhiều. Giờ ngẫm lại... thấy mình ngu ngốc quá.

Trong lòng cô bây giờ rất thắc mắc quan hệ giữa anh và cô gái tên Dương Mịch đó. Là “người yêu?” Hay đơn thuần chỉ là “bạn bè?”

11. Dungly - Chương 11: Tâm Như Chết Lặng...!

“Tiểu Hy. Nhanh lên con!”-Tiếng Lạc mẹ từ dưới lầu vọng lên khiến cô bừng tỉnh.

“Dạ! Con xuống ngay đây ạ!”-Cô vội mang dép chạy xuống lầu.

“Xuống rồi đây à? Mau! Ngồi ở đây nè con gái!”-Lạc mẹ thấy cô xuống liền cười dịu dàng kéo cái ghế cái bên ra cho cô.

“Mời ba mẹ ăn cơm!”-Cô cười nhanh nhẩu rồi xuống.

“Ngoan...!”-Lạc cha cười hiền hậu nhìn cô.

Bữa ăn ấm cúng như thế này... cứ ngỡ cô đã quên luôn cảm giác này rồi!

“Đây ăn cho bổ đi con!”-Lạc mẹ nói rồi gấp cho cô miếng thịt gà.

“Cảm ơn mẹ! Ba mẹ cũng ăn đi!”-Cô nói rồi cũng gấp thịt bò xào cho ba mẹ.

Lạc mẹ âu yếm nhìn cô... con gái bà... thay đổi rồi!

“Con ăn xong rồi ạ! Ba mẹ con xin phép lên lầu trước!”-Cô nói rồi chạy nhanh lên lầu.

“Hic...hic...”-Khó chịu quá! Cảm giác này thật đáng ghét! Nhìn thấy người đàn ông mà mình yêu thương thân thiết với cô gái khác... cảm giác này thật không cam tâm!

Có lẽ... lúc trước anh cũng từng phải chịu cảm giác này! Chắc anh cũng khó chịu lắm... đau lắm!

Cô bây giờ vừa nhớ vừa giận anh!

Chỉ mong sao... anh và cô gái kia chỉ là bạn là được...

“Về rồi hả con! Lại đây mẹ xem nào!”-Mẹ anh nghe tiếng mở cửa liền bước là con trai, giờ tay loạn quàng như muốn tìm hình bóng anh.

“Vâng... con đây! Hôm nay trời lạnh như vậy sao mẹ còn ngồi ở đây? Để con dìu mẹ vào phòng!”-Anh nhìn mẹ mà lòng đau vô cùng, anh đứng là bất hiểu! Không lo cho mẹ tốt!

“Mẹ ở đây nha! Con có mua cháo gà cho mẹ đây! Đợi con đi hâm nóng lại nha!”-Anh cẩn thận dìu bà đến giường sau đó liền đi xuống bếp.

“Đây! Cháo tới rồi đây! Để con đút cho mẹ ăn nhen!”-Anh cầm tô cháo nóng hổi. Nhích chiếc ghế gỗ cũ rồi nhẹ nhàng thổi đút cho bà ăn.

“Con trai... mẹ xin lỗi! Là mẹ liên lụy tới con! Con vất vả rồi... mẹ xin lỗi!”-Mẹ anh gơ tay tìm kiếm tay anh, ánh mắt ấy vô hồn, nhìn mẹ anh xót vô cùng...

“Mẹ! Mẹ đừng nói vậy! Mẹ đợi con! Con học xong năm cuối này sẽ đi làm kiếm tiền nuôi mẹ. Cho mẹ ngồi nhà ấm áp, giường êm nha?”-Anh cố nén giọng nghẹn ngào.

“Con trai ngoan...!”-Bà xoa đầu anh, môi nở nụ cười dịu dàng.

“...”-Anh nằm xuống đùi bà, ánh mắt thương tâm, lòng anh cũng chua xót một trận.

“Mẹ ơi! Con đi nha!”-Cô chạy như bay xuống lầu. Đêm qua cô cứ suy nghĩ về chuyện của anh và cô gái đó. Tận đến 3 giờ sáng mới ngủ được một chút. Mắt khóc đến sưng húp, bây giờ có chút đau.

“Ồ... không ăn sáng hả con?”-Lạc mẹ nhìn cô chạy như giặc tới nơi mà không khỏi buồn cười.

“Không ạ! Con sắp trễ rồi! Lên trường con sẽ ăn sau ạ!”-Cô mang giày rồi chạy trời chết ra xe.

“Haizzz...”-Lạc mẹ nhìn cô mà lắc đầu ngao ngán.

“Hy Hy!”-Cô vừa bước xuống xe liền có giọng nói “quen thuộc” gọi tên cô.

Cô như phản ứng quay đầu. Ánh mắt liền lạnh đi. Con người này kinh tởm vô cùng. May mà lúc sáng cô chưa ăn sáng. Nếu không cô đã nôn rồi! Cô liếc hắt ta sau đó liền quay đầu bước đi không thèm trả lời!

Tần Vũ Khiêm bị bọ, phần nộ đầy mặt nhưng anh ta vẫn nhin, cô là thứ “tốt” để hắt “lợi dụng” cũng không tồi mà?

“Bảo bối... đừng giận nữa... cho anh xin lỗi!”-Tần Vũ Khiêm chạy lên đi ngang với cô. Bày ra cái mặt rất ư là “đáng thương” cô chỉ hận không thể phang cái chảo chống dính vô mặt hắt ta. Tên này nên bảo hắt mặt dày hay tự luyện?

Cô vẫn bước đi không đoái hoài gì tới hắt.

Anh đứng đấy lặng lẽ nhìn cô. Do anh đứng đằng xa nên không thấy vẻ mặt cô. Nhưng anh nghĩ, có lẽ hắt và cô chắc làm hoà rồi!

Nghĩ tới đây anh cười nhạt, hôm qua căn bản là anh tự đa tình rồi! Cứ nghĩ cô không chê anh nghèo, dơ bẩn nên mới đến gần anh! Thì ra... chỉ là lúc đó cô chán... không có việc gì mới tìm đến anh! Haha... chắc anh bị tâm thần rồi nên mới nghĩ cô không ghét anh nữa! Haha...haha...

Anh đứng đó cười... tâm anh như chết lặng...!

12. Dungly - Chương 12: Ghê Tởm!

“Hy Hy... em đừng giận nữa! Bảo bối giận xấu lắm đấy!”-Tần Vũ Khiêm vẫn bám theo cô.

Mà cô bây giờ chỉ hận không có chiếc dép để phang vào bản mặt ghê tởm ấy. Hừ! Thứ đàn ông ghê tởm! Bị cô nói như thế cũng không biết ngượng!

“Biến!”-Cô hét kiên nhẫn, giọng lạnh lùng quát anh ta.

“Thôi mà, thôi mà bảo bối! Anh sai rồi! Em đừng giận nữa! Nha?”-Tần Vũ Khiêm trong lòng bực tức không kém. Thầm nghĩ sao hôm nay cô ta khó dụ dỗ thế này? Mọi lần nói ngọt xịu là hết giận rồi cơ mà?

“Vũ Khiêm...”-Diệp Lạc từ đằng xa chạy lại, mặt cười tươi như ánh “mặt trời”.

Buồn nôn chết đi được!

“Tiểu Lạc... chào em!”-Tần Vũ Khiêm cũng lập tức nở nụ cười “chói chang”.

Ghê tởm chết đi được!

Ở trước mặt cô còn dám liếc mắt đưa tình! Thứ không biết nhục!

“Hy Hy... cậu còn giận sao?”-Diệp Lạc liền quay sang lắc lắc tay cô, bày ra bộ mặt rất chi là “đáng thương”.

“Bỏ ra!”-Cô hất tay cô ta ra. “Dơ bẩn! Cảnh cáo mấy người lần cuối. Cút khỏi mắt tôi đi!”-Nói xong cô lấy khăn giấy ra lau đi chỗ mà Diệp Lạc vừa nắm.

Ghê tởm! Dơ bẩn! Không biết nhục!

“Hy Hy.... hôm nay cậu sao thế?”-Diệp Lạc thấy cô phản ứng như thế trong lòng hơi hoảng sợ. Từ lúc nằm bệnh viện tới bây giờ cô thay đổi quá nhiều.

“Hy Hy?”-Cô quay sang nhìn bọn họ cười nhạt?

“Cô có tư cách gì mà gọi tôi như vậy? Ghê tởm!”-Cô nhìn bọn họ bằng ánh mắt sắc lạnh. Giọng nói lạnh đến 0 độ.

Tần Vũ Khiêm và Diệp Lạc nhất thời hoảng sợ! Mắt dấy lên tia phẫn nộ!

Cô cười đều nhìn bọn họ, sau đó quay lưng rời đi!

Mới sáng sớm đã gặp đôi cầu nam nữ đó khiến tâm trạng cô chùn xuống hẳn.

Cô bước lên lớp mệt mỗi nằm lên bàn... Cô nhớ anh! Nhưng mà... lấy có gì để gặp anh đây? Còn quan hệ giữa anh và cô gái hôm qua là gì?

Cô đứng dậy ỉu xiu bước xuống căn-tin. Thì ra cảm giác khi thấy người mình thương đi với người khác đau như thế này...! Haizzz... mệt mỏi quá đi! Buồn quá đi!

“A... Hy Hy! Em đi đâu đấy?”-Cô nghe có thấy tiếng có người gọi mình liền quay đầu lại...

“Anh là...?”-Cô nhìn người con trai tuấn tú trước mắt, lục lọi trí nhớ. Người này là ai nhỉ? Cô nhớ không nổi.

“Aizzz... sao nhanh quên anh thế? Anh là học trưởng đây!”- Tây Quân nhìn cô giả vờ bày ra bộ mặt đáng thương.

“A... là học trưởng sao? Quên mất...”-Cô nhớ đây là vị học trưởng trước đây từng giúp cô rất nhiều. Lúc trước cô xem anh ấy như trưởng bối, bây giờ cũng thế.

“Haha... không sao!”-Tây Quân nhìn cô cười ôn nhu.

“À anh ăn sáng chưa? Em đang tính đi mua đồ ăn sáng này!Đi chung không?”Cô nhìn Tây Quân hỏi.

“Ừm! Anh cũng tính đi mua đây!”-Tây Quân cười.

Học trưởng lúc nào cũng tạo cảm giác thoải mái cho người đối diện! Anh rất ôn nhu, nụ cười lại ấm áp. Nữ sinh trường này cũng phải tan chảy vì nụ cười của anh!

“Em ăn gì? Sẵn anh mua luôn cho!”-Tây Quân quay sang nhìn cô.

“Hai hộp bún thịt nướng đi anh!”-Cô cười gượng.

Tây Quân gạt đầy tỏ ý hiểu, cũng không thắc mắc cô mua thêm một hộp cho ai.

Cô lại quầy mua thêm hai 3 chai nước cam. Quay lại liền thấy bóng dáng quen thuộc... bên cạnh cũng có cô gái xinh đẹp...

“Hy Hy... Đây của em!”-Tây Quân nói rồi giơ hai hộp bún thịt nướng trước mặt cô.

“À... cảm ơn anh! Anh cầm một chai nước đi! Cho anh đó!”-Cô cười gượng, ánh mắt vẫn lén liếc về hai bóng hình kia. Trong đầu cứ thắc mắc tại sao anh và cô gái đó đi chung với nhau? Chẳng lẽ họ vẫn hay ăn sáng chung sao...? Nhưng hôm qua anh bảo anh ăn bánh mì cơ mà...? Nên hôm nay cô mới mua hai phần cố ý muốn mời anh ăn chung cùng cô... vậy mà...

“A... học trưởng!”-Dương Mịch chẳng biết từ đâu chạy đến, trên tay còn cầm hai hộp ham-bơ-gơ.

“Ừ chào em! Em cũng đến đây ăn sáng sao?”-Tây Quân ôn nhu nở nụ cười.

“Vâng! Cô gái bên cạnh anh là...?”-Dương Mịch không thấy rõ mặt cô vì cô đang cúi đầu.

“A... là học muội của anh! Lạc Hy!”-Anh khều tay cô làm cô không thể không ngẩng đầu lên!

“Lại gặp nhau rồi!”-Cô cười nhạt, ánh mắt vẫn lén liếc về phía anh.

“Minh Vũ!”-Dương Mịch quay sang đằng sau gọi anh. Anh như vậy cũng nhanh chóng đi tới!

“Đây là học trưởng- Tây Quân! Còn đây là Minh Vũ-bạn cùng lớp với em!”-Dương Mịch vui vẻ giới thiệu đối phương.

Ừ... tốt nhất nên là bạn đi!

“Chào cậu!”-Tây Quân mở lời trước, môi nở nụ cười khách sáo.

Anh không nói chỉ gật đầu.

“À quên... không giới thiệu đây là Lạc Hy! Học muội khoá dưới chúng ta!”-Tây Quân khoác vai cô, cười lễ độ.

“Em và anh ấy quen nhau lâu rồi! Phải không anh?”-Cô cười rạng rỡ nhìn anh, khéo léo né tránh tay học trưởng đang ở trên vai mình. Bây giờ cô rất ghét đàn ông đụng chạm cô. Trừ anh!

Anh tiếp tục im lặng không nói gì. Chỉ gật đầu. Không phải anh không muốn nói mà căn bản chính là không dám nói. Đứng trước mặt cô anh không có nhiều can đảm.

Cô làm hoà với Tần Vũ Khiêm rồi. Sao lại cùng học trưởng ở đây nhỉ? Anh liếc nhìn trên tay cô đang cầm 2 hộp bún thịt nướng với 2 chai nước cam. À... chắc là mua cho Tần Vũ Khiêm đây mà!

Tần Vũ Khiêm sướng thật! Được cô chăm sóc chu đáo quá! Ước gì... anh cũng có phước được cô lo như vậy nhỉ? Anh cười nhạt trong lòng, cố gắng giữ bình tĩnh. Trước mặt cô mà anh còn dám nghĩ như vậy, nếu cô biết được sẽ khinh thường anh cho xem!

Anh đúng là thằng hèn nhỉ? Cái gì cũng thua Tần Vũ Khiêm!

Không được thoải mái nói chuyện với cô... cứ sợ nói sai điều gì cô sẽ ghét anh cho xem!

Không được thoải mái đứng bên cạnh cô... cứ sợ cô chê anh dơ bẩn rồi lại tránh xa anh hơn.

Anh đúng là... nghèo như anh mà cũng đòi sĩ diện... lúc nào cũng mơ tưởng vợ va vợ vãn...!

Haha... Minh Vũ... tỉnh lại đi! Mày tỉnh lại đi! Thứ như mày chỉ là rác rưởi... không xứng với cô!

13. Dungly - Chương 13: Anh Tốt Nhất Nên Chọn Phương Án 2!

“Săn gặp nhau ở đây, hay là chúng ta ăn chung đi?”-Dương Mịch lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

“Ừ! Được đấy! Hai người thấy sao?”-Tây Quân nhìn anh và cô.

“Em sao cũng được...”-Cô cười nhạt.

“À... tôi ăn rồi! Ba người cứ ăn đi!”-Anh cười gượng. “Tôi lên lớp trước!”-Nói xong anh liền quay đi.

“Vậy chúng ta ngồi đây ăn đi!”-Dương Mịch chỉ cái bàn trống gần kia.

“Ừ!”-Tây Quân đi nhanh chóng lại phía đó.

“Hy Hy! Lại đây ngồi nè em!”-Tây Quân cười ôn nhu nhìn cô. Dương Mịch cũng đã ngồi ở đó.

Cô bây giờ tâm trí chỉ nghĩ tới anh. Anh nói ăn rồi là thật hay giả? Cô nhìn hai hộp bún trong tay. Suy nghĩ một hồi liền quyết định.

“A học trưởng... bây giờ em nhớ ra là còn chưa làm bài tập trên lớp! Em lên lớp trước. Hai người ngồi ăn nha!”-Cô cười gượng, sau đó liền chạy lên tuốt lầu ba.

Cô đứng trước lớp anh. Nhưng lại chẳng thấy anh đâu. Hỏi bạn học của anh biết anh đi đâu không thì ai cũng bảo không biết. Cô bực bội đi về lớp. Khi này cô phóng từ căn-tin đến lầu 3 không biết sao cảm thấy không một gì cả. Bây giờ phải lết xuống tầng trệt chân rã rời...

“Phù... cuối cùng cũng về đến lớp! MINH VŨ anh ở cái xó nào rồi hả???”-Cô tức giận đá một phát vào cánh cửa. Nhìn hai hộp bún trong tay định quăng vào thùng rác thì thấy cái bóng dáng quen thuộc đang ngồi ở trên ghế đá đằng kia. Hình như anh đang ăn gì đấy! MINH VŨ anh nói dối hay thật! Vừa bầy nói ăn rồi cơ mà? Bây giờ lại ngồi ở đó ăn gì gì đấy! Cô bây giờ chỉ còn bực tức. Phóng như bay đến chỗ anh đang ngồi.

Đang định lên tiếng thì thân thể cô như cứng đờ... trái tim như bị ai bóp nghẹn. Cô cố gắng giữ bình tĩnh. Bước lại gần chỗ anh.

“Anh đang làm gì thế?”-Cô cố gắng nở ra một nụ cười thật tươi. Cố gắng giữ bình tĩnh.

Anh như theo thói quen quay lại xem là ai... thoáng chốc... anh cứng đờ...

“Này! Anh không nghe em nói hả?”-Cô cô mày nhìn anh.

“À... anh...”-Anh lắp bắp, lúc này vừa nói dối... bây giờ lại bị cô phát hiện. Anh liền giấu bánh mì đang ăn dở của mình vào quần tập.

“Anh anh... anh ngồi đây để học bài...”-Anh cười gượng, anh thật ra nói dối giỏi lắm đấy. Cơ mà cứ ở trước mặt cô cho dù nói thật hay nói dối anh đều sợ. Sợ mình nói sai gì làm cô giận, sợ nói quá phận thì cô sẽ ghét anh. Anh là vậy... lúc nào cũng hèn nhát như vậy..!

“À...”-Cô cố ý kéo dài giọng. Nhìn anh cứ gập cô là sợ như thế mà cô chưa xót vô cùng. Là cô không tốt! Khiến anh phải như vậy.

“Anh ăn cùng em nha?”-Cô gơ hai hộp bún trước mặt anh. Bày ra ánh mắt “nai con” nhìn anh.

“Anh... anh ăn rồi... hay em ăn chung với Tần Vũ Khiêm đi...”-Anh nhìn cô cười khổ.

“Anh nói lại xem?”-Cô nhìn anh, ánh mắt phẫn nộ cực kỳ, nghĩ tới tên đó mà cô tức điên.

“Anh... anh nói hay là em ăn với cậu ta đi... tại... anh ăn rồi! Hay em ngồi đây đi... để anh đi kêu cậu ta xuống đây...!”-Nói rồi anh vội đứng dậy, phui phui ghế cho cô.

“Tần Vũ Khiêm! Tần Vũ Khiêm! Tần Vũ Khiêm! Anh ăn phải cái gì mà cứ nhắc tới tên đó thế? Bộ anh yêu hần ta sao? Nhớ hần ta lắm hả?”-Cô bực mình ngồi xuống ghế đá, hai hộp bún bị cô bóp tới méo “mặt”

Anh nhìn cô, đáy mắt có chút khó hiểu. Chẳng phải lúc sáng cô và Tần Vũ Khiêm hoà rồi sao? Chẳng lẽ bây giờ giận nhau nữa à? Sao họ giận nhau riết thế? Thôi... đó cũng không phải việc của anh. Mà anh tức lắm! Tên kia chả biết trân trọng cô gì hết. Tối ngày cứ làm em ấy buồn.

“Anh xin lỗi...”-Anh nhìn cô cười, nhưng ánh mắt anh, đau buồn vô cùng.

“Xin lỗi thôi sao?”-Cô nhìn anh, trả vờ trưng ra bộ mặt tức giận.

“Thế... anh phải làm gì cho em vui?”-Anh cười hỏi.

“Ngồi đây ăn với em!”-Cô nói dứt khoát. Thấy anh vẫn đứng đó cô nói tiếp “Được chứ?”

“À... ừ... được!”-Anh lại ghé cố gắng ngồi xa cô. Đúng vậy anh rất bần, ngồi gần cô,cô sẽ chán ghét anh.

“Nè! Ăn đi!”-Cô nhìn anh cười vui vẻ.

“Cảm ơn...!”-Anh gật đầu,cười gượng.

“Hộp đây 50k lận đây!”-Cô mở hộp ra, lấy nước mắm chen vào nói tỉnh bơ.

Anh cũng đang làm theo cô nghe cô nói vậy thì sợ hãi... 50k... nhiều tiền quá!

Cô lén nhìn anh, nhìn anh như vậy cô vừa đau lòng vừa buồn cười. Hộp này thật ra chỉ 30k thôi nha. Nhưng cô phải nói nhiều thì mới được.

Anh nhìn hộp bún hấp dẫn chết người, đúng là “bún thịt nướng” nên thịt nướng rất nhiều. Ở trên còn rắc thêm hành phi, mỡ hành, đậu phộng. Còn có chả nữa. Thật ra đó giờ anh vẫn chưa ăn món này bao giờ. Hôm nay cũng muốn thử một chút cơ mà... 50k không phải ít... tiền đây anh có thể mua ba bữa ăn cho mẹ...

“Vậy... à hay là em ăn hai hộp đi! Anh ăn rồi nên giờ cảm thấy... no quá!”-Anh nhìn cô cười khổ.

“Ăn gì mà no?”-Cô trộn trộn bún với nước mắm mặt vẫn tỉnh bơ.

“Nãy... anh có ăn phở rồi... haha...”-Anh chính là cứ nói dối riết rồi nghiện.

“Phở hay bánh mì khô?”-Cô nhìn anh, ánh mắt đau lòng vô cùng.

“Phở...”-Anh cuối đầu né tránh. Sợ cô không tin lại bồi thêm câu ” Thật đấy!”

“Anh nói dối giỏi thật! Cơ mà... không qua mặt được em!”-Cô bày ra nụ cười đắc thắng nhìn anh, nhưng lòng lại chua xót vô cùng.

“Không...”-Anh vẫn cuối đầu, giọng nói nghẹn ở họng.

“Bây giờ anh có hai lựa chọn! Một là ăn xong trả tiền! Hai là ăn xong không cần trả tiền!Ngày mai là thứ 7 đúng không? Thế cho nên em muốn anh đi chơi cùng em!”-Cô bỏ hộp bún xuống, mặt tươi cười vui vẻ. Sau đó liền bồi thêm một câu đầy “đe dọa”. -“Tốt nhất anh nên chọn phương án hai!”

“Vậy... vậy hai...”-Anh nhìn cô hoang mang, nhưng trong lòng vừa buồn vừa vui.

“Vậy anh ngày mai anh qua nhà em nha! 8 giờ! Rồi anh ăn đi! Sắp vô học rồi!”-Cô cười vui vẻ.

Tối về đến nhà, lòng anh trĩu nặng nhưng cũng có chút vui. Anh nhìn trần nhà thất thần, cũng có rất nhiều lần cô hẹn anh đi chơi. Nhưng... trong số đó 1 là anh bị cô cho “leo cây” 2 là... anh lại trở thành “kì đà cản mũi” cho cô và Tần Vũ Khiêm! Những lúc đi chơi đó anh thấy cô rất vui vẻ, cô rất hạnh phúc, ánh mắt cô nhìn Tần Vũ Khiêm trìu mến ấm áp, nhưng khi nhìn anh... ánh mắt cô rất lạnh lùng, chán ghét.

Anh lúc đó chỉ biết một điều rằng... anh chính là kẻ thừa thãi trong mắt cô!

14. Dungly - Chương 14: Miệng Thối Như Anh Nói Làm Tôi Buồn Nôn Chết Đi Được!

“A... A... A... mong đến ngày mai quá đi!!!”-Cô nằm trên chiếc giường kingsize của mình, lăn qua lăn lại như con hên...

“1 con cừu... 2 con hên... 3 con chó... 4 con mèo... 5 con bò... 6 con trâu... 7 con chuột... 8 con gián... 9 con giun... 10 con.... uissss Sao ngủ không được thế này?”-Cô làm mọi cách vẫn ngủ không được liền ngồi bật dậy.

“Thôi... thì bây giờ đi làm chuyện trọng đại vậy!”-Cô nói nhảm rồi đi tới tủ quần áo lựa đồ.

“Đầm này được không ta? Thôi không được bánh bèo quá! Hay áo này với váy này nhỉ? Thôi yếu điệu quá! Hay đầm này nhỉ? Thôi đầm này gợi cảm quá lỡ anh ấy nhìn xong chảy máu mũi luôn sao? (=.= chị tự luyện quá!). Hay áo này với quần này nhỉ? Thôi cá tính quá!”-Cô lục tung cả căn phòng, thay tới thay lui vẫn không có cái nào hợp.

“Uissss mệt quá! Thôi ngủ! Mai tính!”-Cô bực bội thõn cả đồng vào tủ.

Vâng... sau 2 tiếng mặc niệm... cô đã ngủ ngon lành như hươu...

“Reng... Reng... Reng...”-Đồng hồ ở đầu giường réo inh ỏi hại con hươu nào đó đang say nồng bị hú hồn => tỉnh luôn.

“Á á á.....!!!!”-Cô chạy như bay vào phòng tắm, chết rồi, chết rồi, sao mẹ không gọi cô dậy chứ? 8h 45 rồi!!!

Sau đó phi thẳng xuống lầu, vừa đến phòng khách liền nghe giọng nói “quen thuộc” vô cùng.

“Hy Hy....!”-Tần Vũ Khiêm nhìn cô, gương mặt liền nặn ra nụ cười “chói sáng”.

Mới sáng sớm... buồn nôn chết đi được!

“Đừng có nói kiểu buồn nôn như thế với tôi!”-Cô nhìn anh ta với ánh mắt khinh bỉ.

Tần Vũ Khiêm bây giờ mặt méo mó không cần chỉnh...

“Ba! Anh Minh Vũ đến chưa ba?”-Cô nhìn về phía ba.

“Gớm chưa... mới sáng sớm ra đã hỏi ”người ta” rồi... còn chả thèm chúc ba một câu...”-Lạc cha vẫn đang ngồi ”hưởng thức” kịch hay, ông ngồi điềm tĩnh uống trà đọc báo thể thao, chứ trong lòng ông vui gần chết, cuối cùng con gái ông cũng đã nhận ra con người thật của tên cặn bã này. Vui mừng chưa hết thì cô con gái yêu dấu của ông đã hỏi tên tiểu tử kia ở đâu... ông liền trả vờ bầy ra bộ mặt “giận dữ”.

“Dạ... Chúc ba buổi sáng tốt lành!”-Cô nói với giọng vô cùng “dễ thương”.

“Ừ! Ngoan!”-Lạc cha gật đầu hài lòng.

“Thế anh ấy đâu rồi ạ?”-Cô chớp chớp mắt nhìn Lạc cha.

“Nãy nó có tới, nhưng mà thấy con không xuống nên nó về rồi!”-Lạc cha bình thản nhấp trà.

“SAO? BA NÓI THẬT Á?”-Cô hét toáng lên, cô nhớ lúc trước anh đợi 2 tiếng anh cũng không trách mắng gì... mà sao... hôm nay chỉ mới 45 phút thôi cơ mà...? Cô biết là cô sai... nhưng cô cũng đâu muốn như thế...

Lạc cha thấy cô hét lên như thế mà mèm phun hết trà ra... con bé này... làm ông hú hồn... hôm nay nó ăn gì mà nghe nói tên tiểu tử đó đi về mà la lên như thế. Thường thường thằng bé đợi nó dài cổ nó còn trách mắng đến chi sớm thế? Hôm nay lại phản ứng mạnh như vậy...

“Đùa đấy! Nó đang phụ mẹ con nấu bữa sáng trong bếp kìa!”-Ông vẫn thản nhiên uống trà.

“Ba....”-Cô trợn mắt nhìn ông, dám nói dối cô sao?

“Sao?”-Ông vẫn ngồi thản nhiên đọc báo.

“Giận! Hứ!”-Cô bực mình, chạy ngay vào bếp.

“Ế.... con gái...”-Lạc cha nhìn cô chạy vô bếp mà bực mình dám giận ông sao? “Ừ! Giận đi!”

Tần Vũ Khiêm bị “bơ”. Giận tím mày tím mặt nhưng vẫn cố gắng nặn ra nụ cười. “Bác và cô ấy dễ thương thật”-Tần Vũ Khiêm cười lấy lòng.

“Ừ...”-Lạc cha lạnh nhạt trả lời.

“Anh ơi! Cái này cắt như thế nào vậy?”-Cô vừa bước vào bếp liền nghe giọng ngọt chảy nước của cô “bạn thân”.

“Cái này...”-Anh chưa kịp nói hết câu liền bị cô nói xen vào.

“CÔ Ở ĐÂY LÀM CÁI GÌ???”-Cô tức điên mất! Cô cũng chả hiểu sao hôm nay chỉ hẹn có anh mà đâu ra lời ra thêm đôi “câu nam nữ” thế không biết?

“Hy Hy! Cậu thức rồi sao?”-Diệp Lạc vội vàng cười nhìn cô.

Giả tạo!

Ghê tởm!

“Trả lời tôi!”-Cô nghiêng răng nói.

“Hy Hy... hôm nay cậu sao thế? Sao cậu quên sớm thế? Tuần trước chúng ta hẹn hôm nay sẽ qua nhà cậu để đi chơi cùng nhau mà? Hôm nay là sinh nhật của ”người yêu” cậu đó!”-Diệp Lạc nhấn mạnh hai chữ người yêu.

“Người yêu? Thằng nào thế?”-Cô cười nhạt.

Câu nói này của cô hốt ra khiến không khí xung quanh chợt căng thẳng, đúng lúc đó Tần Vũ Khiêm đi vào, nghe được lời này, hắn ta hơi hoảng sợ, chẳng lẽ cô biết hắn và Diệp Lạc giấu trò sau lưng cô nên mới nói như vậy ư? Không... không... không có đâu! Còn đàn bà này ngu ngốc như vậy! Làm gì nhận ra được!

“Là anh đây!”-Tần Vũ Khiêm nở nụ cười tươi rói.

Giả tạo!

Ghê tởm!

Cặn bã!

“Ồ...”-Cô cười nhạt, cố ý kéo dài giọng. “Người yêu tôi là anh cơ á?”-Cô nhấn mạnh hai chữ “người yêu”.

“Đúng!”-Tần Vũ Khiêm lại nở nụ cười hút hồn.

Mà thứ cô thấy trong nụ cười đó chính là: Sự giả tạo!

“Tên cặn bã như anh mà là ”người yêu” tôi á? Sao tôi chả có phước thế này?”-Cô cười đều cợt.

“Em...”-Tần Vũ Khiêm tức giận đến mức trán nổi gân xanh.

“Sao?”-Cô rót nước, thản nhiên uống nước.

“Em cứ nói đùa!”-Tần Vũ Khiêm cười gượng gạo, tin chắc là cô chỉ nói đùa.

“Tôi không nói đùa!”-Cô cười nhạt, ánh mắt chỉ toàn là khinh bỉ nhìn hắn ta.

“Tốt nhất anh nên ngậm mồm lại! Miệng thối như anh nói làm tôi buồn nôn chết đi được... với lại... anh không xứng để nói chuyện với tôi!”-Cô thản nhiên nói, cô như một nữ hoàng còn Tần Vũ Khiêm chính là con chuột chết dưới chân cô!

15. Dungly - Chương 15: Anh Với Cô Căn Bản Chính Là 2 Thế Giới!

“EM...!!!!”-Tần Vũ Khiêm nghe cô nói như vậy mà tức điên lên, chưa nói hết câu thì bị mẹ cô xen vào.

“Hy Hy... dậy rồi à?”-Lạc mẹ vẫn đang “thăm lạng” ngồi xem kịch. Con gái giỏi lắm!

“Vâng... hôm nay mẹ nấu gì thế? Có cần con giúp gì không?”-Cô thấy mẹ liền chạy lại làm nũng, không đoái hoài tới tên kia. Tần Vũ Khiêm bây giờ mặt đen như đất nòi. Chả biết trút giận đâu cho hết.

“Gớm chưa! Hôm nay cô ăn phải gì mà ”siêng” thế?”-Lạc mẹ đánh yêu cô.

“Con mới ngủ dậy... đã ăn gì đâu cơ chứ...?”-Cô cũng trả vờ bày ra bộ mặt đáng thương.

“Khiêm hay là anh ra ngoài đi!”-Diệp Lạc vội vàng cười giải hoà với anh, nháy nháy mắt ra hiệu.

“Ừ...”-Tần Vũ Khiêm gật gật đầu. Tỏ ý đã hiểu.

“Minh Vũ... cái này cắt như thế nào?”-Diệp Lạc bày ra bộ dạng rất ư là đáng yêu nín nín tay anh.

Cô nghe thấy liền phóng qua ngay chỗ anh, cắt ngang hai người họ, cứ thế mà chen vô giữa.

Anh bị cô làm cho giật mình, gương mặt khó hiểu nhìn cô.

Cô thấy anh nhìn mình thì liền bày ra bộ mặt đanh đá. “Sao? Mặt em đánh gì à?”

“À không... có!”-Anh vội hoàn hồn nhìn xuống thấy anh và cô đứng rất gần nhau, nhớ lại những lời cô từng nói. “Không được lại gần cô!” Liền biết điều đi qua bên chỗ Diệp Lạc, bây giờ đổi lại là Diệp Lạc đứng giữa hai người.

“Cái này thì cắt mỏng... như thế này này!”-Anh liền cầm dao thực hiện cho Diệp Lạc xem.

“Oa... là như thế à? Em biết rồi! Cảm ơn anh!”-Diệp Lạc nói thì nói thế thôi chứ có thèm nhìn anh làm đâu. Toàn nhìn anh!

Cô thấy anh cố ý né tránh mình thì vừa tức vừa đau lòng. Cô biết lúc trước là cô sai... nhưng anh cũng không cần vô tình với cô như thế chứ?

“Ừ... vậy cô cắt đi...”-Anh lạnh nhạt trả lời Diệp Lạc, xưng hô vô cùng khách sáo

Cô thì đang tức điên lên đây! Hứ!!! Anh bị dẫn hay sao í? Nhìn ánh mắt nóng rực của Diệp Lạc dán vào anh mà anh cũng không nhận ra sao? Là anh cố ý không biết hay là không biết thật sự?

“Bác gái... cái này đem đi luộc phải không ạ?”-Anh lén liếc nhìn cô, hình như cô đang tức giận? Mà cô tức giận việc gì vậy nhỉ? Là do cãi nhau với Tần Vũ Khiêm sao?

“Ừ! Đúng rồi con!”-Lạc mẹ cười ôn nhu nhìn anh. Bà từ lâu đã xác định anh là con rể tương lai. Lúc trước thấy con gái quen với tên khốn Tần Vũ Khiêm kia mà bà lo vô cùng. Hạng người đó sao có thể mang lại hạnh phúc cho con gái bà? Nhưng gần đây lại thấy thái độ của nó với Tần Vũ Khiêm rất hay giận dữ. Thậm chí bà còn thấy ánh mắt con gái bà nhìn tên đó rất “khinh bỉ”. Bà cũng biết con gái bà đã nhận ra con người thật của tên đó. Lại thấy ánh mắt nó nhìn Minh Vũ rất vui vẻ, hạnh phúc. Bà liền an tâm phần nào. Mai sau nếu như con gái bà muốn lấy Minh Vũ làm chồng. Nếu như thằng tiểu tử này không đồng ý bà cũng sẽ “rình” nó về cho con gái bà. Nhất định!

Nghĩ tới đây bà cười tủm tỉm! Chỉ cần con gái bà hạnh phúc là được!

“Bác nghĩ gì mà cười vui thế ạ?”-Anh nhìn lạc mẹ đứng lật rau mà ngây ngốc cười. Liền thắc mắc hỏi.

“Không có gì đâu ”con rể” ạ!”-Bà nhìn anh cười nham hiểm.

...??? Con rể? Ai? Ai vậy chứ? Anh quay lại đằng sau nhìn xem là ai. Phòng bếp này chỉ có Diệp Lạc, cô, anh với bà thôi mà? Con rể là mé nào chui vô đây vậy? Không... chắc là anh nghe lầm thôi!

“Mẹ! Con cắt cà chua nhaaa!”-Cô ngồi nhìn anh bận rộn mà chán chê... thôi thì liêu lẩn này vậy! Từ nhỏ tới giờ chưa làm phụ bếp bao giờ. Thôi hôm nay phải coi trình độ tới đâu sẵn ra oai với anh tí!

“Ừ! Cắt đi con! Tập để một về làm dâu nhà ”người ta“!”-Lạc mẹ nhìn cô cười tủm tỉm.

“Mẹ...!!!”-Cô nghe mà xấu hổ chết đi được, còn dám đem chuyện này ra nói trước mặt anh.

Hiển nhiên nói như thế... thì anh và Diệp Lạc bị hiểu nhầm từ “con rể” ở đây là chỉ Tần Vũ Khiêm

Diệp Lạc nghe vậy thì cười nhạt trong lòng, “con dâu?” Tôi chỉ sợ con gái bà bị đá trước khi nó có cái danh phận đó rồi!

Anh đứng chờ vài giây, sau đó cô gắng lấy lại bình tĩnh, trong lòng chưa xót vô cùng, miệng khô lưỡi đắng... cũng phải... cô trước sau gì cũng cưới Tần Vũ Khiêm. Hắn ta sẽ là chồng của cô. Hai người họ sẽ hạnh phúc bên nhau.

Còn anh thì sao nhỉ?
Đứng từ xa để chúc phúc cô?
Hay là thổ lộ tình cảm với cô?
Nhưng thứ anh được nhận lại là gì?
Cô chấp nhận anh sao?
Không!
Anh với cô căn bản chính là hai thế giới. Hai tầng lớp.. mà tầng lớp của anh chính là ở phía sau cô!
Anh nghèo hèn!
Anh dơ bẩn!
Hai điều này đã nói lên tất cả!
Chính là anh không xứng với cô!
Cô đối với anh là tất cả! Là cả thế giới!
Nhưng anh trong thế giới cô chỉ là một hạt cát bên đường!
Nhiều lúc con người ta hay mơ mộng, ảo tưởng!
Nhưng khi nhìn lại hiện thực! Chính là cảm thấy nó quá xa vời!
Tình yêu này của anh!
Nó như một đoá hoa nợ rộ ven đường khiến cô tình cờ nhìn thấy!
Nhưng khi cô ngoảnh lại! Nó đã héo tàn!

Đời này vì người, chưa từng hối hận
Hoa nở hoa bay, bay ngợp trời
Hương đoạn sắc tán có ai thương?
Đài xuân tơ mềm la đà rủ
Tự giỡn khe khẽ rèm thêu bông.
Chẳng gì so được nước biển lớn
Chẳng gì so được mây Vu Sơn
Thân giữa bụi hoa chẳng màng ngấm
Nửa vì tua đạo, nửa vì quân.
Ý nghĩa thâm sâu: Trong mắt ta chỉ người. Mau đến thương ta a...
P/s: Lượm được trên mạng, tặng các thím đây!!!

16. Dungly - Chương 16: Hic... Em Đau Lắm Ấ!

“A....!”-Anh bị tiếng la làm cho giật mình, quay lại thì thấy cô đang cầm ngón tay chảy máu, nước mắt rưng rưng.

Anh lo lắng vội vàng chạy lại hỏi. - “Em không sao đó chứ?”

“Hic... Em đau lắm í!!!”-Cô nói xong đưa ngón tay trở đang chảy máu của mình.

Anh nhìn cô xót xa cũng không biết phải làm thế nào đành nói. -“Em lại đó rửa tay cho sạch máu đi! Anh... anh đi kiếm băng gạc rồi băng bó cho em!”

“Hy Hy! Cậu không sao chứ? Cắt cà chua thôi mà cũng cắt vào tay nữa à?”-Diệp Lạc cũng trả vờ lo lắng, nhưng đến câu sau liền nghe rõ phần châm chọc.

Cô không trả lời cô ta, đi rửa tay theo lời anh dặn.

“Bác gái cho con xin một cái băng gạc đi ạ!”-Anh vội vàng nói, giọng nói đầy lo lắng và khẩn trương.

“Sao thế? Con bị thương ở đâu sao?”-Lạc mẹ vừa đưa trà cho Lạc cha căn bản là không biết cô đang bị thương.

“Dạ... không có! Lạc Hy em ấy bị thương ạ!”-Anh càng nói càng khẩn trương, nhìn ngón tay cô chảy máu mà đau lòng không thôi.

“Được rồi! Đợi bác đi lấy!”-Lạc mẹ nhìn anh cười âu yếm, thằng bé này đúng như bà nghĩ! Yêu thương con gái bà rất nhiều!

Anh bước vào bếp.Nhìn thấy cô ngồi đó cau mày trông rất đau! Anh liền lo lắng chạy lại bên cô. -“Em đã rửa nước chưa?”

Cô nhìn anh, mũi cay cay, nhìn thấy anh lo lắng cho mình như vậy. Cô vừa hạnh phúc vừa hận. Cô hận bản thân cô lắm, lúc trước chẳng biết cô đã ăn phải bã gì mà cứ lại chê anh dơ bẩn!

“Đau... máu nó cứ chảy riết à... Hức... Hức...!”-Cuối cùng nhịn không được cô khóc thành tiếng, nước mắt ngấn dài thì nhau tràn ra má cô. Cô khóc không phải vì đau mà là vì tức... tức vì bản thân mình ngu xuẩn, khiến anh lúc nào cũng đau khổ vì cô.

Anh thấy cô khóc liền luống cuống, nhìn ngón tay cô cứ chảy máu riết... Hẳn là cô đang rất đau! Anh liền phá lệ đi ngay tới bên cô, mút ngón tay đang chảy máu vào miệng, anh nhớ... hồi nhỏ khi anh bị như vậy mẹ cũng hay cầm máu theo cách này.

Cô thoáng chốc cứng đờ, nín khóc một lúc, sau lại trả vờ khóc tiếp, trong lòng bây giờ ảm áp vô cùng.

“Đây! Băng gạc đây!”-Lạc mẹ đi tới đưa băng gạc cho anh. Nhìn thấy cảnh tượng này thì cười ôn nhu.

“Vâng ạ! Cảm ơn bác gái!”-Anh thả tay cô ta, vội vàng lấy băng gạc tháo ra dán vào giúp cô.

Cô nhìn anh lo lắng chăm sóc cho mình như vậy mà tim thổn thức, góc nghiêng của anh rất đẹp, trán lấm tấm mồ hôi, vài cọng tóc ướt dính trên trán trong rất là gợi cảm a!

“Xong... xong rồi!”-Anh bây giờ thì vội vàng đứng dậy, cảm thấy mình đã quá phận thì vội vàng lui xa cô ra mấy bước.

“Cảm ơn anh nhiều nhé!”-Cô nhìn anh cười ngọt ngào.

Anh thấy cô cười với mình thì mặt ửng đỏ, vội vàng nói. -“Không... không có gì! Đừng... khách sáo!”. Sau đó liền như một con rô-bốt bước đi tiếp tục làm việc.

Cô nhìn anh cười trộm trong lòng, khi này nếu cô không nhìn lầm thì... hình như tai anh đỏ đỏ thì phải!

Chàng trai ngốc ạ! Yêu anh quá cơ!

Thấy con gái ngồi cười tủm tỉm thì liền biết nguyên nhân. Trả vờ e hèm đánh thức cô. -“Sao lại bắt cần thế hả con gái?”

Cô giật mình, hình như mẹ đang hỏi cô, cứ nghĩ là bà lo lắng nên vội vàng trả lời. -“Con không sao hết ạ! Mẹ đừng lo lắng!”

Có thằng tiểu tử đó ở bên cô rồi thì tôi lo lắng làm gì hả cô nương?

“Ừa! Không sao là tốt rồi!”-Nói xong lạc mẹ cười nham hiểm bỏ đi.

“Vâng...”-Cô gật gật đầu.

“Cậu đúng là tiểu thư con nhà giàu! Bất cẩn thật đấy!”-Diệp Lạc lại tiếp tục trả vờ lo lắng.

Lúc trước sau khi nghe những lời này thì cô sẽ vô cùng cảm động. Nhưng bây giờ nghe kĩ thì trong đó toàn là sự châm chọc, khinh bỉ.

Cô không nói, đến liếc mắt nhìn ả đàn bà này cũng lười, nhìn cô ta cô chỉ sợ làm bẩn mắt mình. Liền đứng dậy đi tới chỗ anh phụ.

”Mời nhạc phụ và phụ mẫu xuống ăn cơm ạ

“-Cô nói với giọng vô cùng ”thân thương” mời Lạc cha và Lạc mẹ.

Lạc cha nghe xong suýt sắc trà, Lạc mẹ cũng mém làm rớt cái khăn đang thêu.

Hai ông bà nhìn nhau bất giác thở dài.

Tần Vũ Khiêm thấy hai ông bà đi vào cũng đi theo. Anh phải cố gắng diễn tròn vai này. Mới mong lấy được lòng 2 ông bà già này!

“Đây! Ba mẹ ngồi đây nè!”-Cô vô cùng chu đáo kéo ghế ra cho hai người ngồi.

“Đa tạ cô nương!”-Lạc cha trêu đùa cô.

“Không cần khách khí đâu thí chủ!”-Cô cũng trả vờ lắc lắc đầu, gương mặt đắc ý.

“Haha...”-Lạc cha và Lạc mẹ nhìn con gái diễn trò mà cười to vui vẻ.

Cô thấy Tần Vũ Khiêm và Diệp Lạc vô cùng “không khách sáo” kéo ghế ra ngồi. Cứ như là người nhà của nhau í. Cô quay qua quay lại thì không thấy anh ở đâu cả. Vội vàng chạy vào bếp tìm anh. Thì thấy anh đang ngồi ở kia. Nhắm mắt lại... hình như anh đang rất mệt.

“Anh sao lại không ra ngoài ăn?”-Cô cau mày khó hiểu lại gần anh hỏi.

Thấy cô vào thì anh có chút ngạc nhiên, cứ ngỡ là cô cùng mọi người ở ngoài ăn rồi.

“Anh... anh không đói!”-Anh biện minh một lý do, nghĩ là cô cũng chẳng rảnh mà quan tâm anh làm gì. Anh nghĩ chắc cô chỉ hỏi cho có lệ thôi.

“Ừ! Vậy bây giờ em cho anh hai lựa chọn nha? 1 là ra ngoài ăn cùng em và mọi người! 2 là em sẽ kêu mọi người vào đây ăn cùng anh! Sao?”-Cô nhìn anh thản nhiên nói.

“Anh... anh chọn một...”-Anh nói xong liền vội vàng đứng dậy bước ra ngoài.

Cô nhìn anh mà cười vui vẻ. Anh thật dễ đùa a!

Cô cũng vội đứng dậy đi rồi đi ra ngoài.

Nhìn cảnh tượng bàn ăn mà cô điên máu!!!

Bàn ăn này thật ra có 8 chỗ. 2 chỗ đầu trước và đầu đuôi. 3 chỗ ở mỗi bên trái và bên phải.

Ba và mẹ thì 2 người mỗi đầu. Tần Vũ Khiêm thì đang ngồi bên trái... Còn anh và Diệp Lạc thì đang ngồi kế nhau. Còn... còn nói chuyện vô cùng vui vẻ nữa chứ. Cô tức giận đi về phía anh và ả ta.

Hất hàm, giọng nói phẫn nộ đỉnh điểm hét lớn.

“CÔ ĐI QUA BÊN KIA! ĐÂY LÀ CHỖ CỦA TÔI!!!”-Bỗng chốc cả bàn ăn bị tiếng hét của cô làm cho giật mình.

Lạc cha và Lạc mẹ nhìn nhau cười nham hiểm. Ấy gu

con gái ông bà biết ghen rồi!!!

“Bên Tần Vũ Khiêm còn chỗ! Cậu qua đó mà ngồi!”-Diệp Lạc nhìn cô khó hiểu, mọi khi chẳng phải hay giành ngồi bên cạnh Tần Vũ Khiêm sao?

“Nếu cô muốn ”ăn trực” ở đây thì tốt nhất cô nên làm theo lời tôi nói!”-Cô nhìn ả ta với anh ở bên nhau cười nói vui vẻ mà ngứa hết cả mắt, dám quyến rũ người đàn ông của cô sao? Mơ đi!

17. Dungly - Chương 17: Anh Ấy Đối Với Tôi Là Cả Mạng Sống!

“Cậu...?!”-Diệp Lạc tức đến đỏ mặt.

“Sao?”-Cô cười khinh miệt.

Diệp Lạc nghiêng răng ken két, nghĩ vì cô còn lợi dụng được nên nhịn, bước nhanh qua phía Tần Vũ Khiêm ngồi.

“Nào, mau ăn đi! Đồ ăn nguội cả rồi!”-Lạc cha lên tiếng xoa dịu bầu không khí, trong lòng thầm bật ngón cái cho con gái!

Giỏi lắm con gái của ta!

“Vâng...”-Cô liền đi đến kế bên anh, cố ý nhắc ghế thật mạnh, chân ghế và vào nền nhà tạo nên âm thanh rất lớn, điều này làm cho ai nấy cũng giật mình. Biết là cô vẫn đang rất rất tức giận.

Anh trong lòng vừa khó hiểu vừa vui mừng. Hôm nay cư nhiên được cô chủ động muốn ngồi cạnh mình. Anh có mơ cũng không dám nghĩ tới.

“Hy Hy! Em ăn cái này đi! Đây chẳng phải là món em thích sao?”-Tần Vũ Khiêm cầm đĩa tự nhiên gấp miếng thịt gà vào bát cô.

Anh nhìn mà trong lòng đau đớn. Anh cũng rất muốn gấp thức ăn cho con nhưng lại sợ cô chửi... cô rất ghét anh gấp thức ăn cho cô! Sự thật chính là vậy..!

Cô nhìn miếng gà trong bát cư nhiên lại cảm thấy thật buồn nôn!

Nếu như lúc trước cô sẽ vô cùng cảm động hành động này của hấn ta! Nhưng bây giờ thì khác rồi!

“Ghe tởm!”-Cô cau mày khó chịu, không nói gì liền gấp miếng gà ấy bỏ vào miếng giấy sau đó không thương tiếc quăng vào thùng rác gần đó.

Ừ! Cô lãng phí thức ăn đấy! Nhưng nếu bắt cô ăn miếng gà thấy thì mơ đi!

“Hy Hy... em?”-Tần Vũ Khiêm ánh mắt nhìn cô đầy khó hiểu và tức giận.

Cô nhìn hấn ta cười khinh bỉ, sau đó liền cúi đầu ăn cơm.

Anh cũng vì hành động này của cô mà nhất thời kinh ngạc, nhưng cũng không dám hỏi, cúi đầu tiếp tục ăn.

“Ba, mẹ hai người ăn món này đi!”-Cô gấp một miếng thịt và cho vào bát Lạc cha và Lạc mẹ cười vui vẻ.

“Con gái ngoan!”-Lạc cha cười ôn nhu nhìn cô, Lạc mẹ cảm động, hốc mắt hồng hồng. Con gái bà... trưởng thành rồi!

“Này! Anh ăn đi!”-Cô gấp miếng sườn chua ngọt vào bát anh, miệng cười ngọt ngào, ánh mắt cô nhìn anh rất ôn nhu.

“Cảm... ơn em!”-Trái tim anh bỗng lạc nhịp, nụ cười của cô... sao lại đáng yêu đến thế? Cô còn gấp thức ăn cho anh... ai nói với anh rằng anh đang mơ đi?

“Anh khách sáo gì chứ? Là người một nhà cả mà!”-Cô cười đắc ý nhìn về phía anh, nháy nháy mắt trong mắt trẻ con.

“Hả...? Người một nhà?”-Anh nhất thời ngây ra, cô xem anh là người một nhà sao? Cứ cảm thấy hôm nay cô là lạ... à không lạ từ 2 ngày trước rồi thì phải..?

Hình như cô đối với anh... tốt hơn thì phải? Là xem anh như một người anh trai nên mới chăm sóc đúng không? Nghĩ tới đây lòng có chút buồn... nhưng nghĩ cô gần gũi anh hơn nên cũng có chút vui vẻ.

“Ừ! Sao? Thế bây giờ anh không gấp lại thức ăn cho em à?”-Cô hất cằm về phía anh.

Anh nhìn cô như vậy thì bật cười.

Em ấy thật trẻ con!

Lâu lắm rồi cô mới thấy anh cười! Bỗng nhiên cô tự hỏi. Anh cười sao đẹp thế nhỉ? Làm tim cô đập loạn cả lên.

Anh gấp miếng gà vào bát cô, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

Lòng cô cũng ấm áp đến lạ. Cảm thấy được anh chăm sóc mà tâm trạng cũng vui vẻ hẳn.

“Ui chào... mẹ ơi sao mẹ nấu ”miếng gà” này mà ngon thế?”-Cô nháy mắt tinh nghịch nhìn Lạc mẹ.

Mẹ cô gật gật đầu tỏ ý đã hiểu. -“Khụ! Miếng gà Vũ nó gấp cho con ấy hả? Ngon lắm hả con? Thế những miếng kia thì sao con?”

“À gu... những miếng kia con ăn thấy nó bình thường lắm í! Giờ ăn miếng mà anh Vũ gấp sao thấy nó ngon lắm mẹ ạ!”-Cô thở dài trả vờ bất mãn.

“À...”-Mẹ cô cố ý kéo dài giọng, sau đó quay sang nói với chồng. -“Ông ăn thấy mấy miếng kia thế nào hả ông? Sao con nó bảo của thằng bé Vũ gấp mới ngon cơ?”

“Ừm... tôi ăn cũng thấy nó bình thường bà ạ!”-Lạc cha cũng tham gia cuộc vui. Sau đó quay sang anh bảo “Vũ ơi! Gấp cho bác một miếng xem coi vị nó như thế nào.”

“Đây ạ!”-Anh căn bản chính là không hiểu ý ngầm của các vị phụ huynh, thế là trót đại ngoan ngoãn làm theo. Gấp thức ăn vào bát vị phụ huynh ấy.

“Woa... ngon lắm bà nó ạ!”-Lạc cha nhìn Lạc mẹ cười nham hiểm.

“Ủầy! Thế cơ à?”-Lạc mẹ trả vờ gật gật đầu. Sau đó quay sang anh cười vô cùng dịu dàng. -“Vũ ơi, gấp một miếng cho bác nữa con!”

“Vâng ạ!”-Lần thứ 2 anh mắc bẫy, ngoan ngoãn tiếp tục làm theo lời phụ huynh.

“Anh ngốc ghê gớm luôn í!”-Cô phóng con mắt dao, sừng nhìn về phía anh.

Lạc cha và Lạc mẹ nghe như vậy liền bật cười thành tiếng. Chỉ có anh... vẫn còn đang ngơ ngác...

Diệp Lạc và Tần Vũ Khiêm cảm thấy như bọn họ là kẻ thừa trong bàn ăn này. Họ tức giận nhưng vẫn phải kiềm nén.

“Bác ăn cái này đi ạ! Rất tốt cho da đấy ạ!”-Diệp Lạc trả vờ cười dịu dàng, gấp miếng rau salad vào bát Lạc mẹ.

“Ừ!”-Lạc mẹ chỉ lạnh lùng đáp, sau đó cũng làm như cô, bỏ miếng salad ra.

Nhất thời không khí trở nên nặng nề. Tần Vũ Khiêm thấy vậy đành lên tiếng giải hoà.

“Bác Lạc, sắp tới công ty ba cháu dự kiến sẽ xây một công trình xây dựng, dự kiến lợi nhuận cũng rất cao, không biết bác có hứng thú qua xem không? Nếu bác thấy được thì đầu tư. Lợi nhuận chắc chắn sẽ rất cao ạ!”-Tần Vũ Khiêm cười khiêm tốn, ánh mắt chờ mong.

“Đang ở trên bàn ăn! Tôi không có hứng thú bàn công chuyện!”-Lạc cha nghe là biết cậu ta có mưu đồ, giọng nói nhất thời trở nên lạnh lùng. Sau đó ông nói tiếp. -“Chuyện đó chỉ có ba cậu rõ, chắc gì cậu hiểu mà dám nói như vậy? Với lại cậu không có tư cách yêu cầu tôi!”

Ông trong lòng cười lạnh, việc này ông đã có điều tra, công trình này ông đã biết từ lâu. Nhưng tới hôm nay vẫn chưa tiến hành, nhìn là biết đang gặp khó khăn. Thế mà cứ nhiên dám nói thuận lợi? Đây là muốn múa rìu qua mắt thợ đây mà! Đúng là ranh con hỗn xược, nhìn là biết hắn ta chả biết gì! Vậy mà dám nói như thế. Muốn khoe khoan với ông là hắn ta tài giỏi sao? Muốn lấy lòng ông ư? Mơ đi!

Ông có ánh mắt vô cùng sắc bén, nhìn một cái là biết họ đang nói thật hay giả. Dám chơi trò lừa dối ông, không có kết cục tốt lành!

Ông ở trong thương trường nhiều năm. Ai làm trong giới này không ai không biết đến ông. Ông làm ăn chính trực, ai ai cũng tín nhiệm ông.

Ông ở ngoài lạnh lùng, nhưng về nhà thì vô cùng chiều vợ, thương con. Không lăng nhăng lăng nhết như các lão giám đốc kia. Trên dưới ai gặp ông cũng phải kính nể một phần!

Tần Vũ Khiêm cứng họng, bị nói trúng tim đen. Hắn nắm chặt hai tay, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Dù sao... về sau chúng ta cũng là người một nhà thôi ạ!”-Tần Vũ Khiêm nở nụ cười chói sáng, quay sang nháy mắt với cô.

Cô nhất thời buồn nôn. Da mặt hắn mấy lớp vậy nhỉ? Nói ra những lời như thế... thật sự không thấy nhục à?

Anh nhất thời khựng lại, lòng ngập tràn chua xót... Đến một ngày cô cũng sẽ cùng hắn ta kết hôn... rồi sống hạnh phúc bên nhau...

“Hình như anh mơ cao quá rồi thì phải? Không sợ té đau à?”-Cô nhìn hắn ta cười khinh bỉ.

“Em...?!”-Tần Vũ Khiêm trừng mắt nhìn cô.

“Sao? Tôi nói không đúng?”-Cô nhìn hắn ta nở nụ cười đắc ý.

“Em hôm nay quá đáng lắm rồi đấy!”-Tần Vũ Khiêm nhin không nổi nữa, đập bàn đứng phất dậy.

“Cậu nên an phận một chút!”-Lạc mẹ cau mày khó chịu nhìn hắn. Muốn làm loạn?

Cô nhún vai, cúi đầu ăn tiếp, cười lạnh trong lòng.

Tần Vũ Khiêm cố hít sâu. Ngồi xuống ghế cố gắng giữ bình tĩnh. Diệp Lạc vô lương Tần Vũ Khiêm khế lắt đầu.

Tần Vũ Khiêm hắn hôm nay bị cô ta “nhục mạ” không biết bao nhiêu lần. Cục tức này hắn nuốt không trôi!

“Minh Vũ! Đạo này người mẹ ”bị mù” của cậu vẫn ổn chứ?”-Tần Vũ Khiêm cố ý nhấn mạnh hai từ ”bị mù”.

“Vẫn khỏe...”-Anh nhất thời nắm chặt bát cơm đang ăn. Cố gắng bình tĩnh không cho âm thanh run rẩy...

Cô cũng khựng lại... nhớ lại lúc trước cô cũng từng chê bai mẹ anh bị mù... Nghĩ lại tim cô như bị cục đá to nện vào... cô cảm thấy mình thật vô liêm sỉ! Lúc trước nghe cô châm chọc như vậy... chắc anh đau lắm?

“Ồ...”-Tần Vũ Khiêm trả vờ gật gật đầu sau nó thốt lên lời cay độc. “Cái loại tiểu tam đi phá gia đình của người ấy... bị mù như vậy là còn quá nhẹ rồi! Xem ra mẹ của cậu ”ăn ở tốt” nên ông trời thương... nên chỉ cho mẹ cậu bị mù thôi nhỉ? Bây giờ thì mẹ cậu cũng mù rồi... đâu có thể ”phá hạnh phúc” của gia đình người khác nữa đâu? Đúng không?”-Tần Vũ Khiêm cười châm biếm.

Anh nắm chặt tay, trong lòng vừa đau vừa tức giận. Hắn vũ nhục mẹ anh... nhưng anh lại không dám làm gì hắn... anh có thể làm gì hắn chứ?

Cô cười lạnh trong lòng, đáy mắt chỉ toàn là phẫn nộ.

“Con vào bếp một lát!”-Cô nghiêng răng nói. Anh nhìn cô mà bất lực... lại để cô phải xem thường rồi!

Trong bếp vang lên tiếng đồ vỡ. Anh giật mình lo lắng định đứng dậy chạy vào xem cô. Vừa đứng dậy quay lại thì thấy cô đang bước ra... mà... gương mặt cô nở một nụ cười vui vẻ! Anh bây giờ thở phào nhẹ nhõm... cô không sao là tốt rồi!

“Con đi đâu đấy?”-Lạc mẹ nhìn cô dè dặt hỏi.

“Lấy chút đồ thôi ạ!”-Cô bước vào bàn nhưng không có ý định ngồi xuống...

“Ồ...”-Lạc mẹ chưa kịp hỏi thì bị giọng nói lạnh lùng chết chóc của cô vang lên.

“Tần Vũ Khiêm à...”-Cô nở nụ cười quỷ dị nhìn hắn.

Tần Vũ Khiêm thoáng giật mình nhưng ngay sau đó liền cười tươi trả lời “Sao em?”

“Hình như anh quá phận rồi đấy!”-Cô cười khinh miệt nhìn hắn, từ sau rút ra một con dao đưa đến cạnh cổ hắn.

Tần Vũ Khiêm thoáng chốc gương mặt trắng bệch.

“Em... em..?”-Tần Vũ Khiêm giọng nói run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn cô.

“Hy Hy... cậu!”-Diệp Lạc lo lắng nhìn cô, thấy cô quay lại trừng mình thì nín bặt.

“Anh lắm mồm thật đấy! Đàn ông mà mồm miệng như đàn bà thế?”-Cô cười nhạt nhìn hắn.

“Em...?!”-Tần Vũ Khiêm vừa lo lắng vừa tức giận, trừng mắt nhìn cô.

“Tôi khuyên anh tốt nhất nên an phận! Nếu như anh còn dám nói mẹ hoặc anh ấy như hôm nay thì đừng trách tôi! Tôi hiện giờ có xúc động rất muốn giết anh?!”-Cô thản nhiên nhìn hắn.

“Cô uy hiếp tôi? Hắn là cái thá gì? Hắn ta dù gì cũng chỉ là một đứa con riêng! Cô quan tâm hắn ta làm gì? Cô thương hại hắn sao?”-Tần Vũ Khiêm tức giận, gào to trước mặt cô.

“Uy hiếp? No no no... loại người như anh không xứng để dùng từ đó với tôi!”-Cô cười khinh miệt nhìn hắn ta. Nói tiếp “Anh lắng tai mà nghe cho rõ! Lạc Hy tôi đã nói sẽ làm! Sau này anh còn giọng điệu ”khinh thường” như vậy nói với anh ấy thì đừng trách tôi không nói trước! Tôi không ngại việc giết anh đâu! Cùng lắm là ở tù mười mấy năm thôi! Cho nên... mạng chó của anh đối với tôi rất rẻ tiền! Nhưng anh ấy đối với tôi là cả mạng sống! Người nào đụng đến anh ấy chính là chống lại Lạc Hy tôi!”-Đúng vậy! Cô trùng sinh là để bù đắp cho anh! Lúc trước chỉ bởi vì cô... mà anh đã đau khổ nhiều rồi!

“Cô tưởng tôi sợ sao?”-Tần Vũ Khiêm gương mặt trắng bệch, cảm giác lạnh lạnh ở cổ mà trong lòng run rẩy vài phần.

“Hình như anh hiểu nhầm ý tôi rồi! Tôi có nói anh sợ tôi ư? Tôi chỉ nói mạng chó anh đối với tôi rất ”rẻ tiền” thôi... anh nghe mà không hiểu?”-Cô cười châm biếm nhìn hắn.

“Cô dám..?!”-Tần Vũ Khiêm rống lên, lấy tay giật con dao xuống đất.

“Chát”- Âm thanh vang vọng khắp phòng bếp.

Cả bàn ăn nghe tiếng động mà giật mình. Tiếp đến là giọng nói từ địa ngục của cô vang lên.

“Đây là cái giá của việc anh xúc phạm mẹ anh ấy!”

“Chát”-Tiếp theo là âm thanh chói tai vang lên.

“Cồ?!”-Tần Vũ Khiêm sờ hai má của mình bị cô đánh đến đỏ tấy.

“Đây là cái giá của việc anh xúc phạm anh ấy!”- Nói xong cô phúi phúi tay ngồi xuống.

“Cồ?!”-Tần Vũ Khiêm tức giận gơ tay lên định tát lại cô thì nghe âm thanh như quỷ dữ vang lên.

“Tốt nhất anh đừng nên đụng vào em ấy! Tôi sẽ không ngại việc đánh chết anh tại đây đâu!”

18. Dungly - Chương 18: Mày Là Con Gấu Đặc Biệt Nhất Đây!

“Mày đe dọa tao?”-Tần Vũ Khiêm tức giận đập bàn.

“Tôi không đe dọa anh! Việc anh xúc phạm mẹ tôi, tôi đã nhịn anh rồi! Bây giờ anh còn muốn dùng vũ lực với em ấy thì anh nên xem lại con người mình đi!”-Anh thần nhiên nói.

Anh cũng không biết hôm nay anh lấy đâu ra dũng khí này. Nhưng... hôm nay anh biết một điều rằng! Khi Tần Vũ Khiêm nhục mạ mẹ anh! Cô đã vì mẹ anh mà chống lại Tần Vũ Khiêm! Vì vậy anh cũng sẽ vì cô mà làm mọi thứ!

Đánh Tần Vũ Khiêm không phải việc gì lớn! Nhưng thứ khiến anh phải nhịn hấn từ đó đến giờ là cô! Người cô yêu là hấn! Chuyện đó đồng nghĩa với việc anh không được phép động vào hấn ta.

Nhưng hôm nay chứng kiến cảnh cô cầm dao đe dọa Tần Vũ Khiêm chỉ vì hấn nhục mạ mẹ anh! Còn... còn có câu “Anh ấy đối với tôi là cả mạng sống” khiến cho lòng anh vô cùng ảm áp.

“Con người? Con người tao thì sao? Sao mày không nhìn xem lại mình đi! Thứ nghèo hèn! Chẳng qua cũng chỉ là một đứa con riêng không hơn không kém! Còn mẹ mày tao nói không đúng sao? Thứ tiểu tam đi phá gia đình người khác!”-Tần Vũ Khiêm bây giờ như một kẻ điên, hấn vứt bỏ mặt nạ giả dối. Hấn vừa giận vừa hận, mấy ngày qua cô lạnh nhạt với hấn thì ra là ở bên thằng này! Nghĩ tới việc sắp tới không thể lợi dụng cô hấn trong lòng sợ hãi nhưng lý trí lại! bị tức giận ăn mòn. Trút giận tất cả lên người anh và mẹ anh. Nhục mạ mẹ anh và anh khiến hấn hả dạ vô cùng!

“Cậu làm loạn đủ chưa?”-Lạc cha trong lòng phần nộ vô cùng, hấn cứ nhiên dám nhục mạ ” con rể tương lai” của ông!

“Chúng tôi chỉ muốn ăn một buổi sáng bình yên thôi! Sao cậu cứ hết lần này tới lần khác ”phá đám” vậy nhỉ? Không ăn thì cầm mồm để người khác ăn!”-Lạc mẹ cũng tức giận không kém, cố ý nhấn mạnh hai chữ phá đám để ám chỉ hấn cũng tồi tệ chẳng kém gì ai.

“Là con gái hai người bức tôi!”-Tần Vũ Khiêm nghe hai người lên tiếng thì có chút sợ hãi, cố gắng kìm nén giọng nói.

“Tôi? Tôi bức anh việc gì?”-Cô bây giờ trong lòng như có biển lửa. Nhục mạ mẹ anh chưa đủ hấn còn muốn nhục mạ anh? Được lắm! Cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật! Nghĩ lại lúc trước cô chẳng biết mình bị mù hay hấn diễn trò quá giỏi? Cô như vậy lại đi mê muội tên cặn bã này!

“Đúng! Là cô bức tôi!”-Tần Vũ Khiêm bây giờ cũng không muốn nhịn nữa. Trong lòng suy nghĩ gì liền nói ra.

“Haha... anh tới đây để diễn hài sao?”-Cô cười như không cười, sau đó nghiêng răng nói tiếp “Bức anh? Loại người như anh không xứng để tôi làm việc này?!”

“Cô?!”-Tần Vũ Khiêm nắm chặt tay định vung lên đánh cô.

“Quản gia! Tiễn khách!”-Lạc cha đập bàn đứng dậy.

“Vâng!”-Quản gia bước lại làm động tác cung kính nói “Cậu Tần, tiễn!”

“Hừ!”-Tần Vũ Khiêm đứng dậy đi ra. Đây là muốn đuổi người? Được! Hấn cũng không mặt dày ở lại đây làm gì!

“Cô cũng biến luôn đi! Ở đây làm tôi chứng cả mắt!”-Cô nói xong chỉ tay về phía Diệp Lạc.

Diệp Lạc trừng mắt nhìn cô, sau đó cũng đứng dậy đi ra ngoài. Trong lòng như lửa đốt, hôm nay cô thay đổi nhiều quá! Không biết sao này còn lợi dụng được không!

“Con xin lỗi... làm hai bác mất hứng rồi!”-Anh đứng dậy cười gượng.

“Không có đâu con! Ngồi xuống ăn tiếp đi!”-Lạc mẹ cười ôn nhu.

Anh bây giờ mới yên tâm mà ngồi xuống.

“Anh ăn xong rồi! Hôm nay công ty có cuộc họp quan trọng! Anh đi trước!”-Lạc cha nhìn lạc mẹ, sau đó đi ra ngoài.

“Vâng!”-Lạc mẹ gật đầu, sau đó quay sang nhìn cô hỏi “Hôm nay hai đứa định đi đâu chơi sao?”

“Vâng ạ! Con và anh ấy định là sẽ đi công viên nước!”-Cô cười vui vẻ thích thú bảo.

“Ừm! Hai đứa nhớ cẩn thận!”-Lạc mẹ nói xong cũng đi lên lầu.

“Em đi thay đồ đi! Ở đây để anh dọn dẹp!”-Anh quay sang cô nói.

“Vây phiền anh!”-Cô cười vui vẻ sau đó chạy lên lầu.

“Oa.... Thích quá đi!”-Cô cười thích thú. “Công viên này rộng quá đi!”

“Em cẩn thận một chút!”-Anh cười bắt đầu đi, thì ra là cô vẫn còn trẻ con như vậy.

“Minh Vũ! Minh Vũ! Anh lấy gấp con gấu đó cho em đi!”-Cô vừa nó vừa chạy lại kéo tay anh đi, chỉ vào cái hộp gấp gấu.

“Cẩn thận! Từ từ thôi anh!”-Cô mở to hết hai mắt, nín thở chờ đợi. Nhìn con gấu bị gấp nó cứ lắc lư là cô nín bật.

“Được rồi! Đây cho em!”-Anh nhìn cô cứ như trẻ con mà bật cười.

“Aaaa.... cảm ơn anh!”-Trời ơi gấu ơi tao sẽ yêu mày nhất trong các loại gấu nhà tao. Mày là con gấu đặc biệt nhất đấy! Bởi vì mày là do anh ấy gấp rồi đưa cho tao đấy! Mày đã được anh ấy chạm qua rồi đấy! Mày hãy hạnh diện vì điều này nha gấu!

“A.... kẹo bông gòn kìa! Mau! Đi lại đó!”-Cô vừa ôm chú gấu vừa phấn khởi kéo tay anh.

“Mua cho em cái màu hồng đó đi!”-Cô vừa nũng nịu vừa chỉ cái trên cao nhất.

“Được...! Chú ơi bao nhiêu một cái vậy ạ?”-Anh vừa hỏi vừa móc túi ra tờ 20k. Trong người anh thật sự chỉ còn có 20k thôi. Mẹ anh mấy hôm nay bị cảm mạo, tiền đi làm thêm đã mua thuốc cho mẹ nên cũng đã hết. Nếu cô biết được chuyện này sẽ chê cười anh mất! Anh đúng là thằng nghèo hèn mà...

Chap này hơi nhạt nha! Các nàng thông cảm cho ta nha! Nếu rảnh thì tối ta sẽ đăng một chap để bù lại cho mấy nàng nha!

19. Dungly - Chương 19: Em Thích Người Khác Rồi!

“5k thôi cậu!”-Chú bán hàng nhìn anh cười phúc hậu, nhìn chú cũng đã hơn 50 tuổi rồi.

“Cho cháu gửi ạ!”-Anh nói rồi cầm cây bông gòn đưa cho cô, rồi đưa tiền cho chú bán hàng.

“Oa...!!! Cảm ơn anh nhiều!”-Cô vui mừng cầm lấy cây bông gòn.

“Moa! Yêu anh nhiều nhiều nhiều!”-Cô cắn một miếng bông gòn sau đó nhân lúc anh không để ý thì chọt một cái lên má anh. Sau đó thản nhiên ăn tiếp

Anh như một bức tượng, cứng đờ... cảm xúc vừa nãy... không phải là mơ chứ? Cô... cô.... cô... HÔN ANH?

Nghĩ tới anh đỏ mặt, tay bắt giắc sờ lên má phải... cô vừa nãy đã hôn anh...!

“Anh nghĩ gì thế? Đi nào!”-Cô nhìn mặt anh đỏ gấc mà thoả mãn cười trộm. Đáng yêu thật đấy!

“À ừ...”-Anh mặc cho cô nắm tay lôi kéo, nhưng đầu óc chả biết đã bay về phương nào.

Hai người cứ thế, tay trong tay đi hết chỗ này đến khác, ăn vặt đủ thứ. Trò chuyện, vui đùa... cảm thấy như vậy cũng thật mãn nguyện...

“Minh Vũ... em mỏi chân quá!”-Bọn họ đi này giờ cũng đã 5 tiếng. Lúc hơn 11 giờ hai người mới ra khỏi nhà... bây giờ cũng đã hơn 4 giờ.

“Vậy chúng ta lại đó nghỉ chút đi!”-Anh thật ra là chả mệt gì cả, được ngắm cô như thế này... còn gì hơn...

“Ấy gu... cái chân của em!”-Họ lại chỗ ghế đã gần gốc cây, vừa đặt mông xuống cô đã nhăn mày nhăn mặt, tay dầm dầm hai cái chân.

“Mỏi lắm sao?”-Anh nhìn cô như vậy mà không khỏi buồn cười.

“Ừm...”-Cô nhăn mũi, tiếp tục dầm dầm vào chân.

“Vậy để anh mát-xa cho em!”-Anh nói xong liền đem chân cô gác lên đùi mình.

Anh cũng giật mình vì hành động của mình. Cô đã bảo... anh không được phép đụng vào người cô. Sau đó quay sang nhìn về mặt của cô, cứ nghĩ là cô sẽ tức giận. Nhưng...

“Vậy phiền anh!”-Cô lập tức cười vui vẻ.

“Ủầy! Tay nghề anh siêu thật đó! Thoải mái thật! Anh có học qua sao?”-Cô vừa hưởng thức vừa cảm thán.

“Haha em quá khen rồi! Lúc trước anh có đi làm thêm nên mát-xa cho khách hoài cũng quen!”-Anh vui vẻ nói, được cô khen thực thích.

“Mà.... em không bài xích việc anh chạm vào người em nữa sao...?”-Anh hôm nay suốt thời gian đi cô vẫn rất thắc mắc chuyện này, hôm nay cô nắm tay anh hơn chục lần rồi ấy chứ... còn... hôn nữa...

“Sao?”-Cô nghe anh hỏi về việc này thì có chút áy náy. Lúc trước cũng là do Tần Vũ Khiêm làm cho mê muội. Có biết trời đất gì đâu...

“Thì... lúc trước em bảo anh dơ bẩn... nên...”-Anh thấy cô phản ứng như thế thì nghĩ là cô đã quên nên giải thích.

“Lúc đó em bị điên í! Anh đừng nghĩ nhiều! Lúc đó là em nhất thời không có đầu óc nên nói năn bậy bạ! Anh đừng hiểu lầm... người anh thơm như thế... dơ bẩn gì chứ!”-Cô vừa nói vừa đau lòng... thì ra anh vì những lời nói của cô mà khổ sở... như thế...

“Ừ!”-Anh vẫn tiếp tục mát-xa chân cho cô, do là anh đang cúi đầu nên không nhìn thấy được cảm xúc của anh. Nhưng trong lòng anh như có dòng suối ấm áp chảy qua!

“Hết mỗi chân rồi! Anh hay thật!”-Cô nói rồi bật ngón tay cái nhìn anh cười khúc khích.

“Cô nương quá khen!”-Anh cũng nghịch ngợm trêu đùa cô. Hôm nay đi cả ngày với cô nhận ra cô thật ra cũng không ghét anh.

“Sắp 5 giờ rồi! Chúng ta đi về!”-Anh đứng dậy định bước đi quay lại thì thấy cô vẫn ngồi đó, mặt nhăn nhó cứ như con nít không được bú sữa í!

“Em mệt quá à... hay anh công em đi!”-Cô trả vờ mệt mỏi. Cô biết nhược điểm của anh chính là cô. Hễ là cô nói gì anh cũng ngoan ngoãn mà tuân theo. Tốt tốt tốt!

“Được rồi! Lên đi!”-Anh nói rồi ngồi xuống ý muốn cho cô leo lên.

“Hihi... anh Minh Vũ ”của em” là tốt nhất!”-Cô cố ý nhấn mạnh từ ”của em” nhưng không biết anh nghe ra không. Từ đó biểu thị anh là của riêng cô thôi!

Anh cười gượng, trong lòng thầm thở dài một hơi... sao cô cứ như trẻ con thế...? Như vậy thì chỉ khiến anh càng thêm lo lắng cho cô!

“Lạc Hy...”-Anh đi chậm chậm, trong lòng có điều thắc mắc nhưng nghĩ thì cứ hỏi thử, cô không trả lời cũng không sao...

“Hửm?”-Cô lười nhác trả lời, mặt chôn sâu vào sau gáy của anh, hít mùi thơm dễ chịu của riêng anh.

“Hôm nay... em và Tần Vũ Khiêm cãi nhau... như vậy không sao hả?”-Anh hít sâu, cố gắng giữ giọng bình tĩnh. Thật ra bây giờ đầu óc anh cứ như là bị chìm trong hố đen, trầm luân mãi không dứt. Mùi hương từ tóc của cô, thật dễ chịu!

“Ừ! Không sao cả!”-Nghe anh nhắc tới tên Tần Vũ Khiêm mà cô điên máu, hấn ta cứ nhiên dấm xúc phạm “mẹ chồng tương lai” của cô. Còn dấm xúc phạm người “chồng hiền lành của cô” chưa giết hấn là may rồi! Ở đó mà cãi với vấ!

“Thật... à?”-Anh nghi hoặc hỏi. Hôm nay anh chẳng biết mình lấy đâu ra cái dũng khí nói nhiều như thế. Lúc trước ở trước mặt cô anh chỉ dám nói một hai câu. Căn bản là sợ cô nghĩ anh phiền phức.

“Thật! 100%!”-Cô ngiên răng nói, sau đó bồi thêm một câu. “Em và hấn ta chia tay rồi!”

“Sao...?”-Anh nghe như sét đánh, trong lòng vừa không tin vừa vui.

“Em không thích hấn nữa! Bây giờ em thích người khác rồi!”-Cô thần nhiên nó, tới khi nói câu sau cô siết chặt cổ anh hơn.

“Vậy... à...”-Anh trong lòng hựt hẫng, khi nầy vui mừng bây giờ thì chỉ còn hựt hẫng...

Trong lòng nghĩ... tên nào có phúc thể cơ chứ?

20. Dungly - Chương 20: Em Không Thèm Quan Tâm Anh Nữa!

“Anh về cẩn thận nhé!”-Cô bước vào cổng, nhin không được quay lại dặn dò anh.

“Được! Em vào nhà đi!”-Anh vẫy vẫy tay chào cô. Thấy cô đã vào nhà rồi nên cũng quay về.

Trên đường về đầu anh cứ nghĩ mãi về câu cô nói “Em đã thích người khác rồi!”

Trong lòng anh có chút chờ mong... có khi nào là anh không nhĩ? Nhưng nghĩ như vậy chưa tới 3s đã bị anh gạt bỏ... anh làm gì có ưu điểm nào khiến cho cô thích anh được chứ? Anh nghèo hèn... cũng chả phải loại người xuất sắc gì...

Nghĩ tới đây trong lòng có chút chua xót... kệ đi cũng không sao... cứ duy trì quan hệ như vậy cũng không sao... miễn là được ở bên cô là được!

Anh lắc lắc đầu, không muốn nghĩ nữa. Thả lỏng tâm tình, đi chậm chậm về nhà.

“Mẹ ơi...”-Anh vừa bước vào phòng bà thấy bà đang ngồi đó thì chạy ngay vào lòng bà.

“Hôm nay có chuyện gì đặc biệt sao?”-Mẹ anh cười dịu dàng, quơ quơ tay trên không trung.

“Không có gì đâu ạ! Chỉ là hôm nay có chút buồn vui thôi!”-Anh nắm tay bà đặt trên đầu mình. Bà là vậy! Rất thích xoa đầu anh.

“Ừ!”-Bà xoa xoa đầu anh, sau đó từ từ trượt xuống dưới cằm nhận “Sao con gầy thế? Đã bảo con ăn uống đầy đủ rồi mà! Con không nghe lời mẹ? Nghĩ mẹ bị mù nên muốn qua mặt mẹ đúng không? Thằng tiểu tử đáng chết này!”-Bà tức giận nói, sau đó mò đến lỗ tai anh ngắt mạnh một cái.

“A... a... a... mẹ mẹ.... đau đau...!”-Nghe anh la như thế bà cũng bỏ tai anh ra. Anh xoa xoa tai mình, tai anh bây giờ đỏ như miếng thịt bò.

“Mẹ...”-Anh quay sang nắm lấy tay bà, giọng đáng thương.

“Cậu bỏ lời tôi ở ngoài tai thì đừng gọi tôi là mẹ! Bà già này bị mù nên cậu mới qua mặt như thế đúng không?”-Mẹ cậu gạt tay cậu ra, bà vừa giận vừa thương. Bà biết nó cực khổ làm việc để nuôi bà ăn no. Nó thì lại nhin đối... bà đúng là người mẹ vô dụng mà...

“Mẹ... mẹ đừng nói như thế... con biết con sai rồi mà...”-Anh rất sợ mẹ giận, sợ nhất là câu “bị mù” từ chính miệng mẹ... anh biết bà thương anh nên mới nói như thế...

“Vậy cậu muốn tôi làm sao? Vậy để tôi chết cho cậu vừa lòng!”-Bà đúng là bị mù... nhưng bà cũng là một người mẹ... thấy đứa con của mình cực khổ như thế bà làm sao chịu nổi được chứ?

“Mẹ! Đừng mà! Con xin lỗi! Mẹ! Sau này con sẽ ăn uống đầy đủ! Mẹ... đừng làm như thế! Mẹ rất quan trọng đối với con... mẹ... con xin mẹ mà! Mẹ đánh đập con cũng được... mẹ đừng nói như vậy... con sợ lắm... con rất sợ phải xa mẹ...”-Anh nói giọng có chút nghẹn ngào, hốc mắt anh đã đỏ.

“Được rồi... mẹ già rồi nên nhịn đói cũng không sao... còn con đang tuổi phát triển... nhịn đói rồi sinh bệnh... mẹ là một người mẹ vô dụng... mẹ không thể cho con mọi thứ... con hiểu không? Đừng nhịn đói như thế nữa? Được không?”-Bà thở dài bất lực, đứa con trai này của bà rất đáng thương...

“Vâng! Vâng con hứa! Con hứa mà!”-Anh trong lòng thở phào nhẹ nhõm... bắt mẹ nhịn đói anh ăn no... chỉ sợ anh làm không được!

“Minh Vũ!!!”-Lạc Hy thấy anh thì liền hét to.

“Lạc Hy... em cũng vừa mới tới sao?”-Anh nhìn cô cười gượng.

“Ừm! Buổi sáng tốt lành!”-Cô nói dối đó. Thật ra từ sáng sớm cô đứng đây chờ anh rồi!

“Ừm... em cũng vậy!”-Anh thấy tình cảnh hôm nay có chút lạ, đây là lần đầu tiên cô chúc anh như thế. Vui quá!

“Mà này... từ nay về sau anh gọi em là Hy Hy đi! Gọi Lạc Hy xa lạ quá à...”-Cô nhăn mũi nói.

“Được...”-Anh có nghe nhầm không chứ? Hy Hy... cái tên thật dễ nghe...

“Vậy em lên lớp trước! Trưa gặp ở chỗ cũ nhé!”-Cô nói rồi chạy vụt đi.

Anh nhìn cô mà trong lòng cười bất đắc dĩ...

“Anh ăn cái này đi!”-Cô nói rồi đem miếng trứng ốp la sang hộp cơm của anh.

“Em không ăn được à?”-Anh nhìn cô nghi hoặc hỏi.

Bị anh nhìn như vậy cô có chút ngại, thật ra không phải cô ăn không được mà là cô muốn nhường cho anh...

Cô thật ra rất thích ăn trứng... nhưng mà thôi... nhường chút nhưng bồi bổ được cho anh là tốt rồi!

“À... ừ... đúng vậy!”-Cô cười gượng.

“Nhưng anh... không ăn được trứng!”-Anh nhìn xuống hộp cơm 2 miếng trứng mà nhăn mày.

“Thật sao?”-Cô nhìn anh hờ hững.

“Ừ!”-Anh gật đầu.

“Vậy đưa đây em ăn cho! 2 miếng luôn!”-Cô vui vẻ hất cào về phía hộp cơm, ánh mắt thèm thuồng.

“Chẳng phải em vừa nói ăn không được sao?”-Anh nhìn cô khó hiểu.

“À... ờ... bây giờ thì ăn được rồi! Đưa đây! Em ăn cho!”-Cô vì miếng ăn quyết định vứt bỏ tôn nghiêm.

“Em hay thật... mới 20 giây thôi mà đã ăn được trứng rồi! Khâm phục thật! Anh cả đời vẫn không ăn được trứng!”-Anh trả vờ bày ra bộ mặt buồn bã.

“Anh có đưa không thì bảo?”-Cô xù lông rồi nha! Dám nói xéo cô sao? Anh gan lớn thật!

“Vâng vâng... đưa ngay!”-Anh nhìn cô cười thích thú. Mấy hôm nay anh rất thích trêu chọc cô. Nhìn cô xù lông rất dễ thương a...

Cô có trách nhiệm rất cao cả. Đó chính là bồi bổ anh. Hàng ngày buổi sáng vẫn đứng trước cổng trường đợi anh. Sau đó cùng anh đi ăn sáng. Buổi trưa thì cùng nhau ăn trưa. Buổi chiều thì mặt dày kêu anh chờ về. À mà nói mặt dày cũng không đúng. Vì cô đã nói một câu rất ư là “ngầu lòi”.

“Em sẽ phụ trách việc mua đồ ăn sáng và đồ ăn trưa và buổi chiều sẽ mua điểm tâm cho hai chúng ta.”-Cô lớn giọng nói.

“Nhưng...”-Anh khó hiểu nhìn cô.

Cô biết anh sắp nói gì liền chặn họng anh trước.

“Anh phải đưa em về nhà khi tan học! Sao?”-Cô đắc ý nhìn anh.

“À ừ...”-Anh nhìn vẻ mặt đắc ý của cô mà bật cười.

Cứ như vậy mà hình thành một thói quen. Anh và cô cũng thân thiết hơn trước. Anh lúc này cũng rất thích chọc ghẹo cô. Nhìn cô xù lông mà anh vô cùng thoả mãn.

Bây giờ trong trường khi gặp Diệp Lạc và Tần Vũ Khiêm cô đi qua như người xa lạ.

Thoảng chốc cũng đã đến mùa thi, ai ai cũng bận rộn ôn tập, chỉ có cô là rảnh rỗi nhất... bởi vì sao? Vì cô đã biết trước đề thi! Cô chỉ ôn những thứ có trong đề còn lại không cần thiết!

“Hy Hy... bộ mặt anh có dính gì sao? Sao em nhìn anh hoài thế?”-Anh ngược mặt nhìn cô khó hiểu.

“À ờm... có gì đâu!”-Cô bị anh bắt tại trận thì xấu hổ không thôi... ai bảo lúc anh học bài đẹp trai thế chứ...!

“Mà em không ôn bài sao?”-Minh Vũ nhin không được thắc mắc. Thấy cô chỉ lo ăn không lo ôn bài. Lo lắng cô không ôn bài sẽ thi trượt mất...

“Em tối mới ôn! Hihi...”-Cô nhìn anh cười gượng.

“Ừm!”-Anh gật gật đầu, sau đó tiếp tục ôn bài.

“Oa!!! Cuối cùng cũng thi xong!”- Cô vươn vai, ngáp ngáp vài cái. Đúng là như đề cô đã dự đoán!

“À mà Minh Vũ! Anh biết cuối tuần này có ngày gì đặc biệt không?”-Cô nhìn anh, ánh mắt chờ mong.

“25/12 lễ noen!”-Anh nhìn cô, thần nhiên đáp “Sao?”

“Ừ... còn một cái nữa mới đúng!”-Cô nhăn mày, giọng giận dỗi.

“Còn ư? Sao anh chẳng nhớ gì cả?”-Anh trả vờ bày ra bộ mặt bất đắc dĩ.

“Anh!!! Em không thèm quan tâm anh nữa!”-Cô tức giận đứng lên muốn bỏ đi. Anh như vậy mà... không nhớ gì hết... trong lòng dân lên nổi uất ức, hốc mắt cũng hồng hồng.

“Sinh nhật em! Đúng không?”-Anh nắm tay cô lại không cho cô đi.

“Xừ! Giờ mới nhớ à?”-Lạc Hy giận dỗi ngồi xuống ghế.

“Anh định trêu em một chút thôi mà!”-Anh thấy cô như sắp thì vội vàng giải thích.

“Anh đó! Đáng ghét!”-Cô đánh vào tay anh.

Một ngày 3 chương luôn nha các nàng. Đừng bơ truyện nha

Yêu quý truyện thì bình chọn cho ta nha mỗi tay lắm luôn í!!!

P/s: Hơn 1k5 chữ luôn nha

21. Dungly - Chương 21: Lẽ Nào Anh Không Tới?

“Hôm đó cha em có tổ chức tiệc. Anh tới nha?”-Ánh mắt cô mong chờ nhìn anh.

“Anh?”-Anh nhìn cô khó hiểu, lúc trước cô làm gì mà mời anh tới tiệc sinh nhật!

“Ừm!”-Cô gật đầu

“Anh bận sao?”-Cô tiếp tục dò hỏi anh.

“Cũng không có... bắt quá... em cứ nhiên hôm nay muốn mời anh đi sinh nhật?”-Anh cười khở.

“Thì có sao? Anh không muốn đi thì nói đi! Vòng vo!”-Cô nhìn anh ánh mắt vừa có chút tức giận lại có chút thất vọng.

“Ý anh không phải như thế... bắt quá...”-Anh suy nghĩ một lúc sau đó nói tiếp. “Hôm đó anh sẽ tới chúc mừng em!”

“Hứa nhé?”-Cô nhìn anh mỉm cười.

“Hứa!”-Anh cũng cười cười nhìn cô.

Thoáng chốc cũng đã đến cuối tuần, ngày 25/12 - Sinh nhật cô.

Cả ngày hôm đó người của Lạc gia tất bật chuẩn bị.

Cả Lạc cha và Lạc mẹ cũng bận đến không thể nghỉ tay.

Lạc cha thì phải bận gửi thiệp mời khách. Lạc mẹ thì bận chỉ đạo người làm trang trí.

Buổi tiệc được diễn ra vào buổi tối - bắt đầu từ 7 giờ.

Lạc cha và Lạc mẹ quyết định tổ chức ở buổi tiệc ở một khách sạn Dinary Sive.

Buổi tiệc được trang hoàng lộng lẫy như buổi lễ kết hôn của công chúa.

Từ cửa nhìn vào thì chỉ có thể dùng từ xa hoa để diễn tả.

Căn phòng lấy tông vàng nhạt làm chủ đạo. Tạo cảm giác ấm áp chứ không quá chói lóa. Ở giữa là một không gian rất lớn, nền được trải bằng thảm đỏ. Hai bên bìa ngoài chính là 2 chiếc bàn trắng dài đựng thức ăn - khách có thể gấp những món mình thích. Trên cùng chính là một sân khấu không lớn cũng không nhỏ, nhưng bày đủ mọi nhạc cụ chơi nhạc rất hiện đại. Nhưng nội dung chính của buổi tiệc hôm nay chính là “Sinh Nhật Hy Hy - 20tuổi!” Được trang trí ngay giữa sân khấu.

Thoáng chốc cũng đã hơn 6 giờ rưỡi. Khách cũng đã tới đông hơn. Nói là tham dự tiệc sinh nhật chứ không phải họ dự sinh nhật. Đa số ở đây là những giám đốc của các công ty lớn. Họ tới đây một số là kết giao hợp tác làm ăn, một số là lấy lòng, còn lại chính là tán tỉnh! Mẹ cô lúc trước là người mẫu- không ít biết tới bà. Một số thậm chí còn rất hâm mộ bà. Nhưng từ khi lấy Lạc cha bà đã tuyên bố rút ra khỏi giới showbiz lí do là muốn chăm lo cho gia đình nhỏ của mình. Nên hôm nay bà mời được không ít những minh tinh, siêu sao đến dự. Đa phần là mấy cô chân dài.

Nhưng thứ cô quan tâm bây giờ không phải những thứ đó! Thứ cô quan tâm bây giờ là anh!

Anh đã hứa sẽ tới, nhưng... liệu anh có tới...?

Buổi tiệc cũng đã gần 7 giờ. Khách tới ngày một đông, Lạc cha phải bận rộn tiếp khách.

“Cạch”-Tiếng mở cửa đánh tan dòng suy nghĩ của cô.

“Con gái! Chuẩn bị xong chưa?”-Lạc mẹ nhìn cô dịu dàng.

“Rồi ạ!”-Cô mỉm cười.

“Mẹ xem nào... ừm... rất xinh nga!”-Lạc mẹ ngắm cô trong gương, vô cùng hài lòng mà gật đầu.

“Bây giờ thì xuống sảnh thôi con. Khách đang đợi bên dưới!”-Lạc mẹ hôn nhẹ lên trán cô.

“Vâng...!”-Cô gật đầu.

“Phù... cuối cùng cũng tới kíp!”-Anh thở hổn hển bước vào buổi tiệc, toàn bộ các quan khách ánh mắt đều đổ dồn lên người anh phán xét.

Anh cũng nhận thấy ánh mắt họ kì quái nhìn mình... không phải là kì quái... đúng hơn là kinh bỉ!

Anh hôm nay vận một chiếc áo sơ mi có chút cũ kĩ, chiếc quần jean đen hơi bạc màu.

Vóc dáng anh rất đẹp, gương mặt không được gọi là tiêu soái nhưng nhìn khá ôn nhu, lãnh đạm. Mái tóc anh đen được chải chuốt gọn gàng, trước trán có vài cọng tóc xoã xuống. Do khi nãy chạy nhanh nên mồ hôi dính vào tóc. Ừm... cũng tính là quyến rũ đi?

Anh nhìn khắp nơi không thấy cô đành lui vào một góc khuất. Lặng lẽ tìm kiếm cô.

Cô cùng Lạc mẹ bước xuống lầu dưới những ánh mắt ghen tị của các cô gái, ánh mắt thèm thuồng của các chàng trai.

Cô hôm nay vận một chiếc đầm xanh lam không tay áo. Làm lộ ra xương hàm quai xanh trắng nõn nà mê người. Phía trước có đính một bông hoa. Dưới chiếc đầm vẽ thêm vài hoa tiết bông hoa. Không cầu kì nhưng lại rất chan hoà.

Tóc búi cao, vài cọng tóc hai bên tai xoăn xoăn thả tùy ý. Gương mặt chỉ tô một ít son và phấn hồng. Vừa thanh tú lại rất ngọt ngào.

Cô nhìn quanh căn phòng. Nhưng lại không nhìn thấy anh. Lẽ nào anh không tới?

“Hy Hy! Hôm nay là sinh nhật của con! Mau đi tiếp khách!”-Lạc mẹ nhìn cô bảo.

“Vâng!”-Cô gật gật đầu.

“Xin chào các vị khách mời có mặt ngày hôm nay! Để khuấy động không khí buổi tiệc hôm nay. Chúng ta cùng hưởng thức các tiết mục được mang đến do các ca sĩ nổi tiếng trình bày!”-MC vui vẻ nói, khiến cho không khí bây giờ sôi nổi hơn rất nhiều.

Anh đứng một góc lặng lẽ quan sát cô. Hôm nay... cô thật đẹp! Anh rất muốn đi lại chúc mừng cô nhưng... anh sợ sẽ làm mất mặt cô.... kẻ nghèo hèn như anh.... tốt nhất là nên an phận!

Cô trong lòng như lửa đốt, vừa lo lắng vừa tức giận. Nói là tiếp khách thôi chứ tâm trí cô giờ này đã đặt ở nơi anh rồi!

“Để làm không khí sôi động hơn thì chúng ta hãy cùng nhau khiêu vũ nào! Các nàng và các chàng hãy bắt cặp cùng nhau để khiêu vũ chung đi!”-MC thích thú nói.

Âm nhạc vang lên, các cặp đôi cũng từ từ ra giữa sân khiêu vũ. Những người đang đứng giữa sân cũng tự giác lui về phía hai bên nhường sân cho họ.

Giai điệu trầm ấm du dương cuốn hút vang lên. Các cặp đôi cũng khiêu vũ theo nhạc. Họ cùng nhau mà nhảy hăng say, họ như tạo không gian cho chính mình. Những người ở ngoài cũng nhìn họ với ánh mắt tán thưởng.

“Hy Hy...”-Tần Vũ Khiêm chẳng biết từ đâu xuất hiện đằng sau cô.

Cô khó chịu quay đầu nhìn hắn.

“Khiêu vũ cùng anh nha?”-Tần Vũ Khiêm cúi thấp người, tay trái đặt sau lưng, tay phải chìa ra đằng trước như gọi mời.

Hắn hôm nay vận một bộ vest trắng, ở cổ có thắt một chiếc nơ đen. Mái tóc màu đen vuốt keo. Nhìn qua trông rất lịch lãm và tuấn tú.

Hình ảnh Tần Vũ Khiêm cuối người muốn mời cô khiêu vũ đã thu hút không ít người trong sảnh. Tần Vũ Khiêm nở một nụ cười chói sáng khiến không ít cô gái đỏ hân như điều đỏ.

Lát lâu sau thấy cô vẫn chưa đồng ý. Lại đứng theo tư thế này nên có chút mỏi, nụ cười của hân có chút cứng ngắt.

Cô nhìn hân với ánh mắt khinh bỉ. Muốn “chơi” với cô? Được thôi! Cô chấp tất.

Cô nở nụ cười dịu dàng nhìn hân. Sau đó đặt tay mình lên tay hân bước ra giữa sân khấu.

Bài giao hưởng khác được vang lên. Cô và hân nắm tay, tay cô đặt lên vai hân, tay hân thì để lên eo cô. Bắt đầu khiêu vũ. Cô vẫn nhìn hân cười, nếu như không ở gần thì không biết nụ cười nhìn qua rất dịu dàng nhưng ánh mắt cô chỉ toàn là khinh miệt.

“A... xin lỗi!”-Cô cố ý dẫm lên chân Tần Vũ Khiêm.

“Xin lỗi... tôi cũng cố ý!”-Cô lại tiếp tục cố ý dẫm lên giày hân ta.

“Xin... lỗi nha! Tôi không phải cố ý đâu mà!”-Cô tiếp tục cố ý dẫm đôi giày cô gót lên chân của hân ta.

Tần Vũ Khiêm giờ đây khuôn mặt trắng bệch có chút tức giận. Hân biết là cô cố ý, nhưng hân vẫn duy trì nụ cười như muốn nói mình không sao.

Cô nhìn nụ cười đó mà cảm thấy buồn nôn vô cùng. Bây giờ cô rất có xúc động muốn đánh người.

Cô cũng cười lại nhìn hân, tiếp tục trả vờ “vô ý” mà giẫm lên giày hân.

Người khác nhìn vào lại nghĩ họ khiêu vũ cùng nhau rất đẹp đôi. Lại nghĩ họ rất hợp ý nhau.

Nhưng Tần Vũ Khiêm bây giờ rất hiểu cảm giác gọi là “đau điếng”. Cô vẫn cố ý dẫm lên giày hân. Khiến chân hân dần dần đau thêm.

22. Dungly - Chương 22: Kẻ Thua Cuộc!

Anh lặng lẽ đứng ở phía xa. Một góc khuất bị bóng đen bao trùm. Vừa cô đơn lại vừa tĩnh mịch.

Anh nhìn cô và Tần Vũ Khiêm... quả là trai tài gái sắc... họ thật đẹp đôi!

Anh cười nhạt, tim đau đớn như đang rỉ máu...

Haha... anh hiểu rồi... hiểu rất rõ... những ngày qua là do anh mộng tưởng, là anh tự đa tình... cứ ngỡ cô sẽ có một chút gì đó gọi là tình cảm dành cho anh... Nhưng không! Điều đó là hoàn toàn không thể! Anh và cô 2 người... 2 thế giới... một đứa con riêng nghèo hèn như anh... xứng để có tình cảm của cô sao?

“Và sau đây chính là phần quan trọng nhất của buổi tiệc ngày hôm nay! Lạc tiểu thư mời người cắt bánh!”-Tiếng MC khiến anh kéo ra khỏi dòng suy nghĩ đó.

“Bùm! Bùm!”-Tiếng pháo nổ inh ỏi vang khắp phòng sau đó là những tràng vỗ tay.

“Lạc Tiểu Thư! Chúc mừng sinh nhật người!”-Những người làm của Lạc gia xếp hàng ngay ngắn ở phía sân khấu, cung kính cúi người.

“Cảm ơn mọi người!”-Cô cười ngọt ngào, lễ phép cúi người lại.

“Lạc Tiểu Thư! Mời người cắt bánh!”-Quản gia đẩy chiếc xe đựng bánh sinh nhật 3 tầng ra. Cười phúc hậu đưa dao cho cô.

“Cảm ơn quản gia!”-Cô mỉm cười.

Cô lần lượt cắt hết cái bánh 3 tầng. Lát sau là những tiếng hò reo và những tràng pháo tay vang lên.

“Đầu tiên tôi xin cảm ơn mọi người đã dành thời gian quý báu để tham dự sinh nhật của con gái tôi ngày hôm nay!”-Lạc cha cười âu yếm nhìn cô.

“Hôm nay có 2 lý do chính để chúng tôi tổ chức buổi tiệc này! Thứ nhất chúng tôi muốn chúc mừng sinh nhật con gái tôi! Thứ hai chúng tôi sẽ giới thiệu con rể tương lai của Lạc gia!”-Lạc cha vui vẻ nói.

Khi nghe từ “con rể tương lai” phía bên dưới bắt đầu xôn xao, xì xầm.

“Lạc gia là dòng tộc có lịch sử lâu đời nhất từ trước đến nay. Họ kinh doanh đá quý và bất động sản. Vậy thì con rể họ chắc chắn không tầm thường”-Một vị khách trong buổi tiệc lên tiếng.

“Phải! Anh ấy không tầm thường!”-Cô bước lên sân khấu vui vẻ nói.

Nghe câu này của cô, mọi người phía dưới đều rất cao hứng.

“Có phải là thiếu gia của Tần gia không?”-Một vị khách cao hứng lên tiếng.

“Đúng đấy! Tôi nghĩ chính là thiếu gia của Tần gia đấy!”-Một vị khách liêu đoán bừa lên tiếng.

“...”-Cô im lặng không nói, vẫn giữ nguyên nụ cười nhìn họ. Tần Vũ Khiêm sao? Hừ! Hắn ta xứng ư?

Tần Vũ Khiêm thấy cô im lặng không nói thì trong lòng mừng thầm. Thì ra mấy hôm nay cô lạnh nhạt với hắn là muốn tạo bất ngờ hắn. Gương mặt hắn đắc ý. Nở nụ cười châm biếm từ từ tiến lại gần anh.

Thật ra từ khi anh bước vào đây hắn đã trông thấy. Nhưng vì chuyện hôm bữa nên hắn mới cố ý làm lơ. Hôm nay cô đã dám tuyên bố hắn trước mặt mọi người. Để hắn xem anh sẽ như thế nào!

“Chào!”-Tần Vũ Khiêm bước lại gần phía anh, cười giễu cợt.

“...”-Anh cúi đầu, im lặng không trả lời. Anh phải nói làm sao đây? Chào lại? Hay là chúc mừng hắn? Chúc mừng hắn vì luôn chiếm được tình yêu của cô hay chúc mừng hắn sắp làm chồng cô?

“Cậu đã nghe thấy gì chưa? Lạc gia sắp tuyên bố con rể tương lai rồi đấy! Cậu biết là ai không?”-Tần Vũ Khiêm một hơi tu hết ly rượu. Sau đó nhìn anh với ánh mắt khinh bỉ.

“...”-Anh tiếp tục im lặng.

“Sao? Không biết hả? Vậy để tôi nói cho cậu biết nhé?”-Tần Vũ Khiêm nhìn anh đầy đắc ý.

“...”-Anh vẫn im lặng.

“Là tôi đấy! Tần Vũ Khiêm! Thiếu gia của Tần gia!”-Hắn bước lại gần, nói nhỏ vào tai anh.

“Kẻ thua cuộc!”-Tần Vũ Khiêm nhìn anh cười hả hê. Sau đó quay đi.

23. Dungly - Chương 23: Không! Anh Không Muốn!

Anh vẫn cúi đầu, bóng tối bao trùm lấy anh, cô đơn đến kì lạ...

Phải! Từ đầu tới cuối người cô yêu chỉ có một... mà người đó không phải anh!

Anh hận bản thân mình! Hận cái thứ gọi là tình yêu này! Ngay từ đầu đã biết trước rằng... tình yêu này của anh và cô... không có kết quả!

Nhưng anh lại luôn bị cái thứ gọi là tình yêu này sinh ra ảo tưởng cho chính bản thân!

Anh biết anh không xứng để cô đáp lại tình cảm của mình... nhưng là anh rất ít ki...!

Anh khao khát muốn được cô yêu thương! Một chút thôi... thương hại cũng được... chỉ cần cô quan tâm anh một chút thôi... anh cũng rất hạnh phúc...

Khi nghe cô mời anh đến sinh nhật cô... cô biết anh vui đến nhường nào không?

Hôm đó ngay khi cô mời anh đi tiệc sinh nhật của cô.... làm anh sinh ra một ảo tưởng chính là cô muốn anh tham dự sinh nhật cô!

Nhưng không... anh sai rồi... ngay từ đầu đã sai... thì ra hôm nay cô chính là muốn tuyên bố “chồng tương lai” của mình.

“Chồng tương lai” 3 chữ không dài cũng không ngắn... nhưng nó đủ để cho anh thức tỉnh và nhận ra...anh và cô... vốn không thể thuộc về nhau!

Cô như một cây thuốc phiện. Khiến anh trầm luân mãi trong tình yêu của cô... mãi không thể thoát khỏi nó...

Anh nhìn hộp quà trong tay, tay vô thức đặt lên ngực trái... nơi này của anh... nó đau quá... nó hình như đang chảy máu...

Cái cảm giác này thật khó chịu! Không khí nơi đây khiến anh thật khó chịu!

Anh không muốn nghe! Không muốn! Không muốn nghe cô tuyên bố “chồng tương lai” của cô.

Anh sợ sau khi nghe xong anh sẽ chết mất... tình cảm này của anh ngay từ đầu đã chết... nhưng anh luôn đặt ra ảo tưởng cho bản thân.... khiến cho nó sống qua ngày lại càng thêm mãnh liệt...

Nhưng nếu lại ở đây thêm một phút giây nào nữa... nghe cô tuyên bố “chồng tương lai” của mình... tình yêu này của anh sẽ chết... nó sẽ chết mất....

Không! Tình yêu này dành cho cô đối với anh là cả mạng sống.

Nếu nó chết... anh cũng sẽ chết mất...!

Không! Anh không muốn!

24. Dungly - Chương 24: Minh Vũ! Em Yêu Anh!

Anh như một người điên lao ra phía cánh cửa... cho tới khi chỉ cách cánh cửa còn một bước... giọng nói quen thuộc mà anh luôn khắc sâu trong tâm trí vang lên.

“Minh Vũ! Em yêu anh!”

Anh cứng đờ... Minh Vũ? Cái tên này sao nghe quen thế?

“Minh Vũ là ai thế?”-Một vị khách thắc mắc hỏi lớn.

“Chồng tương lai của tôi!”-Cô vui vẻ thản nhiên nói.

Anh trong lòng rối bời... Minh Vũ là tên anh... Không! Không! Không! Chắc chắn không phải anh! Cũng có thể là trùng tên đi? Nhưng tại sao lại là Minh Vũ mà không phải là Tần Vũ Khiêm?

Minh Vũ... cái tên này vừa xa lạ vừa quen thuộc... cô và tên Minh Vũ kia quan hệ ra sao nhỉ? Sao lúc trước không nghe cô nhắc tới?

Anh xoay người lại như muốn tìm kiếm “chồng tương lai” của cô. Nhìn lên sân khấu thì không thấy chàng trai may mắn đó... mà cô hình như cũng đi đâu mất rồi! Chắc là đang đi kiếm “chồng tương lai” của mình nhỉ?

Bỗng cảm giác được eo đang được ai ôm từ phía sau. Anh ngoái lại... là cô? Cô làm gì ở đây?

“Minh Vũ...”-Giọng cô có chút giận dỗi.

“Minh Vũ?”-Anh theo phản xạ hỏi lại.

“Minh Vũ! Em yêu anh!”

“Hy Hy...”-Chưa kịp nói hết câu anh đã bị cô kéo lên sân khấu.

Trong sảnh vốn đang ồn ào thì bị hành động này của cô nhất thời im lặng. Ánh mắt bọn họ đổ dồn về phía bọn họ. Sau đó hướng lên sân khấu.

“Minh Vũ! Em yêu anh!”-Cô nhìn anh, sau đó thuận thế nhón chân lên hôn anh.

Mọi người vì hành động này của cô mà nhất thời kinh ngạc. Sau đó là những lời bàn tán xôn xao.

Đầu óc anh bây giờ nhất thời không phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Nhưng cảm thấy cảm giác cô hôn anh lại vô cùng chân thật. Chân thật đến kì lạ...

“Lạc Hy!”-Tiếng hét to lớn của Tần Vũ Khiêm khiến mọi người không tự chủ mà quay lại nhìn hắn. Anh cũng bị tiếng hét này của hắn làm cho hoàn hồn. Mới biết được mình đang đứng trên sân khấu.

“Sao?”-Cô không nóng không lạnh nói.

“Em đừng đùa nữa!”-Tần Vũ Khiêm tức giận nói. Trong lòng có chút khẩn trương.

“Đùa? Tôi đùa?”-Cô cười lạnh nhìn hắn.

“Đúng vậy! Em đang đùa đúng không?”-Tần Vũ Khiêm gượng cười, ánh mắt có chút hoang mang cùng lo sợ.

“Anh nghĩ tôi rất rảnh để lấy việc này ra đùa sao?”-Cô lạnh lùng nói.

“Đúng! Em đang đùa!”-Tần Vũ Khiêm trừng mắt nhìn cô.

“Lên đây!”-Cô nhìn hắn cười lạnh.

Tần Vũ Khiêm trong lòng có chút vui mừng. Chắc là cô kêu hắn lên sân khấu để tuyên bố sự thật đây mà.

“Em mau công bố sự thật đi!”-Tần Vũ Khiêm bước lên sân khấu, tiến gần về phía cô cười chói sáng.

“Sự thật?”-Cô nhìn hắn cười như không cười.

“Phải!”-Tần Vũ Khiêm gật đầu, liếc nhìn anh đầy châm biếm.

“Minh Vũ! Em yêu anh!”-Cô khoác tay anh, cười ngọt ngào.

Minh Vũ đầu óc giờ đây như nổ tung. Trong đầu chỉ toàn là câu “Minh Vũ! Em yêu anh!”. Anh ngất vào đùi mình. Có cảm giác đau...

Anh nhìn xung quanh, tìm kiếm coi có người đàn ông nào đi lên đây không? Không có! Vậy là... không phải là trùng tên!

Vậy đây không phải là mơ? Cô nói cô yêu anh sao?

Nụ cười trên gương mặt Tần Vũ Khiêm chợt cứng ngắt.

“Sự thật là tôi yêu Minh Vũ! Vừa lòng anh chưa?”-Cô nhìn hắn nói tiếp.

“Haha...”-Tần Vũ Khiêm cười giễu cợt. Khiến mọi người trong sảnh rùng mình một cái.

“Hy Hy! Em bị mù sau? Nó là một đứa nghèo hèn! Là một đứa con riêng không hơn không kém! Em cứ nhiên lại nói yêu hắn ta! Nực cười!”-Tần Vũ Khiêm cười khinh bỉ nhìn anh.

“Hình như anh đang rất vui?”-Cô bỏ tay anh ra, bước lại gần hắn.

“Phải! Nực cười quá đi! Haha!”-Tần Vũ Khiêm ánh mắt phẫn nộ nhìn cô.

“Chát”-Âm thanh chói tay vang khắp phòng.

“Cô?!”-Tần Vũ Khiêm ôm má phải bị tát đến đau rát của mình.

“Chát”-Âm thanh chói tay lại vang lên. Lực đạo hình như mạnh hơn hồi nãy rất nhiều.

“Cô dám?!-Tần Vũ Khiêm vội ôm bên má trái bị in 5 ngón tay của cô trên đó.

“Đây chính là cảnh cáo! Nếu như ánh dám miệt thị anh ấy một lần nữa! Tôi sẽ không ngại giết chết anh đâu!”-Cô nhìn hấn cười lạnh, nói lớn như thăm cảnh cáo cho tất cả những người bên dưới rằng “Đụng tới anh ấy chính là đụng tới cô!”

25. Dungly - Chương 25: Húc Mừng Sinh Nhật... Hy Hy!

“Cô đe dọa tôi?”-Tần Vũ Khiêm trừng mắt lớn nhìn cô.

“Anh nghĩ sao?”-Cô không trả lời hấn, hỏi ngược lại. Miệng nở nụ cười lạnh.

“Đúng là đồ đàn bà điên!”-Tần Vũ Khiêm vứt bỏ tôn nghiêm, nhìn cô chằm chọc.

“Cậu ăn nói cho cẩn thận! Tôi không ngại việc khiến cho công ty ba cậu phá sản đâu!”-Lạc cha ánh mắt tức giận. Tên cận bã này cứ nhiên dám xúc phạm con gái ông?

“Hừ! Cha nào con nấy!”-Tần Vũ Khiêm nhin không được hét lớn vào mặt Lạc cha.

“Vậy sao?”-Lạc cha nhìn hấn cười lạnh.

“Đúng vậy! Sao nào?”-Tần Vũ Khiêm cười đắc ý nhìn Lạc cha. Hình như chọc giận ông khiến hấn ra hả hê.

“Quản gia!”-Lạc cha hắc hàm.

Quản gia gật đầu tỏ ý đã hiểu. Một lát sau phía sau lưng hấn có 2 tên áo đen hung bạo kéo hấn ra ngoài.

“Thả tôi ra!”-Tần Vũ Khiêm cứ như một tên điên bị lôi xềnh xệch ra ngoài.

Lát sau không khí trở nên âm trầm hấn.

“Mọi người cũng đã nghe con gái tôi nói rồi chứ? Minh Vũ con rể tương lai của Lạc gia! Đồng thời cũng là chồng tương lai của con gái tôi!”-Lạc cha lên tiếng phá tan bầu không khí ngưng ngừng này.

Lát sau phía dưới mới xuất hiện những thành pháo tay cùng tiếng hò reo chúc mừng.

“Minh Vũ! Con lại đây!”-Lạc cha quay lại nhìn anh.

“Con sao?”-Anh nhất thời lúng túng.

“...”-Lạc cha chỉ gật đầu không trả lời.

“Đây chính là con rể tương lai của Lạc gia chúng tôi! Tôi xin chính thức tuyên bố công ty đá quý MV&LH của chúng tôi sẽ chuyển giao lại cho thằng bé này! Mong mọi người giúp đỡ!”-Lạc cha mỉm cười vỗ vai anh.

“...”-Anh không nói chỉ mỉm cười cúi thấp người cung kính với những người phía dưới.

Anh cứ ngỡ như hôm nay chính là mơ vậy. Anh cứ nhiên lại là con rể Lạc gia... sau đó còn được làm chồng cô... kì thật việc này có nghĩ anh cũng không dám nghĩ tới...

Lạc cha thấy thái độ này của anh thì vô cùng hài lòng.

“Hy Hy lại đây con!”-Lạc mẹ nắm tay cô bước lại gần anh.

“Minh Vũ! Con gái ta gửi con chăm sóc!”-Lạc mẹ nhìn anh cười ôn nhu, nắm tay cô đặt lên tay anh.

Anh nhìn cô đến thất thần, trái tim anh đập liên hồi. Hôm nay... cô thật đẹp...!

“Vâng...”-Anh ngại ngùng cúi đầu.

“Giỏi lắm!”-Lạc mẹ nhìn anh cười hài lòng.

Cô nhìn anh mà trong lòng hạnh phúc vô cùng. Cô đã nói với Lạc cha và Lạc mẹ về việc này trước. Họ cũng rất vui mừng nhưng trong lòng cũng lo sợ anh sẽ từ chối. Nhưng xem ra... là họ lo xa quá rồi! Thằng bé này yêu con gái họ rất nhiều cơ mà!

“Minh Vũ!”-Cô vùi đầu vào lưng anh. Tham lam hít thở mùi hương trên người anh.

“Hy Hy...”-Anh chậm chậm xoay người lại đối diện với cô.

“Hửm?”-Cô vẫn ôm chặt anh không buông. Giọng có chút nũng nịu.

“Chuyện hôm nay... là thật sao?”-Anh trong lòng có chút khản trương... anh rất sợ... chuyện này chỉ là một giấc mơ...

“Anh không tin em sao?”-Cô ngược lên nhìn anh.

“Không phải.... anh chỉ sợ đây là một giấc mơ...”-Anh luống cuống giải thích.

“Không phải mơ đâu!”-Cô nhìn anh cười ngọt ngào.

Sau đó cô nhìn anh cười nham hiểm. Anh vẫn chưa ý thức được thì cảm giác được môi mình đang bị “độc chiếm”. Nhìn xuống thì phát hiện là môi cô.

Môi cô... thật ngọt!

Nó khiến anh có xúc động muốn “chiếm hữu”.

Anh bây giờ trong đầu trống rỗng. Không tự giác mà ôm eo cô.

Cô thấy anh vụng về đáp trả mình mà trong lòng không khỏi buồn cười. Người đàn ông này của cô thật đơn thuần a!

Cô thấy anh bắt đầu không để ý mà tách hai hàm răng anh ra. Chiếc lưỡi nhanh nhẹn khuấy đảo trong cái miệng nhỏ ấm áp của anh.

Ừm... mùi vị của anh không tệ nha!

“Ừm...”-Cô bắt đầu cảm thấy hơi khó thở.

Anh nghe tiếng cô phản kháng thì vội buông môi cô ra. Nhìn môi cô có chút sưng tấy khiến anh thật đau lòng...

“Quà em đâu?”-Một lát sau cô lên tiếng đánh tan bầu không khí ngưng ngừng này.

“Sao?”-Anh nghe cô lên tiếng thì nhất thời không phản ứng kịp. “À đây!”-Anh vội vàng móc ra một hộp quà màu hồng đính một chiếc nơ xanh lam xinh xắn.

“Chúc mừng sinh nhật... Hy Hy!”-Anh ngại ngần gỡ gỡ đầu.

“Cảm ơn anh!”-Cô nhận hộp quà từ tay anh mà lòng ấm áp vô cùng.

“Woa! Anh đeo cho em đi!”-Cô bóc hộp quà ra là một sợi dây chuyền bạc có hình con gấu ở giữa trông vô cùng đáng yêu.

“À để anh... đeo cho em!”-Anh vội vàng đi vòng ta đằng sau. Cẩn thận vén tóc đeo dây chuyền vào cái cổ trắng nõn cho cô.

Cảm giác lạnh lạnh ở cổ khiến cô vô thức sờ lên sợi dây chuyền.

Thật đẹp!

26. Dungly - Chương 26: Tin Anh! Được Không?

Kể từ hôm sinh nhật đấy. Cô và anh dính nhau như sam. Ở trên trường họ nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, lâu lâu lại có những hành động vô cùng thân mật.

Do là đã thi xong, bây giờ là lúc các “sĩ tử” xả tress nên ai ai cũng vô cùng hứng thú.

Tất nhiên là cô cũng nằm trong số đó! Bởi vì sao? Vì các tiết học trên lớp sẽ thay thành thời gian ở bên anh.

Nói chung là cô như “độc chiếm” cho riêng mình luôn ấy!

Sáng sớm cô còn bắt anh qua nhà chở cô đi học! Sau đó cùng đi ăn sáng! Các tiết học trống cũng rủ rê anh ra căn-tin mua đồ ăn. Buổi trưa cũng lôi kéo anh đi ăn chung! Ăn xong lại kéo anh ra ghế đá ngồi trò chuyện. Tan học thì phi lên đằng sau yên xe anh ngồi.

Anh cũng phải lắc đầu cười khổ. Nhưng được bên cạnh cô làm anh vui còn không hết ấy chứ

“Minh Vũ!”-Cô lười biếng nằm trên đùi anh nghịch nghịch tóc mình.

“Hừm?”-Anh bỏ quyển sách xuống đang đọc xuống. Dạo này anh đang tìm hiểu về việc kinh doanh. Lạc cha lúc trước đã tuyên bố sau này anh sẽ quản lý cả một tập đoàn lớn như thế. Anh biết lời Lạc cha nói là thật nên cũng muốn tìm hiểu trước. Anh cũng đang học ngành quản trị kinh doanh nên việc này đối với anh cũng không có gì quá khó.

“Chờn nào chúng ta làm lễ đính hôn?”-Cô ngược mặt lên nhìn anh.

“Sao?”-Anh cả kinh, nhất thời không phân biệt cô đang nói thật hay giả.

“Anh sao lại phản ứng mạnh như thế? Không muốn cùng em đính hôn sao?”-Cô cau mày nhìn, sau đó liền bật dậy ngồi đối diện với anh.

“Không phải...”-Anh luống cuống giải thích.

“Anh không cảm thấy khó chịu sao? Em thì vô cùng, vô cùng khó chịu luôn í! Anh nghĩ xem, ”chồng tương lai” của mình đẹp trai như thế, gái nó nhìn nó cứ thả thính, gạ gạ các kiểu. Nghĩ xem có tức không? Rồi lỡ có mấy cô chân dài, dú bự, mông to gạ anh rồi anh đổ luôn rồi sao? Anh bỏ em đi theo người đó, lúc đó em chết cho anh xem! Hừ! Chưa tính “chồng tương lai” của em sắp làm tổng giám đốc của tập đoàn MV&LH rồi, mấy người kia đổ anh như đổ dầu cho xem! Anh biết tại sao không? Vì lúc đó anh vừa đẹp trai lại tài giỏi mà con giàu có nữa! Mấy bà ngực bự, mông cong, môi đỏ chót lúc nào cũng chu chu như mỏ vịt. Anh nhìn xong rồi theo mấy bà, bỏ em cô đơn, rồi em đi giành chồng tương lai em lại, rồi cái nhố nhừ 3 đó bày mưu chia rẽ anh và em. Anh không tin em, em tìm mọi cách giải thích nhưng anh lại càng chán ghét em đúng không?! Lúc đó em sẽ nhảy lầu, nhảy cầu, đu dây điện tự tử cho anh xem! Lúc đó anh hối hận cũng đâu làm được gì đúng không? Cuối cùng suy ra chúng ta vẫn nên nhanh chóng đính hôn như vậy em mới khiến anh là của em được! Đính hôn thì thời gian sau chúng ta sẽ kết hôn, sau đó em sẽ sinh con, để cái cho anh! Như vậy em mới buộc anh lại bên mình được!”-Cô tuông một tràng, giọng có chút không cam lòng giải thích.

[Bơ: Phải nói trí tưởng tượng của chị phong phú vô cùng:))) * vỗ tay *]

Anh nghe cô nói đến thất thần, trong lòng âm ập lạ thường.

Thì ra cô sợ mất anh như vậy...

Thì ra cô yêu anh đến thế...

“Anh có nghe em nói không đó!”-Cô thấy anh không lên tiếng thì hai tay áp vào mặt anh.

Cảm giác âm áp ở tay cô mang đến khiến anh bực tỉnh. Cắt ngang dòng suy nghĩ hồi nãy.

“Anh sẽ không bao giờ bỏ em! Sẽ không bao giờ đi theo mấy bà ngực bự, mông to gì đó! Anh sẽ không đi theo ai hết! Mãi mãi ở bên cạnh em! Chăm sóc cho em! Bảo vệ em!”-Anh nhìn cô cười ôn nhu, tay từ từ nắm hai tay cô đang ở trên má mình. Ánh mắt kiên định nói.

“Tin anh! Được không?”

27. Dungly - Chương 27: Lỗi X2

Xin chào các nàng

Hôm nay ta nói trời nó đẹp dễ sợ các nàng ạ!

Nhưng!

TA ĐANG ĐIÊN LÊN ĐÂY CÁC NÀNG Ạ!

Bởi vì sao? Chỉ vì một lý do phi thường VÔ LÝ!

Ta không trả lời cmt được! Các nàng biết sao tới tới ta mới trả lời cmt các nàng được không?

Bởi vì ta bấm vô trả lời cmt thì nó xoay như chong chóng luôn các nàng ạ:)))

Ừ! Ta nghĩ chắc nó sẽ quay tới sáng luôn í!

Rồi tới lúc mà ta vào được í!

Ta mừng muốn chảy nước mắt luôn í!

Nhưng!

10s sau ta có xúc động muốn giết người vô cùng luôn í!

Ta trả lời cmt các nàng mà nó cứ ghi gì mà “không bình luận hay trả lời bình luận được í!”

Ta thề lúc đó ta rất có xúc động muốn chơi bể điện thoại nhưng 1s sau ta nghĩ đến tương lai của bộ truyện này nên không đập bậy bạ được:)))

Sau đó ta không trả lời nữa, đi đọc truyện:))) một lát sau quay lại thì đã trả lời cmt được!

VÀNG!

Câu chuyện kể khổ của tác giả xin dừng lại tại đây!

Sở dĩ là muốn than với các nàng để các nàng “thương” ta nhiều hơn thôi:)))

XIN CHÂN THÀNH CẢM ƠN VỰA BƠ CHÂU Á ĐÃ TÀI TRỢ CHƯƠNG TRÌNH NÀY!

* Cúi đầu * - Cảm ơn! Cảm ơn!

P/s: Thời gian này có thể sẽ mỗi ngày ra một chap cho nó lẹ lẹ Hoàn! Nên mấy nàng sau khi đọc xong thấy hay thì bình chọn cho ta nhé! Không hay thì cũng bình chọn luôn để ta còn có động lực viết tiếp!

—————Goodluck—————

28. Dungly - Chương 28: Ngoan... Đừng Khóc Nữa...

“Vâng!”-Cô nhìn anh khẽ cười, gật đầu.

“Chuyện đính hôn thì chúng ta về bàn với cha mẹ chọn ngày trước được không?”-Anh nhìn cô cười bảo.

“Thứ 7... tuần này chúng ta đính hôn!”-Cô nhìn anh gượng cười.

“Em chọn ngày luôn rồi sao?”-Anh nhìn cô kinh ngạc.

“Không... là cha mẹ em í! Hôm qua họ mới nói với em chuyện này! Kêu chúng ta chuẩn bị tâm lý trước!”-Cô nghếch nghếch tóc.

“Được rồi!”-Anh gật đầu.

“Minh Vũ... hôm nay anh chở em về ra mắt mẹ anh đi!”-Cô kéo kéo tay anh.

“Ra mắt? Mẹ anh không nhìn thấy em đâu!”-Anh cười khở.

“Thì có sao đâu! Hay anh không muốn con dâu tương lai này mặt mẹ chồng?”-Cô nhăn mũi nói.

“Được rồi! Được rồi!”-Anh nhìn cô lắc đầu bặc đắc dĩ.

“Mẹ ơi! Con về rồi đây!”-Anh mở cửa nhà.

“À... Vũ đấy à... hôm nay... con dẫn bạn về nhà sao?”-Mẹ anh ngược mặt anh, tay giơ loạn xạ trong không trung.

Mặc dù bà bị mù nhưng tay bà rất thính. Nghe tiếng bước chân là có thể biết được có bao người.

“Vâng... Em ấy là bạn gái con đấy ạ!”-Anh đi lại lấy ra một cái ghế gỗ nhỏ.

“Không phải!”-Cô lên tiếng, bước gần lại bên mẹ anh ngồi xuống.

Anh nhìn cô thì nhất thời ngạc nhiên, sau đó thì tìm một đồ lau lau mặt ghế.

“Con là vợ tương lai của anh ấy! Cũng là con dâu tương lai của bác đó ạ!”-Cô vui vẻ nói.

“À... mấy hôm trước có nghe nó bảo nó có bạn gái rồi!”-Mẹ anh cười dịu dàng, quơ quơ tay trên không trung như muốn tìm gương mặt cô.

Cô nhìn vậy thì cũng hiểu ý bà, nắm tay bà đặt lên tóc mình.

Bà mỉm cười. Sau đó xem xét gương mặt cô. Từ trên xuống dưới, mái tóc, vàng trán, chân mày, đôi mắt, cái mũi, cái miệng.

Cô ngồi ngoan ngoãn để cho bà sờ gương mặt mình. Sau đó nhìn bà đánh giá. Trông bà vô cùng trẻ, nhìn qua cũng có thể nói là thanh tú... nhưng ông trời đã lấy đi đôi mắt của bà....

Một lát sau bà mới hài lòng thả tay ra.

“Vũ! Rót nước cho con dâu của mẹ đi con!”-Mẹ cô thích thú trêu chọc anh.

Cô quay sang nhìn anh, thoáng chốc đã thấy mặt anh đỏ bừng. Ngại rồi ạ!

“Vâng...”-Anh lí nhí nói.

Lát sau anh quay lại, tay còn cầm một cốc nước. Bước lại gần đưa cho cô. Sau đó cũng lấy ghế ngồi đối diện.

Cô huých huých tay anh, ý bảo anh nói đi.

“Mẹ... ”-Anh xích ngồi lại gần bà.

“Chuyện gì?”-Mẹ anh mỉm cười.

“Thứ 7 này... con và em ấy quyết định đính hôn ạ...”-Anh nắm lấy tay bà.

Cảm nhận được tay bà khựng lại, anh cũng thở dài trong lòng...

“Nhanh vậy sao?”-Mẹ anh khẽ cau mày.

“Vâng... cha mẹ em ấy đã quyết định rồi ạ...”-Anh thấp giọng nói.

“Chúng ta còn chưa chuẩn bị gì cả...”-Mẹ anh cười gượng.

Cô nhìn tình hình này thì cũng đã tờ mờ đoán ra vấn đề.

Từ lúc vào căn nhà này cô cũng biết anh sống không thể dễ chút nào.

Ngôi nhà này thật ra khá là nhỏ. Phòng khách chỉ đựng một cái bàn gỗ nhỏ cùng với 2 3 chiếc ghế. Nền nhà không lát gạch mà chỉ tráng men. Trên tường xuất hiện vài vết sứt mẻ.

Thì ra... cuộc sống anh khổ cực như vậy!

“A... Bác không cần chuẩn bị gì đâu ạ! Vào ngày đó bác chỉ cần ”rinh” anh ấy qua cho con là được rồi!”-Cô nháy nháy mắt với anh.

Anh chỉ biết lắc đầu cười khổ.

“Nhưng...”-Mẹ anh khẽ cau mày.

“Con biết bác không thích như vậy. Dù sao chúng ta cũng sắp là người một nhà bác đừng khách sáo như thế! Với lại anh ấy cũng sắp thay cha con quản lý công ty rồi ạ! Có thể lấy cái này bù qua cái kia mà bác!”-Cô vội vàng giải thích.

Cô biết bà lo về việc sính lễ, thường vào ngày đính hôn. Những việc này đều là nhà trai chuẩn bị. Cha mẹ cô thật ra đã biết hoàn cảnh gia đình nhà anh từ lâu. Đối với việc này bất quá cũng không có gì gọi là khó chịu. Ngược lại họ vui mừng còn không kịp ấy chứ. Anh yêu thương con gái họ như vậy, sau này còn giúp họ quản lý công ty.

Không khí bỗng chốc trầm lắng hẳn. Một lát sau nghe tiếng thở dài khe khẽ của mẹ anh.

Mẹ anh ừ một tiếng. Cô bây giờ trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Việc này đối với cô không có gì là to tát. Được làm vợ anh là cô rất hạnh phúc rồi! Những thứ sính lễ này thật ra chỉ là vật chất bên ngoài, tấm lòng mới là quan trọng!

“Cũng sắp 6 giờ rồi... con đi nấu cơm... Hy Hy em cũng ở lại ăn nha?”-Anh nhìn đồng hồ treo trên tường.

Cô nghe anh nói thì mỉm cười gật đầu. Thời gian trôi qua nhanh thật. Mới đây mà đã gần tối rồi!

“Được rồi! Để anh đi nấu cơm!”-Anh nói xong liền đứng dậy bước vào bếp.

“Hy Hy...”-Mẹ anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí im ắng này.

“Sao ạ?”-Cô quay sang nhìn bà. Thấy tay bà như đang muốn tìm cô. Liền nắm tay bà lại.

“Thằng Vũ... từ nhỏ đã không có được sự yêu thương của cha... ta thì lại bị mù... nên không thể nhìn thấy nó từng ngày trưởng thành... nhưng ta biết nó rất cực khổ... từ nhỏ nó đã phải tự đi làm để nuôi ta cơm ngày 3 bữa... nó thì nhịn đói... ta là một người mẹ rất vô dụng. Con cũng thấy đó hoàn cảnh nhà ta không mấy khá giả... nhưng thằng Vũ nó thương ai thì sẽ thương thật lòng... nên ta mong con đừng khinh thường nó được không? Tính tình nó rất hướng nội, từ nhỏ không được chơi đùa vui vẻ như mấy bạn đồng trang lứa... lại rất thay bị khinh thường...”-Nói tới đây giọng bà có chút nghẹn ngào, nắm tay bà cô cảm nhận được tay bà đang run.

Cô trong lòng chợt đau đớn, anh... rốt cuộc đã sống cực khổ như thế nào...?

“Không... không bao giờ đâu ạ! Con thật lòng yêu anh ấy! Con cũng biết anh ấy rất yêu con... thậm chí còn yêu nhiều hơn con yêu anh ấy! Nếu như có ai dám dùng thái độ khinh thường anh ấy con sẽ cho người đó chết không toàn thây!”-Nói tới đây cô chợt nhớ tới những lời khinh miệt của Tần Vũ Khiêm, trong lòng cũng lạnh đi vài phần.

“Con nói vậy thì ta yên tâm...”-Mẹ anh gật gù đầu, giọng nói có chút vui vẻ.

“Nếu như nó có làm con buồn... thì con cứ nói với ta! Ta sẽ trừng trị nó cho con!”-Mẹ anh vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, mỉm cười vui vẻ.

“Vâng ạ!”-Cô cũng bật cười theo, trong lòng nghĩ xấu xa, chỉ sợ nếu như việc đó có xảy ra... cô đã “xử” anh trước rồi!

“Để con vào bếp phụ anh ấy!”-Cô quay sang nói với bà.

“Ừm!”-Bà vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, tươi cười gật đầu.

Vừa đi đến cửa bếp đã nghe được mùi hương trong đó toả ra, làm hại cái bụng cô bỗng dưng đói meo...

“Anh đang nấu món gì đó?”-Cô chạy lại bên cạnh, nghiêng đầu nhìn vào cái chảo đang nằm trên bếp.

Anh thấy cô thì nhất thời giật mình, không cẩn thận làm dầu bắn vô tay.

“A! Anh không sao đó chứ?”-Cô vội vàng nắm lấy tay anh. Nhìn tay anh có chỗ dần dần đỏ lên. Cô cúi đầu thổi vào tay anh.

Anh nhất thời ngây ngẩn, cô và anh hiện tại đứng rất gần nhau, còn có thể ngửi được mùi hương êm dịu trên tóc cô.

“Anh đỡ đau chưa?”-Cô vẫn nắm tay anh thổi.

Nghe được âm thanh có chút ghen của cô làm anh giật mình, luống cuống nói “Anh... anh không sao! Chỉ là một vết bỏng nhỏ thôi...”

Cô đột nhiên ấn mạnh vào chỗ bỏng đó, khiến anh có chút đau kêu “A” một tiếng.

“Vậy mà nói không sao hả? Gạt ai chứ đừng gạt em!”-Cô có chút tức giận ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nhìn hốc mắt cô ngân ngấn nước thì nhất thời kinh ngạc....

Cô đang đau lòng cho anh sao?

Anh nhất thời vui sướng như tiên! Trong đầu có ý nghĩ muốn giả bộ đau thêm chút nữa a...

“A... đau!”-Anh trả vờ kêu lên. Thấy cô cúi đầu thổi thổi tiếp. Trên tay bỗng nhiên có cái gì đó nóng nóng chảy xuống thì phải?

Nhìn xuống thì thấy cô đang khóc. Anh đau lòng vội vàng rút tay ra, lau nước mắt cho cô.

“Hy Hy... em sao vậy? Em đừng khóc...”-Anh ôm cô vào lòng, trong lòng khó hiểu vì sao cô lại khóc? Chẳng lẽ chỉ vì vết bỏng này thôi sao?

“Anh... đáng ghét... anh sao lại không cẩn thận như thế?”-Cô ôm chặt anh, nhìn thấy vết bỏng kia cô lòng cô như có lửa thù đốt, lại nhớ tới những lời mẹ anh nói cùng những lời miệt thị của Tần Vũ Khiêm nhất thời ứa khuất khóc lớn.

“Anh... anh xin lỗi mà... Ngoan... đừng khóc nữa...”-Anh vuốt vuốt lưng cô.

“Hức...”-Cô dụi dụi vào ngực anh.

“Anh xin lỗi... lần sau sẽ không như thế nữa...”-Anh nhìn cô đau lòng. Cô gái này của anh... thật yếu đuối mà...

“Được rồi... chúng ta... Hức... nấu ăn tiếp...”-Cô nói giọng mũi, trong rất đáng thương a...

“Ừm!”-Anh lau nước mắt bên má cô, cười ôn nhu.

29. Dungly - Chương 29: On Rất Yêu Anh Ấy!

Thoáng chốc cũng đã gần đến thứ 7. Trước một đêm đó Lạc gia từ chủ đến người làm bận đến tối mày tối mặt.

Lạc cha phải làm tất cả hồ sơ để chuyển giao công ty cho anh. Nên cả ngày ở công ty cùng với luật sư.

Lạc mẹ thì khỏi phải nói. Tự tay trang trí tất cả lễ vật dùng trong lễ đính hôn. Chỉ đạo người làm, trang trí từ trước nhà đến sau nhà. Người làm cũng vì thế mà muốn đứt hơi, lưng mỏi, eo đau. Đính hôn thôi mà đã long trọng như thế. Chẳng biết lễ kết hôn sẽ như thế nào nữa. Chắc long trọng lỗ đất luôn quá!

Mà nhân vật chính thì lại rất rảnh rỗi tung tăng đi chọn đồ.

Thật ra mẹ cô sớm đã đặt may cho cô vài bộ. Nhưng cô lại không chịu. Cô muốn cùng “ông xã” của mình đi chọn đồ cưới hơn. Còn gì hạnh phúc bằng việc được ông xa đặt đi chọn đồ cưới? Cô tưởng tượng không biết khi cô mặc đồ cưới thì anh sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

“Minh Vũ...”-Cô từ trong phòng bước ra. Nở nụ cười ngọt ngào. Ánh mắt nhìn anh có chút mong đợi.

“...”-Anh nghe cô gọi thì quay lại, chốc lát anh lại nhìn cô đến thất thần.

“Minh Vũ!”-Cô giận dỗi kêu anh, nhìn cô chăm chăm như thế, ngượng gằn chết!

“À hả...? Đẹp lắm!”-Giọng nói của cô đánh gãy suy nghĩ của anh. Ai kêu cô đẹp quá... làm anh bị hút hồn luôn!

Cô mỉm cười bước lại gần anh, chỉnh chỉnh vạt áo cho anh. Sau đó nắm người anh xoay qua xoay lại mới hài lòng gật đầu.

“Hai người thực đẹp đôi!”-Cô nhân viên bán hàng nhìn họ vui vẻ nói. Ánh mắt dường như còn có chút ngưỡng mộ.

“Àn, cảm ơn!”-Cô cười híp mắt, chỉ có cô và anh mới đẹp đôi thôi nghe chưa??? Mấy cô gái khác thì đừng mơ!!!

Aizzzzz... ngủ không được gì cả.... trời ơi... trời ơi...!!!

Cô trên giường nằm lăn qua lăn lại. Trong lòng háo hức mong ngày mai nhanh tới... nhất thời không ngủ được... mắt cứ mở cứ nhắm không được.

Đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói dịu dàng vang vọng vào. “Hy Hy... con đã ngủ chưa?”

Cô nghe vậy liền chạy ra mở cửa, miệng cười tươi nói “Mẹ!”

Mẹ cô cười gật đầu, trực tiếp đi vào phòng ngồi xuống giường.

“Hy Hy... con lại đây!”-Mẹ cô hướng nhìn cô vỗ nhẹ chỗ bên cạnh ý muốn bảo cô ngồi đây.

Cô ngoan ngoãn đi tới, không ngồi mà trực tiếp nằm lên đùi bà. Cô vẫn thích nhất là cảm giác này!

Mẹ cô nhìn cô cười bất lực.

“Hy Hy à... Thăng Vũ nó rất tốt, mẹ thấy nó thương con rất nhiều. Mẹ chắc chắn con sẽ hạnh phúc! Nhưng mà...”-Mẹ cô do dự không biết có nên nói không.

“Sao ạ?”-Cô ngẩng đầu nhìn mẹ.

“Con có thật sự yêu nó không...? Hay chỉ là muốn đùa giỡn?”-Bà thở dài nhìn cô.

“Mẹ! Sao mẹ lại hỏi như thế?”-Cô ngồi bật dậy, xoay người ngồi đối diện bà.

“Con trả lời mẹ đi...”-Lạc mẹ nhìn cô.

“Có ạ! Con rất yêu anh ấy! Con yêu anh ấy nhiều lắm! Sao mẹ lại hỏi thế? Có chuyện gì sao?”-Cô lo lắng nhìn bà. Phải chăng đã có chuyện gì?

Lạc mẹ nhìn ánh mắt cô rất kiên định nói. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nhẹ giọng nói “Mẹ chỉ sợ con muốn đùa giỡn tình cảm của anh... trước con ghét nó như thế, đừng một cái con lại nói yêu nó, rồi lại còn muốn đính hôn. Mẹ rất khó hiểu, lúc trước con si mê thằng Tần Vũ Khiêm như thế, như nào lại yêu Minh Vũ. Mẹ thật sự không rõ. Nhưng bây giờ nghe con nói mẹ yên tâm rồi! Minh Vũ là người đàn ông tốt. Thăng bé từ nhỏ đã cực khổ như thế, chắc chắn cần rất nhiều sự quan tâm, yêu thương. Con từ nay về sau hãy đối với thằng bé yêu thương hết mình nghe chưa?”-Mẹ cô xoa tóc cô, ánh mắt âu yếm nhìn cô.

“Vâng ạ! Anh ấy yêu con nhiều như thế. Con có thể vì anh ấy mà làm tất cả. Mẹ đừng lo!”-Cô nắm tay bà an ủi. Kì thật cô khi được trùng sinh đã hạ quyết tâm sau này sẽ vì anh mà làm tất cả. Bởi vì anh... đã cho cô quá nhiều rồi! Mà những gì cô cho anh... thực sự quá ít!

Hôm qua không đăng chap mới nên hôm nay đăng 2 chương liên tiếp.

Mong các nàng vẫn ủng hộ truyện ta:v sắp hoàn rồi!

Dự định sẽ ra truyện mới, nhưng không biết có thật sự ra được không:v nên các nàng đừng hóng:v

Nếu ra truyện mới sẽ thông báo cho các nàng biết:v

Về việc trả lời bình luận ta không thể coi trọn vẹn được! Bất đắc dĩ lắm mới trả lời được hết bình luận của các nàng! Mong các nàng thông cảm!

P/s: Cho ta hỏi các nàng muốn HE hay SE nè? Nếu muốn SE ta sẽ cho SE nha:)))

30. Dungly - Chương 30: Lễ Đính Hôn!

“Hy Hy... Chuẩn bị xong chưa con?”-Âm thanh dịu dàng của mẹ cô vang lên ngoài cửa.

“Mẹ ạ?”-Cô vội vàng chạy ra mở cửa cho bà.

“Vào đây!”-Mẹ mỉm cười kéo cô vào phòng, đặt cô ngồi trước gương.

“Mẹ...”-Cô nhìn bà cười trong gương mỉm cười trên trán đã xuất hiện vài nếp nhăn... Thì ra bà cũng cao tuổi rồi...

“Con gái mẹ hôm nay đẹp lắm!”-Mẹ cô nhìn cô cười ôn nhu, hôn nhẹ trên trán cô.

“Mẹ...”-Cô hốt mắt đỏ đỏ nhìn bà.

“Ai... con bé này! Hôm nay chỉ là lễ đính hôn thôi! Khóc cái gì chứ?”-Lạc mẹ nhìn cô âu yếm, mắt cũng có chút hồng hồng.

“Hai mẹ con đã chuẩn bị xong chưa? Thành Vũ sắp tới rồi đó!”-Lạc cha bước vào phòng cô, miệng nở nụ cười vui vẻ.

“Cha!”-Cô ngó ra phía cửa, nhìn ông mỉm cười.

“Được rồi! Được rồi! Con phải sống thật hạnh phúc nghe chưa? Thành Vũ là người đàn ông tốt!”-Lạc cha nở nụ cười hài lòng.

“Vâng!”-Cô gật gật đầu.

“Được rồi! Chúng ta xuống thôi!”-Lạc cha xoa đầu cô, cười sủng nịch.

“Đi thôi con gái!”-Lạc mẹ nắm tay cô, sau đó cùng Lạc cha xuống lầu.

“A! Thành Vũ kìa! Để tôi giúp mẹ thành bé!”-Lạc mẹ vừa xuống lầu liền nhìn thấy mẹ anh và anh đang ở ngoài cổng. Liền quay sang nói với Lạc cha.

“Được rồi!”-Lạc cha hướng Lạc mẹ gật đầu.

“Con gái! Con đứng đây đi! Cha đi tiếp khách!”-Lạc cha vỗ vỗ lên vai cô.

“Vâng ạ!”-Cô gật đầu qua loa. Mắt hướng nhìn ở ngoài cổng.

“Thôi đừng ngẩn ngơ nữa cô nương. Xiu nữa cô được gặp người ta rồi!”-Lạc cha nhìn cô ngóng la lóng ngóng như thế mà bật cười, nhin không được chọc ghẹo cô.

“Cha!”-Cô xấu hổ trừng Lạc cha.

“Haha! Thôi cô nương cứ ngóng tiếp đi! Lão già này đi tiếp khách!”-Lạc cha trả vờ thờ dài.

Cô nhìn Lạc cha tức giận hừ một tiếng. Ngóng “chồng tương lai” của mình thì sai sao? Hừ! Hừ! Hừ!

“Chào chị!”-Lạc mẹ bước lại gần chỗ mẹ anh và anh đang đứng. Nở nụ cười vui vẻ.

Anh nhìn thấy Lạc mẹ thì có chút giật mình. Anh này giờ vẫn “ngóng” ai đó trong nhà kia. Căn bản không để ý mẹ cô đang bước đến.

“Chào... chị...”-Mẹ anh nở nụ cười ngượng ngùng.

“Vũ... sao lại không lễ phép gì hết?”-Mẹ anh thấy anh vẫn không lên tiếng, nghiêm khắc dạy dỗ.

“A... con xin lỗi... Con chào bác!”-Anh lúc này còn thất thần. Nhất thời vô ý không biết phản ứng ra sao. Đành nở nụ cười lễ phép.

“Ai... không sao không sao! Mà con cũng nên kêu là Mẹ đi chứ? Cũng sắp là người một nhà rồi!”-Lạc mẹ nhìn anh cười hài lòng.

“Dạ... Mẹ...”-Anh cúi đầu gãi gãi đầu xấu hổ.

“Được rồi!”-Mẹ cô gạt đầu hài lòng. Quay sang nói với mẹ anh. -“Chúng ta vào nhà thôi chị!”

Mẹ anh gạt đầu. Anh thấy vậy cũng vội vàng nắm tay bà. Dìu bà đi.

“A... không cần...”-Mẹ anh cảm giác như bên phải đang được ai nắm lấy. Vội vàng nói lời khách sáo.

“Không sao đâu! Để tôi dìu chị! Đừng ngại!”-Lạc mẹ vui vẻ nói. Giọng điệu không chút khinh thường. Ngược lại bà còn rất thích mẹ anh.

“Vây... phiền chị!”-Mẹ anh cười ngượng ngùng.

“Nào chúng ta bắt đầu làm lễ thôi!”-Lạc cha thấy Lạc mẹ bước vào thì đứng lên nói.

“Được!”-Lạc mẹ hướng Lạc cha cười. Sau đó quay sang nói với mẹ anh “Chúng ta đi thôi chị!”

Anh trong lòng đã khẩn trương bấy giờ lại càng thêm khẩn trương. Chân có chút run run bước theo Lạc mẹ lên phía làm lễ.

Đến khi tới nơi tay chân anh càng run lợi hại. Mẹ anh nắm tay anh nên cũng cảm nhận được. Vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh nhỏ giọng an ủi “Con đừng có mà run như thế chứ!”. Bà cũng biết làm sao được. Thằng tiểu tử này chỉ mới có lễ đính hôn thôi mà đã run như thế. Lễ kết hôn chắc nó run đến nỗi bò đi luôn quá!

“Vâng...”-Anh nắm chặt tay bà. Ngay khi anh quay lại liền nhìn thấy cô đang được Lạc cha dắt ra.

Bùm! Đầu anh nhất thời như bị nổ ra! Đầu óc trống rỗng, nhìn cô đến thất thần.

Lúc trước khi mua đồ cưới, cô muốn chọn loại đồ cưới cổ trang. Khi đó đã thử qua cũng đã nhìn qua. Nhưng hôm nay khi thấy cô mặc lại... trái tim anh lại bắt đầu thổn thức!

Em ấy quá động lòng người đi?

Cô bị anh nhìn như thế thì cảm thấy ngại ngùng. Hai má cũng đã đỏ ửng lên.

Anh ấy hôm nay thật phong độ quá a!

Hai người cứ thế 1 người bị hồn tiêu phách tán, 1 người thì ngại ngùng cúi đầu.

“Khụ... Khụ... Đừng có nhìn con gái của ta như thế nữa!”-Lạc cha hắng giọng khiến anh giật mình. Vội vàng thu hồi lại ánh mắt.

“Được rồi! Chúng ta mau làm lễ! Sắp tới giờ lành rồi!”-Lạc mẹ lên tiếng giải vây cho anh. Đáy mắt nồng đậm ý cười.

Sau khi bái lễ xong, anh và cô bây giờ đứng đối diện nhau. Ánh mắt anh nhìn cô ôn nhu. Cô nhìn anh nở nụ cười. Gương mặt hạnh phúc.

“Nào! Hai đứa!”-Lạc mẹ tay cầm hai chén rượu nhìn cô và anh.

Hai người hiểu ý liền cầm chén rượu. Nhìn nhau cười sau đó bắt chéo tay nhau uống.

Đây là lần đầu tiên anh uống rượu. Miệng liền có cảm giác cay cay. Anh liền cay mảy khó chịu.

Chết tiệt! Rượu khó uống thật!

Cô nhìn biểu cảm của anh mà bật cười. Sau đó không báo trước mà ôm eo anh nhón chân lên.

“Chụt”-Anh nhất thời cả kinh. Sau đó cũng ôm eo cô lại. Bị động liền biến thành chủ động. Môi lưỡi quần quít bên nhau. Khoang miệng hai người tràn ngập mùi rượu. Khuôn mặt hạnh phúc không thể diễn tả thành lời.

Lạc cha và Lạc mẹ quay sang nhìn nhau cười. Mẹ anh cũng nở nụ cười mãn nguyện.

Phía dưới cũng vang lên tiếng vỗ tay. Hôm nay Lạc cha chỉ mời những bạn bè thân thiết cùng một số họ hàng.

Còn anh và mẹ anh quyết định không mời ai. Mời thì cũng đâu ai đi. Gia đình bên ngoại rất chán ghét mẹ anh. Anh và mẹ lúc nào cũng bị họ xa lánh. Nường tựa vào nhau mà sống. Dù có khó khăn đến mấy anh và mẹ chưa bao giờ quỳ xin họ giúp đỡ.

31. Dungly - Chương 31: Anh Dám Không Làm Chồng Em Xem!

“Được rồi! Dừng ở đây đi ạ!”-Anh nói với bác Lâm tài xế, sau đó mở cửa bước ra ngoài trước. Sau đó dìu cô xuống cùng.

“Cậu chủ! Cô chủ! Tôi về trước!”-Bác Lâm hướng hai người cười hiền hoà, sau đó lái xe rời đi.

“Anh....?”-Cô ngạc nhiên quan sát ngôi nhà trước mắt. Trong lòng nhất thời không hiểu.

“Nhà của chúng ta!”-Anh nhìn cô cười, sau đó dắt cô vào nhà.

“Tách”-Sau khi anh mở đèn ngôi nhà liền sáng trưng lên, ánh đèn vàng tạo cảm giác rất ấm áp.

Cô cẩn thận quan sát ngôi nhà. Ngôi nhà này có 2 tầng. Tông chủ đạo là màu trắng đen. Vừa kì bí lại vừa thuần khiết. Ngoài sân trồng cây che bóng mát, ở bên phải ngôi nhà còn có một cái hồ bơi. Ánh trăng hiền hoà chiếu xuống hồ bơi khiến mặt hồ long lanh đến lợi hại.

Phòng khách phải nói là rất rộng. Ở giữa đặt 1 bộ sa-long màu xám. Phía trên là một chiếc TV treo tường khá lớn. Xung quanh tường là những hình ảnh cô và anh chụp lúc đi thử đồ cưới. Đi sâu thêm chút sẽ thấy được nhà bếp. Vật dụng mọi thứ đều có đủ. Mọi thứ đều được xếp một cách ngay ngắn.

Tiếp đến là cầu thang dẫn đến tầng 1. Tầng này có 3 phòng ngủ. Một phòng là của cô và anh. Còn hai phòng kia....

“Phòng của con chúng ta!”-Anh nhìn cô bật cười.

Gì chứ? Anh muốn cô đẻ 2 đứa sao? Hứ! Đáng ghét! Ừ mà cũng không sao... con của anh ấy mà... đẻ cho anh ấy cũng không sao cả!

Cuối cùng là tầng 2. Nơi này có 3 phòng. Phòng thư phòng, phòng thể thao và cuối cùng là... phòng ngập ngôn tình...

Cô nheo mắt nguy hiểm nhìn anh. Dừng nói là anh hay đọc ngôn tình đi?

“Dừng nhìn anh như thế! Anh mua cho em để khi em chán có thể xem!”-Anh biết cô hiểu lầm, vội giải thích.

Cô bây giờ mới thu hồi tầm mắt. Bước vào căn phòng này mà quan sát. Ừm... cũng không tệ! Có đủ thể loại truyện luôn này! Ngôn tình này! Ngược này! Sủng này! Trùng sinh này! Đam mỹ nữa này!

Cuối cùng là nơi dẫn ra ngoài ban công. Nơi đây không tính là rộng nhưng lại trồng rất nhiều hoa a! A... thật thoải mái!

“Được rồi! Chúng ta vào nhà thôi! Ở đây ban đêm lạnh lắm!”-Anh vội vàng kéo cô vào nhà.

“Hửm... anh chuẩn bị ngôi nhà này từ lúc nào?”-Cô nhìn anh tò mò hỏi.

“Tuần trước! Anh mượn tiền cha em!”-Anh cười gượng nhìn cô. Đương nhiên nói anh mua ngôi nhà này chính là nói dối.

“Ai... mượn gì chứ? Cùng là người một nhà hết mà!”-Cô nhìn anh giận dữ.

“Được rồi... mau thay đồ xuống ăn bữa tối!”-Anh nhìn cô bật cười, đẩy cô về phòng. Sau đó xuống bếp nấu một bữa đơn giản.

“Thơm thật đấy!”-Cô vừa lau tóc vừa khen ngợi. “Thật không ngờ anh cũng biết nấu ăn nha!”-Cô tình nghịch chớp mắt nói.

“Mau ăn đi!”-Anh nhìn cô cười, liền ngồi xuống bàn đối diện cô.

“A! Thật ngon a!”-Cô nhìn anh tán thưởng.

Ánh mắt anh nhìn cô ôn nhu, liền gấp một miếng thịt bò vào chén cô.

“Anh đúng là một người chồng số 1 nha!”-Cô bật ngón cái nhìn anh.

“Chồng ai chứ?”-Anh trả vờ khó hiểu nhìn cô.

“Gì chứ? Chồng em chứ ai nữa?”-Cô nhìn anh trừng mắt. Anh không là chồng cô thì là chồng ai? Đùa gì vậy?

“Ai nói? Chúng ta đã kết hôn đâu?”-Anh nhìn phản ứng của cô, hứng thú muốn trêu ghẹo tiếp.

“Anh? Thế anh không muốn làm chồng em sao?”-Cô trong lòng cả kinh, trừng mắt to thêm nữa.

“Không biết nữa...!”-Anh nhớn nhác cười nhìn cô. Trong lòng có cảm giác chọc ghẹo cô thật là vui a.

“Anh dám không làm chồng em xem! Em sẽ ”ấy ấy” anh liền!”-Cô cười lạnh nhìn anh, lấy cái nĩa chỉ chỉ phía dưới của anh.

Anh trong lòng muốn cười gần chết. Nhưng ngoài mặt vẫn phải trả vờ sợ hãi kêu to “No no no! Anh sẽ làm chồng em mà!”

“Biết thế thì tốt!”-Cô nhìn anh cười hài lòng, sau đó gấp đồ ăn ăn tiếp.

“Anh mới không thèm làm chồng em...”-Anh trả vờ tức giận bĩu môi nói.

“Anh nói cái gì đó?”-Cô trợn mắt hắt càm về phía anh. Môi nở nụ cười quỷ dị.

“Không gì cả!”-Anh cũng nhún vai tỏ vẻ không sao.

“Anh mà dám làm chồng con khác em sẽ phé tay chân con đó. Còn anh... em sẽ ”ấy ấy” nó!”-Cô nghiêng răng nói, giọng điệu rắn đơ.

“Không... không... anh chỉ làm chồng cho mình em thôi...”-Anh rụt cổ sợ hãi... nếu mà bị “ấy ấy” thì anh không thể “ấy ấy” lại cô được...

[Bơ: “Ấy ấy” là gì tự hiểu nga
]

“Thế mới ngoan! Mau ăn đi a!”-Cô gật đầu vô cùng hài lòng, sau đó gấp lại miếng thịt bò vào bát anh.

Thông báo: CHAP SAU CÓ BIẾN!!!

Các nàng chuẩn bị tinh thần nha:)))

32. Dungly - Chương 32: Làm Việc Ác Át Sẽ Gặp Quả Báo!

“Ừm...”-Cô giơ tay sờ loạn bên cạnh mình, cảm giác lạnh lạnh hình như không còn người. Còn liền như cái lò xo bật dậy.

“A... dậy rồi sao?”-Anh nghe tiếng động bước tới thì quay lại.

“Oa... thơm thật nga!”-Cô vui vẻ chạy lại ôm chầm lấy anh.

“Sao lại không mang dép? Hừm?”-Anh cau mày nhìn cô. Buổi sáng nền nhà lạnh như thế.

“A... em quên...”-Cô xụ mặt nhìn anh.

“Đứng đó cho anh!”-Anh véo má cô sau đó bước nhanh vào phòng.

Một lát sau trên tay cầm đôi dép bước tới xỏ vào chân cho cô.

Cô nhìn anh mỉm cười hạnh phúc.

“Em đi rửa mặt đây!”-Cô nói xong liền chạy thục mạng về phòng.

Anh nhìn cô chỉ biết cười bất lực.

“Woa! Ông xã em giỏi thật! Nấu được nhiều món như thế!”-Cô nhìn cái bàn đầy áp thức ăn thơm phức mà cười hí hửng.

“Được rồi! Mau ăn đi!”-Anh nhìn cô cười ôn nhu.

“Anh hôm nay không đến công ty sao?”-Cô vừa gấp thức ăn vừa hỏi anh.

“Có. Lát nữa liền đi!”-Anh nhìn cô nói.

“À... chiều anh mới về sao?”-Cô tiếp tục vừa ăn vừa hỏi anh.

“Ừm!”-Anh gật đầu.

“Vậy em sẽ ở nhà đợi anh!”-Cô cao hứng nói.

Anh nhìn cô gật đầu. Hai người hàn thuyên vài cô. Không khí ấm áp trong bữa ăn cũng dần trôi qua.

“Để em giúp anh!”-Cô bước lại thắt cà-vạt cho anh.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với quần sơ mi đen. Thêm chiếc áo khoác bên ngoài khiến anh càng thêm đẹp trai.

Hừm! Anh soái như thế! Nhân viên nữ gạ anh dữ lắm!

“Anh chỉ được làm việc thôi! Không được ngắm nhỏ nào hết nga! Em mà biết là em sẽ ”ấy ấy” anh liền nha!”-Cô hung hăng đe dọa.

“Vâng! Thưa bà xã tương lai!”-Anh bật cười nhìn cô.

“Ngoan!”-Cô gật đầu hài lòng. Sau đó “Moa” một cái hôn lên môi anh.

“Được rồi anh đi đây!”-Anh đỏ mặt nhìn cô. Sau đó hướng ra ngoài cửa nơi bác Lâm đang đợi.

Anh chưa có bằng lái xe nên không dám tùy tiện lái. Hiện tại vẫn đang thi. Đợi có bằng lái anh mới đường đường chính chính lái xe.

Cô nhàn ngồi ở trong nhà. Sau đó liền bật TV xem.

”Tin tức mới nhất trong ngày: Vào tối hôm qua, cảnh sát phát hiện Thiếu gia của Tần gia cùng đám bạn chơi ma túy với số lượng lớn. Hiện đang bị tạm giam chờ để chờ đến ngày phán xét năm tù để giam giữ. Theo đó, chúng tôi cũng được biết phu nhân của Tần gia biết được chuyện của con trai mình chơi ma túy nên bị bức đến điên. Hiện tại đang ở trại tâm thần chữa bệnh. Sau đó chúng tôi cũng biết được Tần tổng có vợ bé và một đứa con riêng bên ngoài. Theo lời của Tần tổng kể: Tần phu nhân không cho con riêng của ông mang họ Tần, còn hại vợ bé của ông đến bị mù.

- Theo bộ Luật dân sự 2005.
- Bộ Luật hình sự 1999, sửa đổi 2009.
- Nghị định số 167/2013/NĐ-CP.

Điều 32. Quyền được bảo toàn về thân thể, tính mạng, sức khỏe.

1. Một cá nhân có quyền được bảo toàn về thân thể, tính mạng, sức khỏe.

Điều 121. Tội làm nhục người khác.

1. Người nào xúc phạm nghiêm trọng nhân phẩm, danh dự, thân thể của người khác thì bị phạt cảnh cáo, không giam giữ từ ba tháng đến 2 năm. Nặng nhất là 5 năm.

Do đó Tần phu nhân sau khi chữa được bệnh xong sẽ bị giam giữ. Chờ đến ngày phán xét lãnh mức tù.

Trong trường hợp nếu như không khỏi bệnh sẽ được tuyên án Tử hình. Vì gần đây Tần phu nhân buôn bán vũ khí với số lượng lớn cho bên ngoại. Đây là hành vi phản quốc, phản nước. Mặc dù đã phát hiện nhưng lô hàng đó đã được chuyển giao. Hiện tại chính phủ đang rất lo lắng về việc sẽ có chiến tranh xảy ra. Nếu như chiến tranh xảy ra, Tần phu nhân sẽ là người bị xử tử đầu tiên.

Bây giờ là thời gian dành cho quảng cáo...”

Cô ngồi thẩn thờ nhìn TV. Người ta nói đúng “Làm việc ác ắt sẽ gặp quả báo”

Về việc Tần Vũ Khiêm tại sao lại dùng ma túy thì cô không quan tâm. Nhưng Tần phu nhân bà ta bức mẹ anh đến mù như thế thì việc bà ta ở tù như thế thì rất đáng.

Cô càng nghĩ càng hận bà ta. Quyết định không muốn nghĩ nữa. Liền quyết định đi ra chợ mua đồ ăn để nấu bữa trưa và buổi tối.

Thật ra cô cũng không phải cái loại vô dụng không biết nấu đồ ăn. Chỉ là tài nghệ không phong phú như các đầu bếp 5 sao.

Thông báo: CHAP SAU CÓ BIẾN TIẾP:)))

Các nàng đọc mà không bình chọn ta sẽ cho ngược nha:)))

33. Dungly - Chương 33: Ô Sợ... Sợ Tất Cả...

“Về rồi sao?”-Cô vội vàng mở cửa, đập vào mắt cô là hình ảnh có chút mệt mỏi của anh.

“Ừm!”-Anh cởi giày, sau đó liền bước tới sofa ngồi xuống. Day day mi tâm mệt mỏi.

“Để em rót nước cho anh!”-Cô vội vàng vào bếp rót một ly nữa lọc đưa cho anh. Anh nhìn cô gật đầu sau đó uống một chút.

“Anh mau đi tắm rửa, em vừa nấu cơm tối xong đó!”-Cô vỗ vai anh, nhìn anh mệt mỏi như thế cô xót vô cùng.

Anh gật đầu, sau đó liền đi lên lầu tắm rửa.

“Hôm nay em có trở tài vài món đây! Anh mau nếm thử xem!”-Cô nghe tiếng bước chân đang tới gần liền ngẩng đầu cười với anh.

Anh chỉ gật đầu, sau đó liền ngồi xuống ăn cơm.

Cô thấy anh không muốn nói chuyện nên cũng im lặng ăn cơm.

Không khí bữa cơm này khác hẳn so với hồi sáng.

Rất im lặng....

Im lặng đến khó chịu....

Anh ăn xong liền tự động thu dọn bếp của mình. Không nói không rằng bước thẳng lên thư phòng.

Cô thấy anh như thế cũng không muốn nói nhiều. Liền ăn xong rồi thu dọn một chút. Liền nghĩ muốn pha chút sữa đem lên cho anh.

“Em bình tĩnh đi! Chuyện đâu còn có đó! Chúng ta sẽ có thể từ từ giải quyết. Huống chi việc này... mà thôi đi! Việc này anh sẽ từ từ giải quyết. Em đừng có mà làm ầm ĩ lên. Mau mau nghỉ ngơi để giữ sức khỏe, còn đứa con... trong bụng em nữa... Được rồi! Nghỉ ngơi đi!”-Cô như chết đứng tại chỗ, tay cầm ly sữa run đến lợi hại. Cô như bị hút hết khí lực, vô lực ngồi xuống nền nhà. Nước mắt nóng hổi lăn dài trên má....

Chuyện này là sao chứ...?

Anh... và cô gái trong điện thoại ấy có quan hệ gì?

Không! Cô không tin!

Nhưng... nói không tin căn bản chính là nói dối...

Chính tai cô nghe... lý trí cô bảo nhất định phải tin anh... nhưng mà trái tim cô lại đau như cắt....

Cô vô hồn đi về phòng, cô muốn hỏi anh... rất muốn hỏi... nhưng cô lại sợ sự thật... sự thật tàn nhẫn...

Cô nằm trên giường, ánh mắt thất thần nhìn bên ngoài cửa sổ... nước mắt như thế... lại rơi rồi...

Cô sợ mất anh...

Cô sợ anh sẽ bỏ cô mà đi...

Cô sợ anh không yêu cô...

Cô sợ... sợ tất cả...

Đến nửa đêm cô vẫn không thấy anh về phòng ngủ...

Phải chăng anh né tránh cô?

Phải chăng anh chán ghét cô rồi?

Phải chăng anh đã hết thương cô?

Cô khóc... chỉ dám bịt miệng mà khóc... cô sợ anh sẽ thương hại cô... mà dỗ cô.

Khóc đến cạn kiệt nước mắt... sau đó mệt mỏi mà dần thiếp đi...

Cô bất lực rồi...

34. Dungly - Chương 34: “lần Đầu Tiên”

Cô mệt mỏi mở mắt, tay không tự chủ mà sờ bên cạnh.

Đêm qua anh không về phòng ngủ sao?

Chẳng lẽ anh chán ghét cô đến thế?

Cô xoa xoa bên hai thái dương, cố gắng ngồi dậy, ánh mắt cô buồn rầu nhìn ngoài phía cửa sổ...

Ngồi thất thần một lát sau đó cô rời giường đi xuống bếp...

Anh có lẽ đã đi làm rồi...

Anh là muốn né tránh cô sao?

Ngôi nhà này có phải đã quá im lặng đi?

Thật im lặng... im lặng đến đáng ghét...

Cô cố gắng lê từng bước đến phòng biết, trên bàn thấy đã đựng một đĩa trứng, kế bên là 2 lát bánh mì.

Anh làm đồ ăn sáng cho cô sao?

Cô ngồi xuống ghế, thất thần một hồi mới cầm lát bánh mì mà ăn.

Trứng chiên này đã lạnh rồi... lạnh như lòng cô vậy...

Cô ngấu nghiến ăn... ăn đến mức... muốn khóc... khóc thật rồi...

Cô cứ ăn như thế... miệng vừa đắng vừa mặn... nước mắt này sao nó cứ rơi hoài vậy? Rơi nhiều đến nỗi... khiến cô không còn tâm tư để ăn...

Cô đứng dậy thu dọn phòng bếp một lát liền trở về phòng ngồi thờ thẩn. Ánh mắt cô bình tĩnh đến lạ thường... nhưng trong lòng cô đang dậy sóng...

Cô nghĩ... nếu như mình đem “Lần đầu tiên” này dành cho anh thì sao...? Nhưng còn đứa bé kia... thì sao đây...?

Cô muốn giữ anh bên mình, muốn độc chiếm anh, muốn tham lam tình yêu của anh...

Đúng vậy... cô thật sự rất ít ki... ít ki... rất ít ki...

Nhưng thì sao chứ? Cô yêu anh! Cô muốn anh mãi mãi ở bên cô! Cô muốn! Muốn rất nhiều thứ!

Nếu như anh muốn cô có thể chấp nhận nuôi đứa bé kia... còn người đàn bà kia... cô thật sự không biết là ai... nhưng muốn cướp anh từ tay cô... không dễ đâu!

Nghĩ tới đây cô phần chần thêm nhiều! Quyết định ra chợ mua đồ nấu buổi tối và một số thứ đồ dùng quan trọng.

“Về rồi sao? Để em giúp anh cất cặp táp! Anh mau đi tắm rửa rồi xuống ăn cơm!”-Cô cúi xuống lấy cặp táp của anh.

“Vô tình” hé lộ cảnh xuân bên trong.

Anh vừa cởi giày xong, ngẩng đầu lên thì liền thấy tất cả “cảnh xuân” trong đó.

Anh phút chốc gương mặt đỏ ửng. Đứng bất động nhìn cô từ trên xuống dưới... Tự hỏi...

Hôm nay sao cô lại mặc ít vải thế này?

Cô hôm nay cố tình chọn một bộ đầm ngủ ngắn chỉ tới nửa đùi. Đầm hai dây, cổ rộng... phải nói là rất phóng khoáng...

Ang khoe miệng có chút giựt giựt, trong lòng đấu tranh tư tưởng.

Nhìn tiếp hay đi tắm?

Nhìn tiếp hay đi tắm?

Nhìn tiếp hay đi tắm đây?

Truyện đại sự phải nói 3 lần. Cơ mà... nói xong đầu óc trống rỗng, mắt vẫn dán vào người cô một cách lộ liễu.

“Anh sao thế?”-Cô nhìn biểu hiện của anh liền biết. Cô tự nhủ trong lòng, lúc trước anh có nhìn cô gái kia như thế không? Hay là cô quá hấp dẫn? Khiến anh nhìn không chớp mắt thế này...

“À... haha không sao!”-Anh vội vàng hoàn hồn, chân bước nhanh lên lầu.

Cô nhìn anh cười gượng, nhưng trong lòng cô lại xót xa vô cùng... chỉ mong “Lần đầu tiên” này của cô... có thể giữ chân anh lại bên mình!

35. Dungly - Chương 35: Dạy Anh Cách “hầu Hạ” Em!

“Xong rồi sao? Mau tới đây ăn!”-Cô vừa dọn bát đĩa vừa cười nói.

“À... ừm...”-Anh cười gượng, mắt vẫn không tự chủ liếc nhìn cô. Chân cô vừa trắng lại dài... hôm nay lại mặc váy ngắn như thế... thật là kích thích thị giác mà....

Anh ngồi xuống ghế... cúi đầu ăn cơm.... không dám nhìn bậy bạ.

“Anh ăn thử món này xem!”-Cô cười nhìn anh, gấp miếng thịt sườn xào chua ngọt vào bát anh.

Anh gật gật đầu. Tay vẫn ăn cơm. Mắt không kìm chế liếc nhìn cô. Sau đó trong lòng tự mắng mình thật háo sắc mà. Nếu như còn nhìn nữa chắc anh sẽ phụt máu mũi mất.

Cô trên bàn ăn hôm nay hỏi anh rất nhiều thứ. Ví như “Anh hôm nay làm việc có mệt không?” “Trưa anh ăn gì” bla bla.

Anh vẫn trung thành cuối đầu. Cô hỏi gì chỉ ậm ừ cho qua. Mắt vẫn trừng to, nhất quyết không dám ngẩng đầu lên. Duy trì trạng thái cúi đầu này anh có hơi mỏi cổ. Nhưng hà mỗi cổ còn hơn mất máu...

Cô thấy thái độ anh như vậy thì có chút mất mát trong lòng.

Thấy anh đã ăn xong chuẩn bị rời đi cô liền nói “Anh hôm nay không bận chứ? Cùng em xem phim được không? Hôm nay em có mua hai đĩa CD rất hay!”

Anh đối với cô từ trước tới giờ không có cự tuyệt... nhưng hôm nay nếu ngồi gần cùng cô xem phim... anh chỉ sợ sẽ mất máu mà nhập viện mất...

Nhìn thấy anh lưỡng lự như thế trong lòng cô đau đớn, nhưng vẫn cô gắng duy trì. Trả vờ bày ra bộ mặt cún con “Đi mà anh... phim này coi nhanh lắm!”

“Được... vậy anh ra so-pha chờ em!”-Anh miễn cưỡng gượng cười. Sau đó liền nhanh chân đi ra phòng khách.

Cô cũng tranh thủ thu dọn phòng bếp. Sau đó cũng đi ra phòng khác. Bật TV lên liền ngồi xuống bên cạnh anh xem.

Trong phim chiếu tới khúc nữ chính ngồi vào lòng nam chính.

Cô biết bây giờ chính là thời cơ. Liền quay sang dụ dỗ anh ” Hay chúng ta bắt chước họ đi anh”

“Ừ...”-Anh nghe cô hỏi có chút chột dạ, căn bản này giờ anh đâu có biết trên TV chiếu gì... anh là đang lên nhìn cô...

Vừa băng quơ nghĩ liền cảm giác được trên đùi có gì đó mềm mềm ngồi lên.

Anh lập tức hít vài ngụm khí lạnh... anh nghĩ...

Thôi xong rồi!

“Em... em đang làm gì vậy?” Anh cúi xuống nhìn cô cách mặt mình chỉ 15cm...

“Thì bắt chước họ! Anh nhìn kia!”-Cô chỉ tay lên màn hình TV.

“Ừ....”-Anh khẽ nuốt nước miếng, cố gắng chăm chú nhìn TV. Không dám cúi đầu nhìn xuống... không là mất máu....

Nhưng cố gắng chăm chú vẫn không được...

“Em.... đừng nhúc nhích nữa được không?”-Anh tiếp tục hít vài ngụm khí lạnh, cảm giác được “người anh em” của mình đã có dấu hiệu thức tỉnh...

“Nhưng mà em ngứa!”-Cô trả vờ nói, tiếp tục cọ cọ nơi đó của anh.

“Thế thì em mau xuống để gội đi...”-Lần này thì anh cảm giác trướng đau đến khó chịu...

“Vậy thì chúng ta làm đi!”-Cô cũng cảm giác được phía dưới to lên, quay sang cười nói với anh.

“Làm... gì!”-Anh bắt tri bắt giác trả lời.

“Làm chuyện chúng ta chưa từng làm!”-Cô ái muội kể sát lỗ tai anh mà nói.

Hơi thở thả vào gáy khiến anh hít thêm ngụm khí lạnh, phía dưới lại to thêm chút...

“Chuyện...”-Anh chưa nói hết câu đã bị môi cô chặn lại.

Liên từ kinh ngạc đến xúc động, sau đó liên biến bị động thành chủ động, tay giữ sau gáy cô, dịu dàng đáp lại nụ hôn của cô.

Môi lưỡi triền miên, cô cảm giác được mình sắp tắt thở nên nhẹ nhàng đẩy anh.

Anh bây giờ cũng buông môi cô ra. Có chút luyến tiếc... trong lòng thì vô cùng xúc động.

Nhìn xuống lại thấy dây áo 1 bên của cô đã bị trượt xuống, lộ ra hàm quai xanh mê người, đôi gò bồng lấp lo sau vải áo mong manh, nhũ hoa lúc ẩn lúc hiện. Khiến anh không tự chủ nuốt nước miếng một cái.

“Em muốn em là của anh!”-Ánh mắt cô kiên định nhìn anh, tay nghịch ngợm vẽ vòng tròn lên ngực anh.

Anh như bị trúng bùa mê, chưa kịp nghĩ mà đã đi đến phòng ngủ rồi.

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường. Ánh mắt mê ly, âm thanh khàn khàn nói.

“Dạy anh đi...”

Cô thoáng sửng sốt. Chẳng phải anh và cô gái kia... mà thôi đi. Cô không muốn nghĩ tới chuyện đó vào lúc này. Liên cười quyến rũ nhìn anh.

“Dạy anh ”chơi” em sao?”

“Không phải... dạy anh cách ”hầu hạ” em...”-Anh nói xong liền hung hãn hôn cô.

Bây giờ anh mới hiểu rõ...

Dục vọng khiến con người ta đánh mất lý trí!

Tối hôm đó, ánh trăng sáng đến lạ thường, cách một lớp cửa sổ, trăng soi sáng khung ảnh đầm mỹ trong căn phòng.

Giờ đây căn phòng chỉ còn tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ kiều diễm, tiếng va chạm mãnh liệt... khiến người nghe đỏ mặt tim đập.

36. Dungly - Chương 36: Tình Yêu Như Một Tờ Giấy Mỏng!

Cảm giác ở phía dưới có chút đau khiến cô thức tỉnh. Nhìn sang thì thấy gương mặt phóng đại của anh ở kề bên. Nhịn không được hôn trộm lên môi anh một cái. Ngay lập tức anh cũng mở mắt, hai con ngươi nhìn cô sắc bén.

Cô có chút chột dạ, cọ quây muốn rời đi.

“Nằm im... ngủ thêm một lát đi đã!”-Âm thanh có chút lười biếng vang lên.

Cô lại tiếp tục cựa quậy thoát khỏi vòng tay ai đó. Tay anh lại ôm cô chặt hơn, khiến cô không nhúc nhích được nữa.

Cô bất mãn nhìn trần nhà, lát sau nhớ đến chuyện gì đó ánh mắt liền ảm đạm vài phần... lòng cũng hụt hẫng đi nhiều.

“Đứa bé và cô gái kia... anh tính sao?”-Cô chính là nhịn không được hỏi anh.

“Sao?”-Anh mở mắt nhìn cô, gương mặt khó hiểu.

“Anh không cần giấu nữa... chuyện đó em biết hết rồi!”-Cô tiếp tục nói.

Anh im lặng vẫn chăm chú nhìn cô.

Cô nắm chặt ga giường, hít một hơi sâu, sau đó liền nói “Anh bây giờ sẽ bỏ em theo cô ấy? Em cam đoan với anh... anh không bỏ em đi... em sẽ chấp nhận đứa bé kia... dù gì nó cũng là máu mủ với anh... còn về phần cô gái kia... anh đừng qua lại với cô ấy nữa được không?”

Anh nhìn cô khó hiểu. Đứa bé nào? Cô gái nào? Bỏ theo cô gái ấy?

Là sao?

“Em đang nói gì vậy? Có phải thấy không khỏe chỗ nào không?”-Anh đưa tay sờ trán cô sau đó sờ trán mình.

Bình thường mà ta?

Cô thấy anh vẫn cố chấp chối liên tục giận nói “Em biết hết rồi! Anh đừng có ở đó mà trả vờ nữa! Hôm qua em nghe hết rồi! Anh không thương em nữa đúng không? Anh chỉ thương đứa bé với cô gái kia thôi đúng không? Vậy anh đi đi! Đi mà tìm cô gái đó đi! Đi đi!”-Cô mím môi, vô lực đẩy tay anh ra.

Anh nhìn bộ dạng cô sắp khóc thì nhất thời lúng túng không biết làm sao.

“Em nói bây cái gì vậy? Anh không thương em thì thương ai?”-Anh bất lực giải thích.

“Anh đừng chối nữa! Hôm qua chính tai em nghe rõ ràng! Còn dám biện minh?”-Cô vừa tức vừa đau. Anh cứ thế mà bao che cho cô gái đó. Chẳng biết lấy sức lực từ đâu thoát khỏi tay anh ngồi bật dậy.

Anh cũng bật dậy ngồi đối diện với cô.

“Em nghe rồi sao?”-Anh thở dài bất lực.

“Đúng vậy! Nghe rất rõ là đằng khác!”-Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh.

“Em còn nhớ Dương Mịch không?”-Anh xoa xoa mái tóc cô.

Cô cố gắng lục lại trí nhớ, Dương Mịch cô gái học chung với anh hồi đại đây mà.

Cô nhìn anh gật đầu.

“Em ấy là em gái họ của anh. Em ấy rất thích Tây Quân... kể từ lần gặp mặt trong canteen đó. Hai người đó dần dần gặp mặt nhau nhiều hơn. Sau đó còn phát sinh quan hệ vài lần. Đến khi em ấy nói cho Tây Quân biết là mình đã có thai thì Tây Quân kêu em ấy phá thai. Em ấy không chịu lại muốn cùng cậu ta kết hôn. Vài ngày sau đó em ấy không gặp được Tây Quân, sau đó thì mới biết Tây Quân qua nước ngoài sống rồi. Em ấy hiện tại đang nằm trong bệnh viện... ba mẹ của em ấy thì đang ở quê... nếu họ biết thì sẽ sốc chết mất... em ấy thì muốn anh tìm cậu ta dùm. Còn không thì em ấy sẽ tự đi tìm. Anh không biết làm thế nào nên chỉ biết an ủi, kêu cô ấy giữ gìn sức khỏe, chăm sóc đứa bé cho tốt.”-Anh vuốt vuốt mu bàn tay cô. Có chút đồng cảm nói.

Cô ngồi thất thần một chút. Mới biết là mình suy nghĩ lung tung.

“Sau này em phải nhớ tin tưởng anh được không? Hôm qua công ty có rất nhiều việc phát sinh cộng thêm việc Dương Mịch nên anh rất mệt mỏi. Xin lỗi vì hôm qua đã lạnh nhạt với em!”-Anh ôm cô vào lòng, vuốt lưng cô.

Người đàn ông này chính là chưa từng làm tổn thương cô. Sau cô có thể nghĩ anh ấy như vậy chứ? Thật là không có tiền đồ mà...

“Vậy thì anh cũng phải hứa với em là sau này không được ra ngoài kiếm con khác ”chơi” nha? Nếu em mà biết được em sẽ cho anh thắng một vé ra đảo miễn phí luôn nhé!”-Cô nhìn anh cười nham hiểm.

“Anh hứa! Anh hứa! Anh hứa!”-Anh nhìn cô trả vờ sợ hãi.

“Tốt!”-Cô vỗ vai anh hài lòng.

Tình yêu nó khiến con người ta yêu thương đến mù quáng. Sự mù quáng đó là do chính hai người yêu nhau tạo ra. Họ luôn miệng nói yêu nhau nhưng khi có một chuyện phát sinh xảy ra. Họ sẽ chất vấn nhau vì họ không tin tưởng đối phương. Sau đó chuyện lại dần dần bị xé ra to tạo thành vết sẹo trong lòng họ đến khi chuyện không còn thể cứu vãn nữa. Và tình yêu của họ cũng vì thế mà chấm dứt.

Tình yêu như một tờ giấy mỏng vậy, chỉ cần một chuyện nhỏ không đáng tờ giấy cũng có thể bị rách ra, dần dần vết rách nhiều hơn đến cuối cùng tờ giấy đó sẽ bị xé rách tất cả.

Tình yêu không cần những thứ lãng mạn, không cần nến, không cần hoa. Thứ chúng ta cần chính là sự tin tưởng lẫn nhau. Khi có chuyện phát sinh bạn phải tỉnh táo để nhận thức nó. Nếu như bạn cứ khẳng khẳng với ý định của mình mà không cùng đối phương thảo luận để biết sự thật. Mâu thuẫn từ đó càng lớn dần. Và khi đó bạn sẽ nhận ra được rằng “Tình yêu này là tự bạn phá vỡ nó”.

Bơ: Đây là khái niệm về tình yêu của tôi. Các bạn đọc có thể thấy nó phi thường vô lý nhưng đối với tôi là một bài học. Trong tình yêu ai cũng có khái niệm riêng của chính bản thân. Bạn không có quyền gì nói quan niệm của người khác sai. Và bạn cũng không có tư cách phán xét khái niệm của người khác.

Tình yêu nó đa dạng lắm. Cách yêu cũng rất đa màu. Nên bạn cứ là chính bản thân mình khi yêu. Bạn không cần thay đổi vì bất cứ người nào khác cả!

37. Dungly - Chương 37: Rốt Cuộc... Tình Yêu Của Cô Có Kết Quả Không?

Sau sự kiện hiểu lầm đó. Cô tự nhủ mình phải tin tưởng anh hơn.

Công ty cũng đã giải quyết xong hết việc. Ngày ngày anh vẫn theo thời gian mà đi đi về về. Tuyệt không la cà bên ngoài. Hầu như sau ngày làm việc đều quần quít cùng.

Chiều cùng nhau đi chợ mua đồ. Rồi cùng nhau nấu cơm. Trải qua buổi ăn cùng nhau. Xong rồi lại cùng nhau xem TV. Trò chuyện tâm sự cùng nhau. Buổi tối lại ôm nhau ngủ, bình dị nhưng ấm áp đến lạ thường.

Đúng vậy! Hạnh phúc chỉ đơn giản như thế...!

“Anh đi làm đây!”-Anh mang giày sau đó liền nhìn cô vẫy tay cười cười.

“Lái xe cẩn thận!”-Cô cũng vẫy tay nhìn anh cười.

Nhìn anh đã lấy xe rời đi. Cô mở TV lên xem.

Một lát sau chuông điện thoại reo. Nhìn dãy số lạ cô do dự một chút nhưng vẫn bắt máy.

“Alo!”-Cô giọng điệu lịch sự nói.

“Nếu không muốn thằng chồng tương lai mày đi trầu diêm vương thì làm theo lời tao!”-Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông.

Cô chợt khựng lại, lòng dâng lên một cảm giác bất an.

“Ông nói gì vậy chứ?”-Cô giọng run run hỏi.

“Tao muốn cưới mày! Mau! Đàn em tao đang ở ngoài cửa! Mày mau lấy áo cưới mặc vào! Trang điểm xinh đẹp vào cho tao! Hôm nay tao muốn đám cưới với mày!”-Giọng nói của người đàn ông kia tràn ngập sự đe dọa.

“Ông....?!”-Cô nắm chặt điện thoại, vội vàng chạy ra cửa sổ nhìn, đúng là có 2 tên mặc áo đen ở ngoài cửa.

“Mau lên! Tao cho mày 30 phút chuẩn bị! Mặc đầm cưới đó xong thì ra xe theo thằng đó đi! Nếu mày dám bỏ trốn thì thằng chồng mày sẽ liền được hưởng một viên đạn ghim vào đầu!”-Người đàn ông bên kia tràn ngập mùi nguy hiểm.

“Tôi... tôi muốn nghe giọng anh ấy...”-Cô nắm chặt tay, móng tay cào vào da đến chảy máu.

“Này! Nghe đi!”-Lập tức bên kia vang lên giọng nói của anh.

“Hy Hy... em không cần... đừng... đừng gả cho hắn... cứ mặc kệ anh... anh không sao... em nhất định phải sống cho tốt... Hy Hy anh yêu em!”-Anh giọng nói có chút khàn khàn. Trông rất khổ sở.

“Được rồi! Đừng diễn trò thương yêu trước mặt tao!”-Nói xong bên đấy như có tiếng động như đánh đập. Lát sau liền có âm thanh thống khổ của anh vang lên.

Cô vô lực ngồi khụy xuống đất. Giọng hét lớn “Mày không được động vào anh ấy! Bằng không thì đừng trách tao!”

“Mày không có tư cách đó nói với tao! Tao cho mày thời gian 30 phút. Chậm trễ thì thằng chồng mày sẽ được gặp tử thần! Haha haha haha haha”-Nói xong liền cúp máy.

Cô ngồi thất thần nhìn màn hình điện thoại tối đen.

Ông trời sao lại bất công như thế? Lúc trước cô đã mất anh! Bây giờ cũng như thế sao?

Cô yêu anh là sai sao? Sao cứ hết lần này tới lần khác luôn thử thách tình yêu của cô?

Rốt cuộc... tình yêu của cô có kết quả không?

38. Dungly - Chương 38: Tình Yêu Của Cô

Cô tức giận cầm điện thoại đập mạnh vào tường. Sau đó liền chạy như bay ra ngoài.

“Đưa đầm cưới cho tôi!”-Cô tức giận gào lên với hai người đàn ông áo đen trước mặt.

Hai người áo đen liền cầm hộp quà to trước mặt đưa cho cô.

Cô cầm lấy hộp quà vội vàng chạy vào phòng mặc vào.

Cô đứng trước gương. Lúc trước cô rất mong muốn được mặc áo cưới. Bây giờ đã được mặc... nhưng trong lòng chỉ còn sự hận thù cùng hối hận. Không phải sự vui vẻ như cô tưởng tượng.

Cô cười nhạt. Mặt không đổi sắc đẹp trang sức. Gương mặt cô vốn rất hoàn hảo. Da lại rất trắng. Cô bây giờ trong lòng hỗn loạn. Trang điểm bừa rồi, tóc chỉ búi lên xề xòa. Sau đó liền chạy ra phía xe đang đợi đằng kia.

Hai người áo đen đó một người vòng lên chỗ lái xe. Một tên mở cửa ý muốn cô ngồi vào.

Cảm giác được trước mắt tối đen. Cô hoảng sợ lùi lại.

“Anh muốn làm gì?”-Cô giãy giụa.

“Cô tốt nhất nên ngồi yên!”-Tên áo đen hung hăng nói.

Sau đó cảm giác tay đang bị trói. Cô cũng không phải ngốc không biết họ muốn làm gì. Cô cũng không phản kháng ngồi yên.

Trong lòng thầm mong tên kia giữ lời hứa không làm hại anh.

Cảm giác được xe đang di chuyển. Họ đang chở cô tới chỗ của tên kia.

Sau 1 giờ trôi qua, cô trong lòng nôn nóng không biết họ muốn đưa cô đi đâu.

Ngồi một lúc thì cảm giác hình như xe đã dừng lại.

“Mau xuống”-Tên kia nắm tay cô.

Vừa bước xuống xe lập tức nghe được mùi gió biển. Trên chân cảm giác có chút êm êm. Là cát! Cô đang ở bãi biển sao?

“Mau đi!”-Tên kia vươn tay muốn nắm tay cô.

“Không cần! Tôi tự đi!”-Cô cự tuyệt, cô không thích người đàn ông nào khác chạm vào mình. Trừ anh!

Cô dựa theo tiếng bước chân của họ mà đi theo.

Trong lòng thầm tính cách nào để giúp anh và cô cùng thoát được. Vừa nghĩ vừa đi thì nghe tên áo đen lên tiếng “Tới rồi!”

Tên áo đen kia mở bịt mắt cho cô. Sau đó cũng cởi trói tay cho cô. Cô xoa xoa mắt có chút đau nhức. Quan xét xung quanh, đây đúng là bờ biển.

Đến khi nhìn thứ trước mắt cô như bị hút hết khí lực, vô thức ngồi thụp xuống nền cát. Lấy tay che miệng, nước mắt cũng vì thế mà lăn dài hai trên má.

Tình yêu của cô...

39. Dungly - Chương 39: Hạnh Phúc Rất Thần Kỳ Nhưng Cũng Rất Giản Đơn!

Cô nhìn khung cảnh trước mặt mà bàng hoàng. Trong lòng hỗn loạn rất nhiều cảm xúc.

“Con gái mau đứng lên đi a!”-Lạc mẹ nhìn cô cười âu yếm. Dịu dàng dịu dàng cô đứng dậy.

“Ai... con gái à! Đừng khóc nữa! Ngày cưới của mình mà khóc rất xấu a!”-Lạc cha lau lau nước mắt hai bên má cô.

Cô cẩn thận quan sát tất cả. Đập vào mắt đầu tiên chính là cổng hoa màu hồng trắng vừa ngọt ngào lại thuần khiết. Hai bên có các hàng ghế sớm đã có khách. Ở giữa trải một tấm thảm đỏ. Tấm thảm trải dài đến phía bậc cao nhất kia. Trên kia người đang đứng đó là mẹ anh. Và kế bên chính là anh!

May quá anh không sao!

“Nào!”-Lạc cha nhìn cô cười vui vẻ, tay trái giờ ra.

Cô gật đầu nhìn cha, tay phải đặt lên tay Lạc cha. Từng bước từng bước tiến lại chỗ anh đứng.

Dần dần gương mặt của anh hiện rõ hơn. Cô phát hiện...

Anh đang cười! Rất hạnh phúc!

Tới gần bậc, cô lại phát hiện... hai bên có rất nhiều ảnh! Mà người trong ảnh chính là cô! Ảnh cô chơi với chú chó nhà hàng xóm... ảnh cô đang nấu cơm... ảnh cô đang xem phim... tất cả đều là ảnh của cô!

Cô xoay người đứng đối diện với anh. Ngay tức khắc, anh liền quỳ xuống trước mặt cô, trên tay cầm một hộp đựng nhẫn đôi.

“Kể từ hôm nay, em! Người vợ của anh, sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn hay buồn bã. Anh hứa sẽ luôn là nơi trú ẩn an toàn và tin cậy nhất cho em. Anh sẽ luôn lắng nghe, chia sẻ, tiếp nhận và đáp ứng mọi điều trong cuộc sống vợ chồng mình sau này. Đây là cam kết vĩnh viễn nơi anh cho dù khó khăn hay gian nan cũng không làm anh thay đổi. Vì thế... làm vợ anh được không?”-Anh mỉm cười ôn nhu nhìn cô.

Cô như vỡ òa cảm xúc. Nước mắt lại lăn dài lên má cô. Hai lần... đúng vậy hai lần cô khóc vì hạnh phúc. Lần đầu tiên cô khóc là được gặp lại anh... được đáp trả lại tình yêu của anh! Lần thứ hai chính là hiện tại. Lần này chính là tình yêu của cô đã được đáp trả.

Cô mỉm cười ngọt ngào, gật đầu.

Anh vui vẻ cầm nhẫn đeo vào tay cô sau đó lại đặt một nụ hôn nhẹ lên đó. Thật ngọt ngào a!

Cô cũng cầm chiếc nhẫn còn lại đeo vào tay anh. Thật hạnh phúc!

Anh từ từ đứng dậy. Trao một nụ hôn ôn nhu lên trán cô. Sau đó là mắt, mũi. Cuối cùng là đôi môi ngọt ngào kia. Tất cả những gì của cô đều là của anh!

Ánh mặt trời nhu hoà chiếu vào khung cảnh lãng mạn mà ngập tràn hạnh phúc này. Tiếng của gió chậm chậm mà du dương. Nơi đây... có nhịp đập của hai trái tim. Nhịp đập hạnh phúc.

Nếu như đây là mơ. Thì xin đừng gọi tôi dậy. Giấc mơ này thật quá hạnh phúc đi? Tôi muốn trầm luân mãi ở đây. Vĩnh viễn không muốn thoát khỏi giấc mơ này.

Tình yêu nói ra thì rất dễ. Nhưng chung quy có ai làm được? Trong tình yêu ai cũng muốn ngọt ngào không có sóng gió. Nhưng đến khi giông bão kéo đến. Họ lại đổ lỗi cho đối phương. Thay vì họ nên chọn cách đối mặt mà họ lại trốn tránh. Họ sợ! Họ sợ mình bị tổn thương! Họ rộng lượng với bản thân nhưng lại ích kỷ với người yêu mình. Đến khi tình cảm đổ vỡ. Việc đầu tiên họ làm là chỉ trách đối phương thay vì nhìn lại bản thân.

“Tình yêu” là như thế nào bạn cũng không hiểu rõ. Thì bạn xứng để được “yêu” ư?

Tình cảm một khi đã đổ vỡ thì khó mà bắt đầu lại. Giống như chiếc áo rách vậy. Nhưng nếu như bạn kiên trì may chiếc áo đó lại. Mặc dù nó không còn nguyên vẹn nhưng chẳng phải vẫn mặc được đó sao? Tình yêu cũng vậy. Nhưng nếu như bạn đủ mạnh mẽ để cùng đối phương vượt qua sóng gió thì cho dù là trời sập bạn vẫn có thể vượt qua. Chỉ cần bạn bằng lòng mà thôi! Có thể vượt qua sóng gió cùng nhau, trong lòng mỗi người đều có một vết sẹo. Nhưng dùng yêu thương để bù đắp, thì dù vết sẹo đó có lớn đến bao nhiêu. Thì cũng sẽ bị vùi lấp. Cũng sẽ trở thành quá khứ mà thôi! Một quá khứ đầy ý nghĩa cho tình yêu của chính bạn.

Tình yêu ấy! Nếu như bạn không chịu giữ đến khi mất rồi mới biết hối hận. Trên đời này không có loại thuốc hối hận thay loại thuốc trùng sinh đâu!

Hiện thực và thế giới truyện là hoàn toàn khác nhau! Đọc truyện thì thấy nữ chính hối hận rồi trùng sinh quay về bù đắp tình cảm cho nam chính. Ok! Nhưng hiện thực không có đâu! Bạn biết không? Hiện thực nó tàn nhẫn lắm! Tàn nhẫn một cách vô tình.

Tình yêu tìm rất dễ nhưng mất rồi cũng rất đau!

Nhưng khi bạn biết trân trọng loại tình cảm này. Nó sẽ không bao giờ rời xa bạn! Bạn hiểu chứ?

Hoàn: 10/8/2018.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-de-yeu-anh-dungly>